

İÇİNDEKİLER

Dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs.....	3
Geleceğimizi kazanmak için ihanet barikatını yıkalım!	4
İstanbul'daki kutlamalar üzerinden 1 Mayıs'ın gösterdikleri	5-6
1 Mayıs'ın sunduğu verilerden yararlanmasını bilmeliyiz.	7-8
"Bir başka dünya kuracağız!"	9
"Milli birlik" değil, sınıfın birlik ve dayanışma isteği öne çıktı!..	10-11
İşçi ağırlıklı 25 bin kişilik katılım	12
Son yılların en coşkulu ve kitlesel 1 Mayıs'ı.....	13
Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimcileri/2...(Orta sayfa)..	14-16
"Emperyalist savaşa hayır!"	17
Genel grevden sermayeden çok sendika ağaları korkuyor!.....	18
Milyonlarca işçi ve emekçi alanlara çıktı!	19
15 bin işçi sermayenin saldırılarına karşı yürüdü	20
"Emperyalizm baskı, sömürü ve savaş demektir!"	21
Filistin'de son gelişmeler	22-23
Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi üzerine düşünceler... ..	24
Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!.....	25
Yaşayacaksan onun gibi yaşa, öleceksen onun gibi öl!..	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/17 (57) ● 4 Mayıs 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

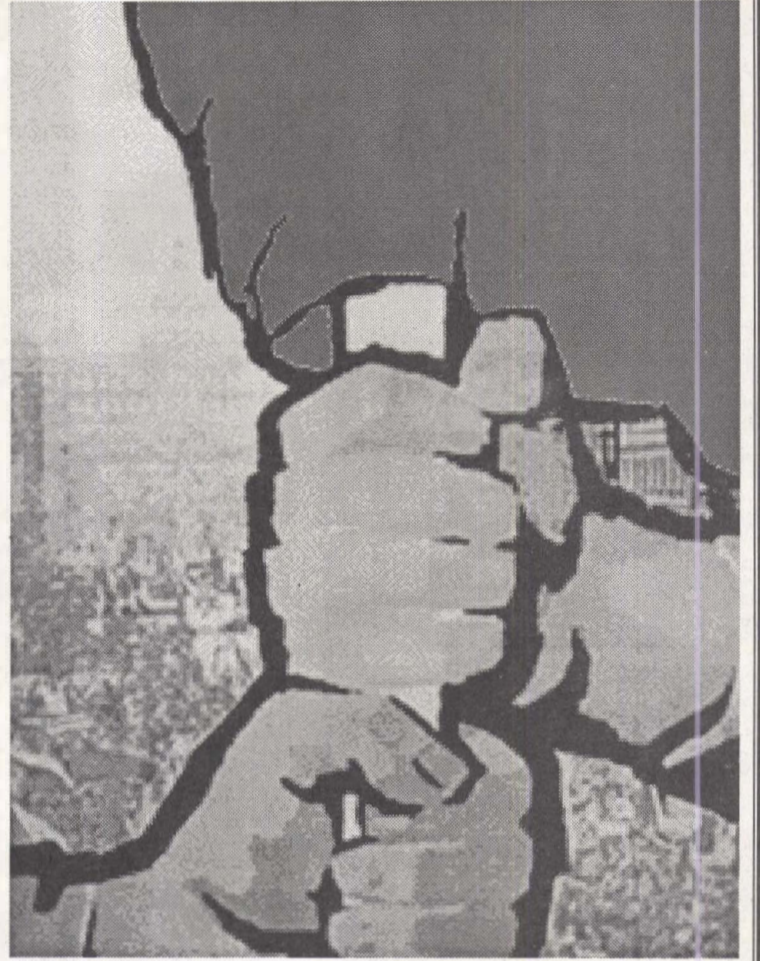
Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Dünyada ve Türkiye'de milyonlarca işçi ve emekçinin alanlarda kutladığı 1 Mayıs geride kaldı. 1 Mayıs'a ilişkin bir çok haber ve değerlendirmeye bu sayımızda yer verdik. Şimdi önümüzde 1 Mayıs'ın ortaya koyduğu çok yönlü tablodan gerekli dersleri çıkararak önümüzdeki dönemin sorumluluklarına daha ilerden yüklenme görevi duruyor. Sınıf devrimcileri olarak, mücadelenin daha da hızlanacağı, sınıf ve kitle hareketine devrimci müdahalenin öneminin daha da arttığı bu dönemi 1 Mayıs'ın sağladığı açıklıklardan da yararlanarak en iyi şekilde değerlendirmek durumundayız. Ortaya çıkan olanakları titizlikle değerlendirmeli, aynı zamanda eksiklik ve hatalarımızı devrimci bir eleştirinin süzgecinden geçirmeli, sürece bütün bunların kazandıracağı güç ve enerjiyle yüklenmeliyiz. Sahip olduğumuz misyon ve devrimci iddia bunu gerektiriyor.

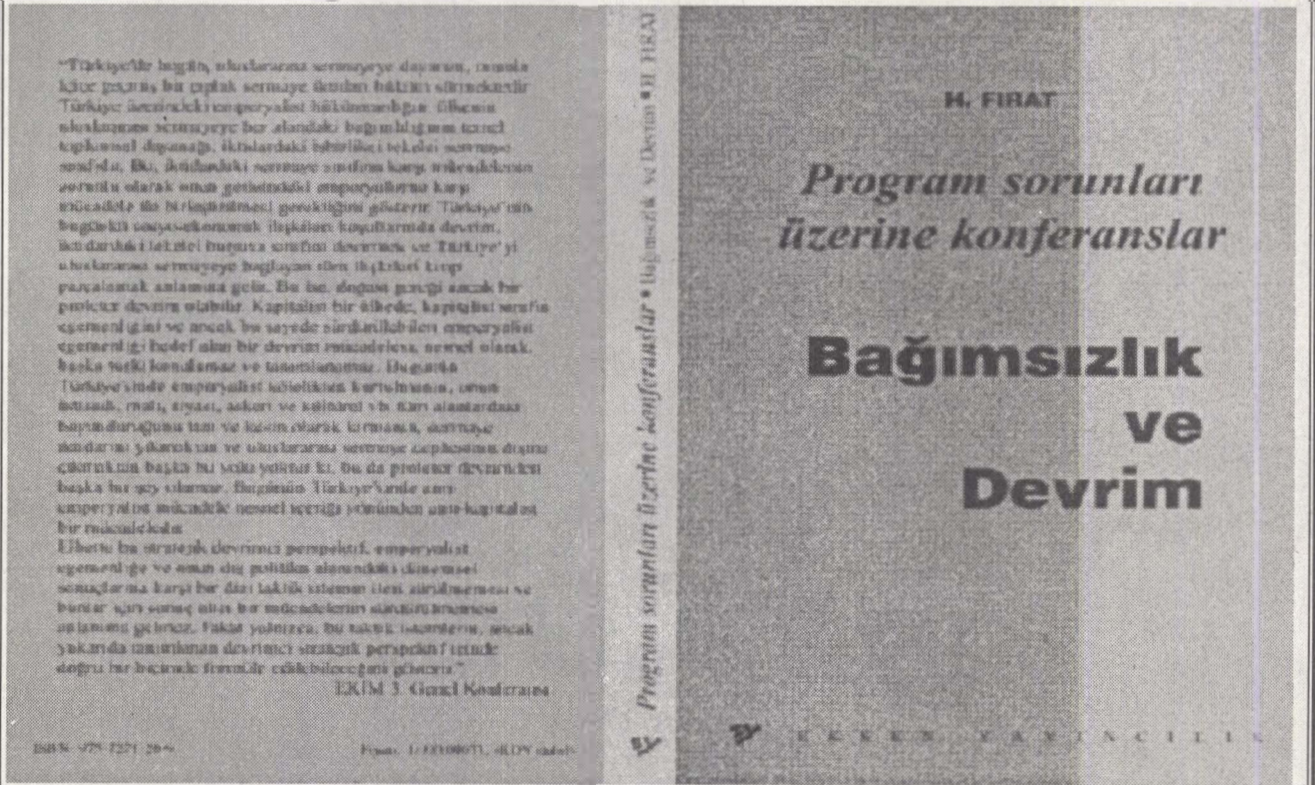
Türk-İş Başkanlar Kurulu bir eylem programı açıklamış bulunuyor. Buna göre 15 Mayıs'ta Ankara'da profesyonel sendikacıların, Ankara'daki işçi ve emekçilerin katılacağı eylemler yapılacak. Sınıf devrimcilerinin önünde bir yandan sendika bürokratlarının gerçek niyetini işçi ve emekçiler önünde teşhir etmek diğer yandan gerçekleştirilecek eylemleri sınıf ve emekçi hareketine devrimci politik müdahalenin olanakları olarak değerlendirmek sorumluluğu duruyor. Tam da bu sorumluluğumuzun bir gereği olarak gerçekleştirilecek eylemlere kendi cephemizden en iyi şekilde hazırlanmamız, ulaşabildiğimiz işçi ve emekçileri bu eylemler için seferber etmeyi başarmamız gerekiyor. Belediye ve lastik gibi bir dizi sektörde, SASA gibi bir takım temel işletmelerde grev süreçleri işliyor. Buralar üzerinden eylemli sınıf dayanışmasını güçlendirmek, sınıfa devrimci müdahalenin imkanlarını çoğaltmak mümkündür. Devrimci sınıf partisinin kendi zeminine daha sağlam

oturmasını sağlamanın yolu bu olanakları en iyi şekilde kullanabilmekten geçmektedir.

6 Mayıs 1972'de yani bundan tam 30 yıl önce Deniz, Hüseyin, Yusuf; bu üç yiğit devrimci, sloganlarıyla inletiler Ulucanlar'da kurulmuş darağaçlarını. Sloganları o günden bu yana susmuyor. Temsilcisi oldukları devrimci, direnişçi kimlik bugün hala sömürüye ve zulme karşı savaşanlara örnek oluyor, yol gösteriyor. Sınıf savaşımının giderek sertleştiği şu dönemde Denizlerin yarattığı değerleri daha bir öne çıkarmanın, yeni kuşak devrimcilere, işçi ve emekçilere maletmenin önemi ortadadır. Çünkü zafer onun için savaşanların ve direnenlerin olacaktır.

Program sorunları üzerine konferanslar Bağımsızlık ve Devrim

Dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs

Dünyada 1 Mayıs: Sermayeye, savaşa ve faşizme karşı...

Her yıl olduğu gibi bu yıl da emperyalist iletişim ve yayın tekellerinin kasıtlı tutumu nedeniyle dünyadaki 1 Mayıs hakkındaki bilgilerimiz henüz yeterli olmaktan uzaktır. Haber ajansları ve yayın kuruluşları, dünya ölçüsündeki 1 Mayıs kutlamaları hakkında belli ülkelerle sınırlı ve neredeyse aynı kalıptan çıkmış kısa spotlar ve görüntüler vermekle yetindiler. Fakat buna rağmen, kutlamalara katılım düzeyi ve genel havası hakkında az-çok bir fikre de sahip durumdayız.

Ülkeden ülkeye değişmekle birlikte, bu yılın 1 Mayıs kutlamalarına kitle katılımında belirgin bir artış olduğu kesindir. Kitle hareketi açısından nispeten durgun alanlardan biri olan Avrupa ülkeleri bunun somut örnekleridir. Paris'te 1 milyona yaklaşan, Roma'da 600 bini bulan, Almanya toplamında yarım milyonu aşan, kapitalizmin refah ülkesi İsviçre'de bile birçok kentte binlerce işçi ve

emekçinin katılımıyla gerçekleşen 1 Mayıs gösterileri gözler önünde duruyor. Güney Kore'de ve Japonya'da yüzbinlerce işçi ve emekçinin, salt Moskova'da 250 bine yaklaşan emekçinin sokaklara çıktığını biliyoruz. Filipinler'de 1 Mayıs'ın Amerikan askeri varlığına karşı öfkeyi açığa çıkardığını biliyoruz. 10 milyonluk Küba'da yalnızca başkent Havana'da 1 milyonu aşkın emekçinin Fidel Castro'yu dinlediğini CNN bile vermek durumunda kalıyor. Emperyalist haber ve yayın tekelleri sözünü etmese de, güçlü kitle hareketi geleneğine sahip olan Latin Amerika'nın Arjantin'den

Venezuela'ya kadar hemen tüm ülkelerinde yaygın ve kitlesel katılımlarla gerçekleşen 1 Mayıs gösterileri yaşandığından ise kuşku duymamız için bir neden yok.

Farklı kıtalardan örneklerle çizilen bu tablo, eylemlerin yaygınlığı ve katılımların çapı konusunda yeterli bir açıklık sağlıyor. Kutlamaların niteliği konusunda da olumlu şeyler söyleyebilecek durumdayız. Hemen her yerde sermayenin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı tepkiler dile getirildi. Fransa'da cumhurbaşkanlığı ilk tur seçimlerinin de etkisiyle faşizme ve ırkçılığa karşı tutum ön plana çıktı. İtalyan işçileri son aylarda Berlusconi hükümetinin emek düşmanı politikalarına karşı yükselttikleri eylemliliği 1 Mayıs'ta da sürdürdüler. Almanya'da sermayenin dayatmaları ve neo-nazi hareketler bir arada hedef alındı. Yunanistan'da ve Türkiye'de sermayenin saldırılarının yanı sıra emperyalist savaşa karşı tutum ve Filistin halkıyla dayanışma duyguları belirgin bir biçimde ön plana çıktı. Güney Kore'nin militan eylemleriyle ünlenen işçileri sermayenin saldırılarına ve ülkelerinin emperyalistlerce yağmasına karşı öfkeleriyle alanlara çıktılar. Küba'da 1 milyon emekçinin Castro'yu dinlemesinin ve Moskova'da onbinlerce emekçinin kızıl bayraklarla ve sosyalizmin sembolleriyile yürümesinin ne anlama geldiğini kestirmek ise güç değil.

Katılımların çapı ve yaygınlığı ile eylemlerin belirgin politik niteliği, günümüz dünyasında kitle hareketinin gitgide güç kazandığının bir göstergesidir.

Bu yılın 1 Mayıs gösterileri dünya ölçüsünde buna tanıklık etmiştir.

Türkiye'de 1 Mayıs: Güçlü katılımlı yaygın kutlamalar...

Türkiye'deki kutlamalar da benzer bir duruma işaret etmektedir. Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da ülke çapındaki kutlamalara yüzbinlerce işçi, emekçi ve genç katıldı. Geçen yıldan farklı olarak bu yıl hemen tüm büyük kentlerde katılımlarda belirgin bir artış görüldü. Bu İstanbul için özellikle belirgindi. Yılları bulan bir aradan sonra İstanbul'da 1 Mayıs'a katılım yeniden yüzbin kişiye yaklaştı (tartışmalı olmakla birlikte, gerçekçi rakamın 70 bin civarında olduğunu sanıyoruz).

Bu katılımların anlamını tam olarak değerlendirebilmek için, dünyanın birçok ülkesinden farklı olarak Türkiye'de 1 Mayıs'ın resmi tatil günü olmadığını da gözönünde bulundurmak gerekir. Bunun

1 Mayıs gibi devrimci politik anlamı ve niteliği özellikle Türkiye'de son derece belirgin olan bir günde coşkuyla alanlara çıkan onbinlerce işçi, emekçi ve genç, siyasal tercihlerini ve mücadeleye olan eğilimlerini açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Bütün sorun, bu tercihe ve eğilime sınıf mücadelesi alanında devrimci bir örgütsel ve pratik anlam kazandırabilmektir. Bu ise yalnızca devrimci bir çizgide ve devrimci bir örgüt sayesinde, onun inatçı ve soluklu çabalarıyla olanaklı olabilir. 1 Mayıs'ta ağırlığı bir sıkıntı kaynağı olarak hissedilen reformizmin doğası gereği bu alanda yapabileceği hiçbir şey yoktur. Reformizm için kitle desteği normal koşullarda edilgen kalan ve en fazla 1 Mayıs türü özel günlerde kendini göstermek için alanlara çıkarılan "seyirlik" bir güçten, bir siyasal gösteriş malzemesinden başka bir şey değildir.

özellikle işçi katılımını ne denli sınırladığını eylemlerin somut bileşimi üzerinden görmek mümkün. İşgününe rağmen gerçekleşen işçi katılımı ise, 1 Mayıs'ın tatil olması durumunda bugünkü katılımların katlanabileceğini bütün açıklığı ile göstermektedir. (Sendika bürokrasisinin ihaneti olmasa bu işgününe rağmen de önemli ölçüde gerçekleştirilebilir bir şeydir. Ama bu ihanet, katı ve değişmez bir olgu olarak yıllardır vardır ve çözüm onun aşılmasındadır.)

Bu yılın 1 Mayıs kutlamalarının politik niteliği de geçen yıla göre belirgin biçimde daha güçlüydü. Bunda emperyalist savaşa ve Filistin'deki siyonist vahşete karşı biriken öfkenin yanı sıra, Türkiye üzerindeki emperyalist vesayetinin utanç verici düzeylere varmasının da belirgin bir payı vardır. Bunu tamamlayan bir öteki etken ise, sol parti ve grupların kutlamalarda, özellikle de İstanbul'daki 1 Mayıs'ta oluşturduğu özel ağırlıktır. Bu etken doğası gereği gösterilerin politik düzeyini de yükseltmiştir. Son olarak, gerek katılımda gerekse de eylemlerin politik düzeyindeki artışta, HADEP'in bu yılki gösterileri, kendi güncel politika ve istemlerini (teslimiyetçi Kürt basını bu özel katılım çabasını "kimlik bildirimini" olarak tanımlıyor) duyurmak için bir gövde gösterisine dönüştürme arzu ve niyetinin de önemli bir oynadığını belirtmek gerekir. Bunu gözönünde bulundurmak bu yılki 1 Mayıs kutlamalarını doğru değerlendirmek için gereklidir. Fakat teslimiyetçi Kürt hareketinin niyet ve hesapları ne olursa olsun, 1 Mayıs'ta alanlara çıkmak, Kürt emekçileri için düzene öfke ve tepkilerinin açığa

vurmak için anlamlı bir vesile olmuştur.

Kitlelerin gerçeği ve sol hareketin gerçeği...

Bu yılın 1 Mayıs'ının ortaya çıkardığı en temel verilerden biri, Türkiye'de politize olmakla birlikte devrimci mücadele dinamizminden önemli ölçüde yoksun bir sol-sosyalist eğilimli kitlenin varlığıdır. Devrimci ve sosyalist olmak iddiası taşıyan akımların kortejlerine katılan, devrimci pankartlar ve kızıl bayraklar altında yürüyen, istekle ve coşkuyla devrimci ve sosyalist şiarlar haykıran binlerce, onbinlerce işçi, emekçi ve gençten oluşan bir kitle gerçeği var bu yılın 1 Mayıs gösterilerinde. Fakat neredeyse bir tek 1 Mayıs gösterisi dışında ve bütün bir yıl boyunca, devrimci eğilimli bu aynı kitleyi herhangi bir politik eylemde görmek olanağı yok.

Bu bir yanı sıra, sol parti ve gruplara eğilimli bu kitlenin yılların baskı ve terörüyle sindirildiğine ve

pasifize edildiğine; öteki yanı sıra ise, devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki akımların bu kitleyi kucaklamak, örgütlemek ve mücadeleye yönlendirmek alanındaki aşırı güçsüzlüğüne ve yeteneksizliğine bir göstergedir. Soğukkanlı ve sorumlu bir devrimci değerlendirme, özellikle bu gerçeği görmek ve bundan gerekli sonuçları çıkarmak durumundadır. Bunun yapılamadığı bir yerde, yılda bir kez gerçekleşen 1 Mayıs gösterileri, çalışma ve mücadelenin yeni düzeylere çıkarılmasının bir vesilesi ve olanağı olmaktan çıkar; hiç değilse bir kaç ay için,

dayanaksız teselliler sağlayan bir uyuşturucu etkisi yaratmaktan başka bir işe yaramaz.

1 Mayıs gibi devrimci politik anlamı ve niteliği özellikle Türkiye'de son derece belirgin olan bir günde coşkuyla alanlara çıkan onbinlerce işçi, emekçi ve genç, siyasal tercihlerini ve mücadeleye olan eğilimlerini açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Bütün sorun, bu tercihe ve eğilime sınıf mücadelesi alanında devrimci bir örgütsel ve pratik anlam kazandırabilmektir. Bu ise yalnızca devrimci bir çizgide ve devrimci bir örgüt sayesinde, onun inatçı ve soluklu çabalarıyla olanaklı olabilir. 1 Mayıs'ta ağırlığı bir sıkıntı kaynağı olarak hissedilen reformizmin doğası gereği bu alanda yapabileceği hiçbir şey yoktur. Reformizm için kitle desteği normal koşullarda edilgen kalan ve en fazla 1 Mayıs türü özel günlerde kendini göstermek için alanlara çıkarılan "seyirlik" bir güçten, bir siyasal gösteriş malzemesinden başka bir şey değildir. Türkiye'de son on yılın zorlu mücadele koşullarını ve gereklerini reformist partilerin tutumu ve pratiği ile bir arada değerlendiriniz, durumun tamamına bu olduğunu bütün açıklığıyla görürsünüz.

Reformizmin panzehiri devrimci sınıf mücadelesidir. Görev, etkin ve sistematik devrimci çalışmayla devrimci sınıf mücadelesinin önünü açmaktır. Bu yılın 1 Mayıs'ının temel önemdeki mesajlarından biri, denebilir ki birincisi işte budur.

1 Mayıs ve sendikal bürokrasi...**Geleceğimizi kazanmak için
ihamet barikatını yıkalım!**

2002 1 Mayıs'ı sınıf hareketinin içinde bulunduğu duruma ilişkin belli açıklıklar sağladı. Özellikle de yaşanan sendikal ihametın bugünkü boyutları konusunda.

Belli başlı tüm büyük kentlerden 1 Mayıs mitinglerine ilişkin gelen bilgiler, bu yıl sendika kortejlerinin bazı istisnalar dışında belirgin biçimde zayıf kaldığını gösteriyor.

İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamalarının tablosu içinde en dikkati çeken kuşkusuz ki Türk-İş kortejindeki zayıflıktır. Belediye-İş, TÜMTİS, Tek Gıda-İş ve Deri-İş gibi bazı sendikaların kendi çabalarıyla alana taşıdığı kitle Türk-İş kortejinin ana gövdesini oluşturmuştur. Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar hiç ortalıkta görünmezken, çoğunluğu da taş çatlasa 100 kişiyi aşmayacak kitlelerle alana gelmiştir.

Aynı görünüm KESK için de geçerlidir. Toplam 1500 kişi civarında olan KESK kortejinde kitlesi 100'ün üzerinde olan sendika şubesi pek az olmuştur. Bir çok sendika şube pankartının arkasında ortalama 20-30 kişi yürümüştür.

Hak-İş ise özellikle İstanbul'da işi tam bir utanmazlığa vardırmıştır. Hak-İş'e bağlı sadece tek bir sendika; Öz Gıda-İş 100 kişiyi bile bulmayan kitleleriyle 1 Mayıs'a katılmıştır.

Bir tek DİSK, kendi üye sayısı ile orantılı olarak düşünüldüğünde, 1 Mayıs'a nispeten kitlesel bir katılım sağlamıştır. Özellikle de Genel-İş 1 Mayıs'tan önce açıkladığı iş bırakarak katılma kararını önemli ölçüde hayata geçirmiş ve kitesini alana taşımıştır. Sadece İstanbul'da değil diğer illerde de Genel-İş'in benzer bir katılım sergilediği görülmektedir.

Sendikaların sergilediği zayıf katılım tablosunun ayrıntılarına burada girmeye gerek yoktur. Bizi esas olarak bu somut tablonun ortaya çıkardığı sonuçlar ilgilendirmektedir.

Sendikal ihamet çetesinin gerçek yüzü

Geçen yıl Şubat ayında yaşanan krizden sonra düzenin işçi ve emekçilere dönük saldırılarını dayanılmaz ölçüde yoğunlaştırdığı, faturayı onlara ödetmek için her yola başvurduğu, bunun sonucunda da yığınların tam bir yıkımla karşı karşıya kaldığı biliniyor. Bu saldırıların hayata geçirilmesinde sermayenin en büyük yardımı da bizzat konfederasyonların tepesine çöreklenmiş sendikal ihamet çetelerinden aldığı; bu çetelerin sınıfın eylemi ve mücadelesi önünde nasıl açıktan bir barikat rolü oynamaya başladıkları ise şimdiye kadar bir çok kez vurgulandı.

1 Mayıs gösterileri, bu sermaye uşaklarının hiçbir sözlerinde samimi olmadıklarını, daha da önemlisi, sınıf hareketini bugün bulunduğu noktadan daha ileriye taşıma gibi bir sorunlarının bulunmadığını, tersine, gelecekte bir sınıf hareketini dizginlemeyi kendilerine iş edindiklerini bütün açıklığıyla gösterdi.

Daha 1 Mayıs'tan 4-5 gün önce yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında Bayram Meral IMF'ye ve hükümete karşı gene en keskin pozlarından birini takınmış, bundan aylar önce kapalı salon toplantılarında işçilere "onaylatılan" eylem takviminin 15 Mayıs'tan itibaren uygulanacağını ilan etmişti. Üstelik aynı toplantıda tüm ülkede 1 Mayıs'ın en geniş katılımı kutlanması çağrısında bulunmuştu.

Eğer Bayram Meral Türk-İş Başkanı olarak son bir haftada ettiği sözlere bile sadık kalacak olsaydı, kendisine bağlı konfederasyonun 1 Mayıs'a çok daha farklı bir şekilde hazırlanması, sendikalarında örgütlü işçilerin önemli bir bölümünü alanlara taşıması gerekirdi.

Fakat 1 Mayıs meydanları bu sözlerin koca birer yalandan ibaret olduğunu gösterdi.

**Önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin
ihtiyaç ve sorumlulukları**

Konfederasyon yönetimlerinin işçi ve emekçi hareketinin geleceği açısından bir hayli önemi olan 1 Mayıs'a bu şekilde sırt çevirmeleri, onların sınıfın değerlerine ne kadar yabancı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bundan daha önemlisi, onların önümüzdeki dönemde sınıf hareketi içinde ne türden bir uğursuz rol oynayacaklarını da yeniden gözler önüne sermiştir.

Bugün sermayenin saldırıları giderek yoğunlaşmaktadır. Bir-iki ay içerisinde kamu sektöründeki işçi ve emekçilerin binlercesi, onbinlercesi ya zorla emekli edilecek, ya da işten atılacaklardır. Birçok bölge müdürlüğü kapatılacaktır.

Bu, hükümetin IMF'ye verdiği niyet mektubundaki yıkım planlarından sadece biridir. Saldırı ise çok daha boyutlu ve yıkıcıdır. Bütün ülke emperyalist sömürü ve yağmanın açık tehdidi altındadır.

Aynı zamanda ülkemiz emperyalist savaş ve saldırganlığın tehdidi altındadır. Filistin halkının planları bozması sonucu şimdilik gündemde geri plana düşmüş olsa da, Irak'a dönük bir emperyalist saldırıda Türkiye doğrudan savaşın içine girecektir. Türkiye'yi yöneten Amerikancı iktidar üç kuruş IMF kredisi karşılığında emperyalizmin emrine çoktan girmiştir. Bu büyük tehlikenin önüne işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesinden başka hiçbir gücün geçemeyeceği ortadadır.

Öte yandan, ABD emperyalizminin desteğindeki siyonist İsrail, Filistin halkını tam bir kıyımdan geçirmektedir. Filistin halkıyla dayanışmanın yükseltilmesi, tüm dünyanın yanı sıra Türkiyeli işçi ve

emekçilerin önünde güncel bir sorumluluk olarak durmaktadır.

Toparlarsak, işçi ve emekçiler kendi çıkarlarını korumalı, ülkesine ve kardeş halklara karşı sorumluluklarına sahip çıkmalıdır. Bu da ancak mücadeleyi yükseltmekle mümkündür. 1 Mayıs işçi ve emekçi yığınlarının çıkarlarına ve sorumluluklarına sahip çıkmaya hazır olduğunu göstermiştir. İlk kez bir 1 Mayıs'ta ekonomik talepler siyasal taleplerin bu kadar gölgesinde kalmıştır. Atılan şiarların, taşınan pankartların ve dövizlerin ezici bir çoğunluğu emperyalist sömürüyle, savaş tehdidiyle ya da Filistin'le ilgilidir. İşsizlikle, açlıkla ilgili şiarlar bile hep IMF'yle, emperyalizmle bir bağlantı taşımaktadır.

Bu barikat yıkılmalıdır

Bu bile sendikal ihamet çetelerinin 1 Mayıs'ın zayıf geçmesini niçin istediklerini anlatmaya yeter aslında. Güçlü bir 1 Mayıs önümüzdeki aylarda da güçlü bir sınıf hareketi demektir. Bunu önden gören bürokratlar bir taraftan samimiyetsiz eylem programları açıklarken, bir yandan da 1 Mayıs'ın sahipsiz kalması, cılız geçmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. Fakat kısmen bir başarı kazansalar bile hevesleri kursaklarında kalmıştır.

O halde devrimci bir siyasal işçi hareketi yaratmak için arkasında sermayenin gizlendiği bu barikat artık yıkılmalıdır. Sendikal bürokrasi barikatının yıkılması bugün artık sadece işçi sendikalarını, konfederasyonlarını kapsayan bir sorun da değildir. Kamu emekçileri hareketi de aynı nitelikte olmasa da benzer bir sorun, dolayısıyla benzer bir görevle karşı karşıyadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler sendikalarını bu sermaye uşaklarından, uzlaşmacı bürokratlardan temizlemenin yol, yöntem ve araçlarını bir an önce yaratma için harekete geçmelidirler. Devrimci temeller üzerinde örgütlenerek, bunun koşullara uygun düşen biçim ve yöntemlerini kullanarak sermayeyle dışı bir mücadeleye hazırlanmalıdırlar.

Geleceği kazanmanın başka bir yolu yoktur. Gelecek mücadele edenlerin ve direnenlerindir.

Kitlesel ve politik gündem ağırlıklı bir 1 Mayıs...

İstanbul'daki kutlamalar üzerinden 1 Mayıs'ın gösterdikleri

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs mitingi İstanbul'da 70 ile 80 bin arasında işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti. Son yılların en kitlesel mitinginin temel gündemini emperyalist saldırganlık, Filistin halkıyla dayanışma, sosyal yıkım saldırıları ve İMF karşıtlığı oluşturdu. Onbinlerce kişilik bir katılımı bulan HADEP kitlesi ise idam karşıtlığı ve anadilde eğitim hakkı başta olmak üzere bir dizi talep üzerinden eylemde yerini aldı. Sendikaların katılımı düşük olurken, reformist sol partiler eyleme belli bir kitlesellikle katıldılar. Yine de içerinden bazılarında geçen yıllara göre katılımda belirgin bir zayıflama olduğu görüldü. Devrimci grupların ise geçen yıla göre bir ölçüde toparlanmış olduğu görüldü.

Hayli kitlesel geçen 1 Mayıs bununla orantılı bir coşkuya sahip olamadı. Özellikle alana gelen işçi kitlelerinin, sloganlarla verdiği politik mesajlara rağmen yer yer cansızlığı gözlemlendi. Politik sloganların ön plana çıktığı mitingde dağınık, örgütsüz kitlenin ve yasal partilerin, özellikle de HADEP'in özel bir ağırlığı vardı. Katılımcı güçlerin daha çok gençlerden oluşması diğer bir dikkat çekici olguydu. Herşeye rağmen reformist partileri de kapsayacak tarzda sıkça atılan devrim ve sosyalizm sloganları, katılımcı kitlenin politik arayışlarını ve mücadele isteğini yansıtıyordu.

1 Mayıs ve devlet cephesi

Geçtiğimiz yıllarda 1 Mayıs'a belli bir süre kala başlatılan psikolojik ve fiziki terör ortamı bu sene son günlere kadar kendini göstermedi. Sermaye uşağı medya son bir iki gün bu yönde yayın yaparken, İstanbul'da gelenekselleşen dergi bürosu ve devrimci kurumların basılması geçmiş yıllara göre daha az bir sayıda gerçekleşti. Birkaç kültür merkezinin dışında kurumlar bu yıl basılmadı.

Sermaye devletinin katılımı düşürmek için yaptığı esas girişim son birkaç gün içinde otobüs şirketlerinin tehdit edilmesi şeklinde oldu. Son iki gün içinde dolaşılacak otobüs şirketleri 1 Mayıs'a katılımcıları taşıyamamaları üzerinden tehdit edildiler. Hatta yollarda çevrilen servislerden zorla 1 Mayıs'a insan taşıyacağını imza altına almaları istendi. Nitekim son gün içinde birçok otobüs şirketi eyleme insan taşıyamayacağını kurumlara bildirdi. Miting günü polislerin bildik provokatif tutumları değişmese de, özellikle üst düzey polislerin uzlaşmacı tavrı dikkat çekti.

Görüldüğü kadarıyla 2002 1 Mayıs'ının geçmiş

yıllara göre daha kitlesel geçeceği düzen tarafından da önden tespit edilebildi. Açıkta engellemelerin yerine tutulan arabaların iptal ettirilmesi gibi yöntemlerin yanısıra sağcı düzen partilerinin eyleme katılacağı vb. söylemlerle eylemin içeriğini boşaltmak, en azından belli sınırlar içerisinde tutmaya çalışmak, sermayenin İstanbul için tercih ettiği yol oldu.

1 Mayıs ve sendikalar

Her geçen gün tabandan gelen eylem basıncının arttığı bir ortamda sendikalar 1 Mayıs'a ciddi bir hazırlık yaparak girmediler. Yapılan temsilciler kurulu toplantılarında gündem maddesi olması bir yana koyulursa, birkaç sendikaların yaptığı afişlemeler ve birkaç işyerinde yapılan 1 Mayıs toplantıları dışında bu yönde bir çabadan bahsetmek çok mümkün değil.

Genel grevden bahseden Emek Platformu ve onun asli gücü olan Türk-İş'in başındaki bürokratlar 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısı dahi yapmayarak, söylemlerinde ne denli ikiyüzlü ve

aldatıcı olduklarını bir kez daha

belirleyici olan sendikal bürokrasinin sınıf içerisinde yarattığı tahribattır. Kırılan eylem dalgalarının yarattığı ümitsiz ruh hali bu tablonun en önemli nedenidir.

Belirgin gençlik katılımı

Bu yıl İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamasına belirgin bir gençlik katılımı vardı. Hem miting alanında gençlik kortejleri kitleseldi, hem de işçi kortejleri dışındaki siyasi parti ve grup kortejlerinin ağırlıklı kısmını genç güçler oluşturuyordu. YÖK yasa tasarısının yanı sıra emperyalist saldırganlık ve Filistin halkıyla dayanışma, katılımcı gençlik kortejlerinin genel gündemini oluşturuyordu. YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platformlar'ın yanısıra Koordinasyon ve anarşistler de eyleme kitlesel bir katılım sağladı.

Gelişen sosyal ve siyasal olaylara yapısı gereği daha doğrudan tepki veren gençlik kitleleri sık sık devrim ve sosyalizm sloganları attılar. Buna hemen tüm reformist partilerin gençlik güçleri dahildi.

Gençlik çalışması açısından üzerinde durulması gereken bir veri durumunda bu.

Reformist

gösterdiler. Sadece Yol-İş, Belediye-İş, Genel-İş ve Tuzla Deri-iş bırakma çağrısı yaparken, mitinge en kitlesel katılımı da bu sendikalar sağladı.

Bürokratların bu tutumlarının yanı sıra 1 Mayıs'ın iş gününe gelmesi katılımı olumsuz yönde etkiledi. Özellikle işten çıkarma saldırısının yoğun olduğu bir ortamda birçok işyerinin mitinge katılmadığı görüldü. Bu tablo 1 Mayıs'ın tatil günü olması gerektiğinin ve bunun için mücadelenin önemini bir kez daha ortaya koydu. Bu arada, alanda kutlamalara katılmayan çeşitli fabrikalarda kısa süreli işyeri kutlamaları yapıldığını da hatırlatalım.

Katılımdaki zayıflıktan öte, işçi kortejlerinin asıl rahatsız eden yanı hisseditir bir coşkudan yoksun olmalarıydı. Filistin halkıyla dayanışma ve İMF karşıtlığı içerikli sloganlar belli bir coşkuya yol açsa da genel olarak sendika kortejlerinde cansız bir hava hakimdi. Kuşkusuz ki bu durumun sınıf hareketinin genel durumuyla belli bir ilişkisi var. Fakat burada asıl

solun eylemdeki ağırlığı

Reformist partiler arasında en kalabalık olanı HADEP'ti. HADEP kitlesinin temel gündemini ise idam cezasının kaldırılması ve anadilde eğitim hakkı oluşturdu. Ayrıca Avrupa'nın PKK'nın faaliyetlerini yasaklaması ve KADEK, Kürt emekçilerinin diğer temel gündemlerini oluşturdu. Kitlesel olan HADEP korteji bir o kadar da dağınık bir tablo çizdi.

Öğrenci gençlik ağırlıklı bir korteje sahip olan ve ülke çapındaki güçleriyle yalnızca İstanbul üzerinden 1 Mayıs'a katılan TKP ise belli bir kitleselliği ve her zamanki görüllüğü ile dikkat çekti. EMEP geçen yıla göre eyleme daha zayıf bir katılım sağlarken, Türk bayrakları taşıyan İşçi Partisi de gençlik ağırlıklı bir korteje sahipti. Kısa bir süre önce bölünme yaşayan ÖDP de mitinge geçmiş yıllara nazaran belirgin biçimde zayıf bir katılım gösterdi. ÖDP'den ayrılan grupların toplamı da hemen hemen ÖDP kadar

kitleseldi. HADEP dışındaki reformist partilerin temel gündemini emperyalist saldırganlık ve Filistin halkıyla dayanışma oluşturuyordu.

Devrimci hareket ve 1 Mayıs

Devrimci hareketin belli başlı gruplarının bu 1 Mayıs vesilesiyle bir ölçüde toparlanmış görüldüğü söylenebilir. Geçen yıla göre bir gelişme yaşansa da eylem kitlesine müdahale etmekten çok kendi sınırlı kitlesine seslenmeyi hedefleyen eski yaklaşım olduğu gibi sürüyordu. Sol hareketin küçük gruplarında belli bir kan kaybı gözlenirken, kendini belli sınırlılıklar içinde toparlamış görünen öteki devrimci gruplar ise alanın toplam cansız icazetli havasını kırmaktan uzak görüldüler.

Devrimci hareketin bu kısmi canlanışında geçmiş yıllara nazaran daha etkin bir 1 Mayıs ön hazırlık faaliyeti yürütmelerinin belli bir etkisi olsa da, asıl neden, saldırılar karşısında bunalan geleneksel sol kitlenin bu 1 Mayıs'a gösterdiği ilgiydi. Grup kortejlerinin geçen yıla göre nispeten kalabalıklaşması esas olarak bu ilginin bir ürünüydü.

Emperyalist saldırganlık ve Filistin sorununun yanısıra F tipi saldırısı ve ölüm orucu, devrimci grupların mitingteki gündemini oluşturdu.

Komünistler ve 1 Mayıs

Etkili bir ön hazırlık çalışması yürüten komünistler 1 Mayıs'ı hiç bir zaman miting alanına indirgeyen bir bakışla ele almadılar. 1 Mayıs hazırlık çalışmalarını da buna uygun bir tarzda planlayıp yürüttüler.

Başından itibaren üç temel gündem üzerinden etkin bir siyasal bir faaliyet ortaya koymaya çalıştılar. Emperyalist saldırganlık ve onun somutlandığı Filistin direnişi, sosyal yıkım saldırıları ve buna eşlik eden faşist baskı ve terör, 1 Mayıs kampanyamızın ana gündemleri oldu. Sadece kendi etki alanındaki güçleri bu söylemler altında harekete geçirme amacını aşan, 1 Mayıs vesilesiyle işçi ve emekçileri bu konularda tutum almaya çağıran ve yönlendirmeye çalışan genel bir faaliyet yürüttüler. Kendi güçlerinin hem faaliyet boyunca konumlanışlarını hem de alandaki duruşlarını buna uygun bir tarzda ele aldılar. Ulaşabilecekleri en geniş kitleyi harekete geçirebilecek araç ve yöntemleri bulup hayata geçirmeye çalıştılar ve sonuçta genç işçi ağırlıklı belli bir kitleyi de bu politikalarının etrafına topladılar. Yanısıra yürütülen çalışmayla bir dizi sendika kortejinde bu sorunların gündeme gelmesinde de belirli bir rol oynadılar.

Komünistler son yıllarda yapageldikleri gibi bu yıl da bilinçli bir tutumla alanın içinde işçi kitleleriyle birlikte konumlanmayı seçtiler. Böylece konumlanılan farklı işçi kortejleri üzerinden alanın kendisine müdahale etmeyi öne koyan bir bakışla hareket ettiler. İstanbul çalışmamız hem ön süreç hem de alandaki duruş itibarıyla gösterdiği gelişmeye rağmen, bunun hedeflenen düzeye ulaşmadığı da bir gerçektir. Gençlik cephesi dışarda tutulursa, 1 Mayıs'ı önceleyen faaliyetimiz alana istenilen düzeyde yansıtılamadı. Fakat bu giderek sistemleşen çalışmayla ulaşılan gelişme düzeyinin anlamını ve önemini azaltmıyor. Önemli olan bunu 1 Mayıs sonrasına aynı azim ve sistemleşmiş çabayla taşıyabilmektir.

Istanbul'dan komünistler

Paralı eğitime, YÖK yasa tasarısına ve emperyalist savaşa hayır diyen öğrenciler olarak 1 Mayıs alanında buluştuk...

“İşçi memur gençlik alanlarda birleştik!”

İşçi sınıfı ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü tüm Türkiye'de ve dünyada coşku ile kutlandı. Devletin ve sendika bürokrasisinin tüm karşı çabalarına karşın onbinlerce işçi, emekçi ve genç alanlardaydı. Sosyal yıkım saldırılarına, emperyalist savaşa karşı işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma gününde biz de yerimizi aldık.

Yıllardır özelleştirme ve ticarileştirme kısılcacında bulunan okullarımızın özelleştirilmesini engellemek, emperyalist ve siyonist saldırganlığa karşı çıkmak, soruşturmalar başta olmak üzere üniversitemizde yaşanan tüm anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için 1 Mayıs alanında olduk.

Çeşitli üniversitelerde YÖK yasa tasarısına ve paralı eğitime karşı oluşturulan platformlarla KESK kortejinin arkasında yerimizi aldık. İstanbul Üniversitesi'nin çeşitli kampüslerinden katılan öğrencilerin oluşturduğu YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler olarak 1 Mayıs alanına 2 değişik pankartla katıldık. Önde "Paralı eğitime hayır! YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!/YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler" pankartı, arkada "Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun siyonizm! Filistin'e özgürlük!/YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler" pankartını taşıdık. Bu iki pankartın arkasında yaklaşık 50 kişilik bir kortej oluşturuldu. Peşi sıra "YÖK yasa tasarısına, emperyalist savaşa, soruşturmalara hayır/Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu" imzalı pankart arkasında YTÜ ve İTÜ öğrencileri 60 kişilik bir kitle ile yürüdü. Ardından "Paralı eğitime, emperyalist savaşa, tecrite hayır! Yaşasın 1 Mayıs!/Trakya Üniversitesi Öğrencileri" pankartı arkasında 50 kişilik kortejiyle Trakya Üniversitesi öğrencileri yerlerini aldılar. En arkada ise, çeşitli liselerden öğrencilerin oluşturduğu Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu, "Okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılmaz/ALGP" pankartı ve 40 kişilik korteji ile eyleme katıldı.

Çeşitli üniversite ve liselerde örülen yerel çalışmaların alana taşınması noktasında dört kortejin de katılımı oldukça anlamlı idi. Alanda ortaklaşmış taleplerle liseli ve üniversiteli öğrencilerin sergilediği ortak duruş oldukça ilgi çekti.

Yürüyüş esnasında ve alana girdikten sonra öğrencilerin ortak talep ve şiarları coşkulu bir şekilde atıldı.

Paralı eğitime karşı; "YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!", "Paralı eğitime hayır!", "Sermaye defol üniversiteler

bizimdir!", "Paralı eğitim yasası geçmeyecek!", "YÖK'e hayır!"; üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamalara karşı "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Soruşturmalar, tutuklamalar baskılar bizi yıldıramaz!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!";

Emperyalizme ve siyonizme karşı; "Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun siyonizm, Filistin'e özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Her yer Filistin hepimiz Filistinliyiz!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Biji bratiya gelan!", "Filistin'e özgürlük halklara özgürlük!", "Ne İsrail baskısı ne Filistin askısı bu abluka dağıtılacak!";

F tiplerine dair; "F tipi üniversite istemiyoruz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecriti kaldırım ölümleri durdurun!";

Gençliğin gelecek özlemlerine dair; "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Marks, Engels, Lenin yaşasın devrim ve sosyalizm!";

1 Mayıs'a yönelik olarak ise; "Yaşasın 1 Mayıs!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçi memur gençlik alanlarda birleştik!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" vb. sloganlar atıldı.

En coşkulu şekilde atılan slogan ise "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" ile "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganı idi.

Çok sayıda döviz ve üzerinde şiarlarımızın yazılı olduğu beyaz tişörtlerle alanda renkli bir görüntü çizdik. Alanda bu 5 pankartı ortaya sererek yaklaşık 200 kişilik bir halay oluşturduk. Yürüyüş esnasında ve alanda söylediğimiz türküler, marşlar ve çektığımız halaylar özellikle KESK ve Eğitim-Sen'den ilgi gördü. Ön hazırlık sürecinden ve alanın kalabalık olmasından kaynaklanan bir dizi aksaklığa karşın 200 kişilik gençlik kortejimiz, üniversitelerin ve liselerin taşıdığı tüm coşkuyu alana yansıttı. Yoğunlaşmış ve uzun soluklu bir ön hazırlık sürecinin sonucu alana bu şekilde bir çıkış yapmamız oldukça anlamlı idi.

Şimdi önümüzde 1 Mayıs alanına taşıdığımız coşku ve kararlılığı 2 Mayıslar'a taşıma sorumluluğu bulunmaktadır

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın 1 Mayıs!

YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler
Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu
İTÜ öğrencileri
ALGP

Komünist işçilerden 1 Mayıs gözlemleri...**1 Mayıs'ın sunduğu verilerden yararlanmasını bilmeliyiz**

Son yıllarda İstanbul'da gerçekleşen mitinglerin en kitlesel olanı 1 Mayıs vesilesiyle yaşanmış oldu. Tahminen alanda 80 bin civarında bir kitle katılımı vardı. Devlet güçleri 10 bin polisle alanı kuşatmıştı. Yürüyüş alanlarına giden bütün noktalarda yolları kapatıp, alana girenleri tek tek aramadan geçirdi. Hatta bazı noktalarda, çocuklu emekçileri miting alanına sokmamak için bahaneler çıkardılar, "ayak altında ezilir, çocukların mitingte ne işi varmış" vb. gerekçelerle çocuklu emekçilerin katılımını engellemeye çalıştılar.

Perpa yönünden yürüyüşe geçen kortejin önünde DİSK'e bağlı sendikalar içinde, Birleşik Metal-İş ve Genel-İş en kalabalık korteji oluşturuyordu. Kortejin başındaki pankartta 1 Mayıs 1977'de katledilenlerin isimleri yer alıyordu. Kortejlerden atılan sloganlar "Yaşasın 1 Mayıs!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Sermayeye karşı emek cephesi!", "Ekmek yoksa barış da yok!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!"

Komünistler ise değişik işçi kortejlerinde "Herkes iş tüm çalışanlara işgüvencesi!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!" pankartlarını açtılar. "İşten atılmalar durdurulsun, herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!", "İMF-TÜSIAD yıkım paketlerine hayır!", "Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime ve sendikasızaştırmaya hayır!", "Tüm çalışanlara genel sigorta!", "Sosyal yıkım paketlerine ve özelleştirmeye hayır!", "Sınırsız söz, basın, gösteri ve toplanma özgürlüğü!", "Direnen Filistin kazanacak!", "Eşit işe eşit ücret!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Lokavt yasaklansın, sınırsız grev ve örgütlenme hakkı!", "Herkes iş tüm çalışanlara işgüvencesi!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!" vb. şiarlarının yer aldığı dövizlerle yürüdüler. Genelde DİSK kortejine hakim olan coşkusuzluğun aksine komünistler canlı ve coşkulu duruşlarıyla dikkat çektiler. Benzer bir şekilde görsel materyalleri de dikkat çekiciydi.

Komünistlerin değişik işçi ve emekçi kortejlerinde sınıfın talep ve şiarlarını yükseltmeleri, devrimci ruh ve coşkularını alana taşımak için sergiledikleri çabaları belli oranda karşılık buldu. Niceliklerini aşan politik bir etki bıraktılar. Alanda, "Devrimci irade teslim alınamaz/Kızıl Bayrak", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm/Kızıl Bayrak", "Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm, yaşasın Filistin halkının direnişi Filistin kazanacak/Kızıl Bayrak" imzalı pankartlar asıldı.

DİSK diğer konfederasyonlara göre hele de üye sayısı ile kıyaslandığında belli bir kitlesel katılım sağlamıştı "Yaşasın 1 Mayıs" pankartının arkasında

yürüyen Basın-İş eylemi 150 kişi katılmıştı. "Genel hak ve özgürlüklerin önündeki engeller kaldırılсын iş güvencesi yasası çıkarılсын", "Gücümüz birliğimizdir", "Barış ve demokrasi için birlik ve

katıldılar.

Genel-İş, Birleşik Metal gibi sendikaların kısmi çabaları bir yana bırakılacak olursa, DİSK'in 1 Mayıs'a yönelik hatırı sayılır bir ön çalışması olmamıştı. Fakat o gün çalışmayan vardiyaları alana taşıyacağı şeklinde açıklamalar yapmıştı. Buna rağmen katılımın az olması, 1 Mayıs gibi önemli bir günde bile bürokratların sözlerini tutmak için herhangi bir çaba harcamadıklarını bir kez daha gösterdi.

DİSK kortejinde en kitlesel ve nispeten en canlı korteji Genel-İş sendikası oluşturuyordu. 700 kişilik kitle ve İMF karşıtı slogan ve şiarlarıyla yürüdüler. DİSK Konfederasyonu'nun arkasında ÖDP vardı. 1000 kişiden biraz fazla bir kitle vardı. Partideki son bölünmelerin ardından yaşadıkları güç kaybı 1 Mayıs alanına da yansdı. ÖDP'nin arkasında, kendini Sosyalist Demokrasi Hareketi olarak tanımlayan ve ÖDP'den

ayrılan kesim yaklaşık 400-500 kişilik kitleyle yer aldı.

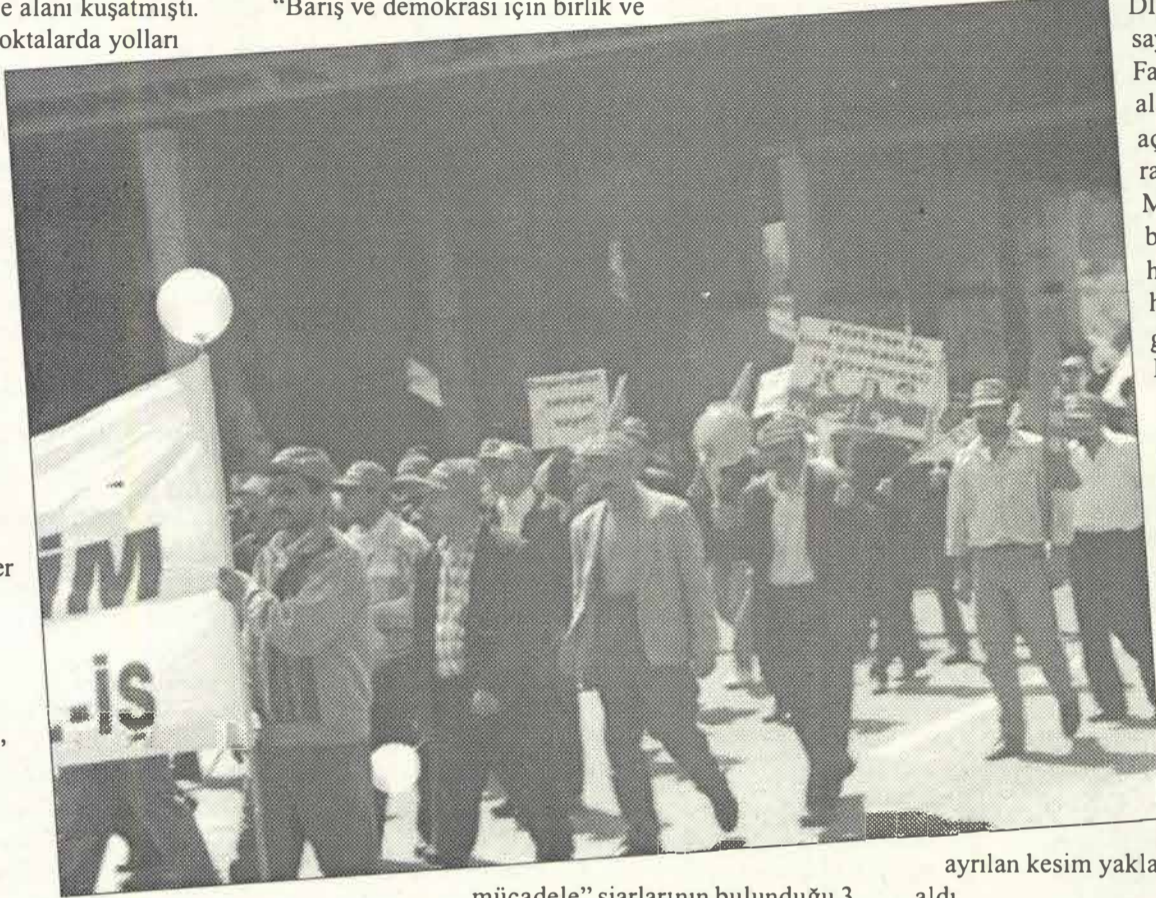
KESK'in 1 Mayıs'a katılımı önceki yıllara göre daha düşük oldu. SES ve Tüm Bel-Sen'li emekçilerle KESK kortejinde yaklaşık 1500'e yakın emekçi bulunuyordu. Katılımın ağırlığını Eğitim-Sen'li emekçiler oluşturdu.

HADEP en kitlesel katılan partiydi. Muhtemelen 30-40 bin civarında Kürt emekçisi ve gençle coşkulu topluluklardan biri durumundaydı. Gençliğin temel taleplerinden Kürtçe eğitim hakkı ön plana çıkartılmıştı. Liseli gençler beyaz gömlekleriyle kitlesel bir katılım sağlamıştı. "Biji yek gulan!", "Çeteler mecliste Öcalan hapiste!", "Öcalan'a özgürlük!", "Anadilde eğitim hakkı!" sloganları öne çıktı.

Kürsüden başta örgütsüzleştirme, ABD'nin emperyalist saldırganlığı olmak üzere, İMF-Dünya Bankası'nın ülkeleri daha da borç batağına saptığı, Filistin halkına yönelik saldırıların derhal durdurulması gerektiği yönlü konuşmalar yapıldı. "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Şimdi hepimiz Filistin'liyiz!", "Filistin halkı yalnız değildir!" sloganları atıldı.

Konuşmaların ardından Filistin'e yönelik saldırılara karşı oturma eylemine çağrı yapıldı. Tiyatro Manga Filistin halkının direnişini destekleyen kısa skeçlerini değişik işçi kortejlerinde oynadı. Kürsüden okunan türkülerle kitle coştı. Ferhat Tunç sahnedeyken HADEP kortejinden yükselen bazı sloganlardan düzenleme komitesi rahatsızlık duymuş olacak ki, partinin il başkanını devreye sokarak sloganların atılmasını engelledi.

Türk-İş ve Hak-İş sendikalarının katılımı geçen yıldan farklı değildi. Hak-İş sembolik bir katılım gerçekleştirdi. Alanda Hak-İş'e bağlı sendikalardan

mücadele" şiarlarının bulunduğu 3 pankart taşıdılar. İş güvencesi genel olarak sınıfın öne çıkardığı bir talep olarak 1 Mayıs alanına yansdı.

Birleşik Metal-İş 400 kişilik kitleyle, ağırlıklı olarak emperyalist savaş, iş güvencesi ve işten çıkarmalara karşı şiarların bulunduğu döviz ve pankartlar taşıdı. Alumag, Akışkan, Erka Balata ve Pancar Motor işçileri işyeri pankartlarıyla Birleşik Metal'de yürüdüler.

Nakliyat-İş kitlesel olmasa da "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" pankartı ve anti-emperyalist şiarlarıyla eylemde

yerini almıştı.

DİSK Tekstil'e üye işçilerin katılımı yalnızca 30 kişiden ibaretti. Yani örgütlü olduğu fabrikalardan işyeri temsilcileri düzeyinde sembolik bir katılım gerçekleştirmişti. İnsa, Reha, Ünsa tekstil fabrikalarından işçiler DİSK Tekstil pankartı altında

yalnızca Öz Gıda-İş vardı. Öz Gıda-İş 80 kişilik bir kitleyle yürüdü. Her konuda sermaye ile uzlaşan Hak-İş, işçi sınıfı açısından tarihsel ve güncel bir önem taşıyan 1 Mayıs'ta da geleneksel ihanetçi tavrına uygun bir tutum takındı.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan Yol-İş, Tez Kop-İş, Hava-İş ve TÜMTİS, Belediye-İş ve Tuzla Deri-İş diğer sendikalara göre daha kitlesel kortejlere sahiptiler. Petrol-İş, Gıda-İş, Kristal-İş Tes-İş sendikalarının katılımı bunlara göre daha düşüktü. Belediye-İş ve Tuzla Deri alana geç geldiler, kısa bir zaman içinde de dağıldılar. Sümerbank Bakırköy işçileri her zamanki gibi fabrika pankartıyla eylemde yerlerini aldılar, ancak onlar da alandan erken ayrıldılar.

1 Mayıs'ın iş gününe denk gelmesi katılımı olumsuz etkiledi. Fakat sendika kortejleri açısından daha rahatsız edici olan sayının azlığından ziyade coşkunun sönük olmasıydı. Türk-İş'e bağlı sendikalar özellikle yürüyüş bitip alana girildikten itibaren tam bir suskunluğa büründüler. Filistin halkıyla dayanışma ve İMF karşıtı sloganların belli bir coşku ile haykırılması dışında, sendika kortejleri cansız bir tablo çiziyordu. Göze çarptığı kadarıyla bir tek TÜMTİS bunun istisnasını oluşturuyordu.

Tez Koop-İş kortejinde yürüyüş sırasında atılan şarlara işçilerin çoğu katıldı. Sendikaların pankartlarında savaşa ve sömürüye karşı mücadele çağrısı ile proletarya ve ezilen halkların dayanışması öne çıkarılmıştı. Ayrıca döviz yönünden de bir zenginlik vardı. Yol-İş 1 Nolu şubede ve Tez Koop-İş'te birçok işçinin elinde döviz vardı. Yol-İş 2 nolu şube yöneticileri ise şubenin adının yazılı olduğu küçük pankart dışında bir şey getirmeye üşenmişti.

İşçi kortejlerinin coşkusuz olmasında, sınıf hareketinin durgun olmasının ve sendika bürokratlarına duyulan güvensizliğin önemli bir payı olduğu açık.

Türk-Metal sendikası eyleme 200 kişilik bir kitleyle katıldı. Yürüyüş tamamlandıktan sonra miting alanına girildiğinde bunun yarısından fazlası dağılmıştı. Bu sendikanın başındaki faşist bürokratlar işçilere sürekli olarak türkü ve şarkılar söylettirerek tam bir maskaralık sergilediler.

Alana Şişli tarafından giren TKP ve İP kortejlerinde geçen yıla göre daha kitlesel bir katılım gözlemlendi. EMEP ise geçen seneye göre daha zayıf bir katılım gerçekleştirdi. Reformist sol partilerin kortejlerinde gençlerin belirgin ağırlığı vardı. Bunun etkisiyle normalde bu partilerin sorunu olmayan devrim/sosyalizm vurgusu sık sık sloganlara yansdı. Amerikancı generallere şakşakçılık yapan İP'in kortejinde bile devrim ve sosyalizm sloganları gençler tarafından atılabiliyordu.

Devrimci çevrelerin son yıllara göre daha güçlü bir katılım gerçekleştirmeleri, yasal sol partilerde gözlenen gençlik ağırlıklı katılım ve devrim/sosyalizm şiarlarını sahiplenme, kitlelerde ve özellikle gençlikte mücadele arayışının güçlendiğine işaret ediyor. Ancak, kitle hareketinin içinde bulunduğu durgunluğu aşabilmenin lokomotif gücü olan işçi sınıfı cephesinden yansıyan zayıflık, asıl üzerinde durulması, düşünülmesi gereken sorunu oluşturuyor.

Sınıf devrimcileri ve öncü işçiler, 1 Mayıs'tan yansıyan bu tablonun olumlu ve olumsuz yönlerini hesaba katan bir perspektifle sürece yüklenmelidirler. İMF-TÜSİAD saldırılarına gerici emperyalist savaş ve faşist baskı ve teröre karşı yükseltilecek mücadele, işçi sınıfının gelecek devrimci 1 Mayısları'nı yaratmanın güvencesi olacaktır.

Komünist işçiler/İstanbul

Anadolu Liseli Gençlik Platformu:

Tüm coşkumuzla talep ve şiarlarımızı haykırdık

İşçi sınıfı ve tüm ezilenlerin bayramı olan 1 Mayıs ülkenin dört bir yanında büyük bir coşku ile kutlandı. Başta İstanbul olmak üzere yüzbinlerce emekçi ve genç bu kutlamalara katıldı.

Biz genç komünistler de heyecanla beklediğimiz bu büyük günde yerimizi aldık. 1 Mayıs'ın hazırlık çalışmalarına yaklaşık bir ay öncesinden başladık. Mümkün olduğunca geniş gençlik kitlesini 1 Mayıs'ın yarattığı özel duyarlılık aracılığıyla ve çeşitli araçlarla politize etmek ve alana taşımak perspektifiyle hareket ettik.

İlk çalışmamız "Liselerin har(a)çlandırılmasına, yeni YÖK yasasına, faşist baskı ve yasaklara karşı, eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim hakkı için 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarlarının yazılı olduğu Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu imzalı afişlerimizi Anadolu Yakası E-5 yolu boyunca yapıştırdık. Çok yaygın olmamakla birlikte liselilerin yoğun olarak kullandığı tüm geçit ve köprüleri afişlerimizle donattık. Hem hedefli yerlere yapılmış olması, hem de 1 Mayıs'la ilgili ilk siyasal çalışmamız olması bakımından özel bir dikkat çekti.

Diğer bir çalışmamız ise tek tek liselerde film gösterimleriydi. Bu çalışmamızda da yeni tanıştığımız arkadaşlarla ilişkilerimizi geliştirme ve 1 Mayıs hakkında sohbet etme imkanı bulduk, yer yer arkadaşlarımıza 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatıp neden alanlara çıkılması gerektiğini anlattık.

Başka bir çalışmamız da yine ALGP nin düzenlediği kır gezisiydi. Gezi için bastırığımız biletlere liselerde yaygın bir şekilde dağıttık. Yaklaşık iki hafta yoğun bir çalışma yürüttük fakat gitmeyi planladığımız tarihte yağmur yağmasından kaynaklı geziyi bir sonraki haftaya ertelemek zorunda kaldık. Bir hafta sonra yine yağmur yağmasına rağmen gezimizi gerçekleştirdik. Fakat gelecek olan insan sayısında doğal olarak ciddi bir azalma oldu. Buna rağmen yaklaşık 50 kişilik bir kitleyle geziyi gerçekleştirdik. Etkinlikte ortak sofralar hazırlanıp yemek yenildi ve çeşitli

oyunlar oynandı. İkinci bölümde ise liselerdeki har(a)ç saldırısına karşı örgütlenen öğrencilerin mücadelesinin anlatıldığı mini bir skeç oynandı. Son olarak da ALGP nin çalışmaları ve 1 Mayıs'a katılım tartışıldı. Sonuç olarak bu, yağmurlu hava nedeniyle kitle katılımı düşünüldenden zayıf olsa da, içerik olarak katılanlarda olumlu izlerin bırakıldığı bir çalışma oldu.

Geziden sonraki sürecin tümünü, liselilerin 1 Mayıs'a katılımı üzerinden ajitasyon ve propaganda çalışmaları oluşturdu. Birçok lisede 1 Mayıs üzerinden konuşma ve tartışmalar gerçekleştirildi, 1 Mayıs'a çağrılar yapıldı. Kendi çalışmamızla birlikte genel faaliyetlere de katıldık. 1 Mayıs bildirimizi ve çağrı metnimizden binlercesini başta fabrikalara ve emekçi semtlerine olmak üzere yaygın bir şekilde dağıttık. Sayısı bini bulan afişlerimizle Anadolu yakası E-5 ve emekçi semtlerini süsledik. Onbinlerce kuşla sokakları donattık. Bu çalışmalar esnasında devletin saldırısı sonrası iki arkadaşımız gözaltına alındı.

Nihayet coşkuyla beklediğimiz o büyük gün alana çıktık. Buruk bir sevinçle onbinlerce insanın içinde yerimizi aldık. Buruktuk çünkü hedeflediğimiz sayıda kitleyi alana taşıyamadık, buna rağmen tüm coşkumuzla talep ve şiarlarımızı haykırdık. Kortejimizin önünde İÜ, YTÜ, İTÜ ve Trakya Üniversitesi YÖK ve Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci platformları vardı. Toplam 200'ün üstünde bir kitleyle yürüyüşe geçtik.

Miting bitimine kadar genel olarak şu sloganlar atıldı. "Savaşa, tecrite, paralı eğitime, YÖK'e, hayır!", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Yaşasın Filistin direnişimiz!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD, kahrolsun emperyalizm!"

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu

Eğitim emekçileri olarak alanlardaydık!..

"Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!"

Bu yılki 1 Mayıs'a KESK'in katılımı oldukça az oldu. KESK'e bağlı sendikalar arasında en fazla katılımı sağlayan ise Eğitim-Sen oldu.

Katılımın az olmasında ön hazırlık çalışmalarının her zamanki gibi 3-4 gün öncesine bırakılması temel bir etken oldu. 1 Mayıs önden bilinen bir gün değilmiş gibi son anda yapılan şube toplantıları, işyerlerine gönderilmek üzere bastırılan afiş ve bildirilerin şubelere ve dolayısıyla işyerlerine çok geç ulaştırılması, katılımı artırmak için ciddi bir çaba sarf edilmemesi vb., KESK'in son yıllarda 1 Mayıs'a verdiği anlam ve önemi göstermektedir. Oysa ki 1 Mayıs işçi ve emekçiler için son derece önemli ve anlamlı bir mücadele gündür. Bu hem tarihsel açıdan hem de özü itibarıyla böyledir. 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür, bunun gerektirdiği bir ilgi, sorumluluk ve çalışmayla ele alınmak durumunda. KESK, toplu görüşme yetkisini alma kaygısıyla, üye kaydetmekten başka bir çalışma yapma niyetinde değil.

Bu 1 Mayıs'a KESK'in yaklaşık 1500 kişilik bir katılımı oldu. Kortejler genel olarak coşkusuz ve düzensizdi. En çok "Kahrolsun Amerika emperyalizmi!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın 1 Mayıs yaşasın sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın 1 Mayıs biji yek gulan!", "Susma haykır halklar kardeşidir!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı.

Biz sosyalist eğitim emekçileri olarak 1 Mayıs'ı özüne ve anlamına uygun bir tarzda kutlamak için önden dövizler hazırlamak, insanlarla 1 Mayıs'a katılmaları ve ortak sloganlar atmaları için konuşmak vb. çalışmalar yaptık. Alanda ise eğitim emekçilerinin yanı sıra tüm toplumu ilgilendiren talep ve sloganları gür bir şekilde attık. Bu coşkumuz bulduğumuz yeri canlandırırsa da, esas olarak yanımızda yürüyen YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler'in canlılığı ve coşkusu KESK kitlesini hareketlendirmede etkili oldu. Biz gençlerin sloganlarını sahiplenerek gür bir şekilde attık. Sınıfın kurtuluşu ve nihai hedefi olan "Devrim ve sosyalizm!" sloganlarımızla birlikte devrimci tutsakları da sahiplenilen sloganlarımızı yükselttik. Bu çabamız alanda belli bir karşılık da buldu.

Eğitim-Sen üyelerinin ana dilde eğitim talebi başta olmak üzere savunduğu talepler nedeniyle yaşadığı sürgün, soruşturma ve tutuklama terörüne karşı, F tipi yaşama ve cezaevlerine karşı sloganlarımızı yükselttik.

Sosyalist Eğitim Emekçileri/İstanbul

Devrimci 1 Mayıs coşkusuyla alandaydık!**“Bir başka dünya kuracağız!”**

*“O gün bir gelsin bak, bize artık aç kalmak yok.
Gececeğiz vitrinlerin sergilerin önünden
küçülmeden.
Sevgili işçi kadın, şapka yapan makine.
Artık bu elbiseler, kaçaya diye sorma.
Kumaşı dokudun, elbiseyi diktin ya, giymek de
hakkın.
Artık kunduracı da yürümeyecek yalınayak
karda.
Bir kurtulalım hele tüm asalaklardan.
Nasıl seveceğiz birbirimizi. Şiirler okuya okuya.
Çekip gidince soyguncular, bir başka dünya
kuracağız.
Yaşamak neymiş yaşamak, sen o zaman gör bak.”
V. Nevzal*

2002 yılı 1 Mayıs'ını da geride bıraktık. Evet geride bırakılan 1 Mayıs, ama önümüzde hemen ardından gelen 2 Mayıslar var. Bu yılki 1 Mayıs'ın kazanımlarını 2 Mayıs'tan itibaren büyütmek, yaymak ve kalıcılaştırmak, gelecek 1 Mayıslar'ı kazanmaya hazırlanmak sorumluluğu var.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs ön hazırlık çalışmalarımız oldukça yoğun ve yaygın gerçekleşti. Faaliyetimiz sırasında zaman zaman devletin kolluk güçlerinin saldırılarına uğradık, gözaltına alındık. Fakat yine her zaman olduğu gibi baskı, terör ve gözaltılarla çalışmalarımızı engelleyemediler.

Tüm olumlu ve olumsuzlukların ardından güneşli, pırıl pırıl bir 1 Mayıs günü sabahı alana gitmek için hazırlandık. Bir bölümümüz kararlaştırılan yerde ve belirlenen saatte buluştuk. Herkesin heyecanı, coşkusu gözlerinden okunuyordu. Saatler yaklaştıkça işçi ve emekçiler çoğalmaya başladı.

Gitme saati geldiğinde arabaların Küçükçekmece

Emniyeti tarafından bağlandığı bildirildi. Bu haber herkesin moralini bozsa da bir kısım işçi ve emekçiler hemen belediye otobüslerine yöneldiler. Devlet 1 Mayıs'a katılımı düşürmek, işçi ve emekçilerin biraraya gelmesini engellemek için bu yıl alana gidecek arabaların ruhsatlarını alarak 1 Mayıs'a katılımı zayıflatmayı amaçlıyordu. Fakat durum yine de istediği gibi olmadı. Düşmanın tüm çabalarına rağmen onbinlerce işçi ve emekçi, geçen seneye oranla daha bir artarak, gün mücadele günü dedi.

Bu engelleme üzerine bizler de çeşitli iş kollarından çalışan işçilerle başka bir semtten gelen araçla 1 Mayıs alanına gittik. Bindığımız arabanın da daha önce jandarma tarafından durdurulduğunu, dakikalarca arama yapıldıktan sonra serbest bırakıldığını öğrendik. Bu arada başka arabaların da engellendiği haberini aldık. Hatta bazı araçlara da 1 gün boyunca trafiğe çıkma yasağı getirildiğini söylediler.

Perpa girişine vardığımızda oradaki kalabalıkla birlikte alana girmek için sabırsızlanmaya başladık. Bazı yoldaşlarımız materyallerimizi alana sokarken sermayenin kolluk kuvvetlerince gözaltına alınmak istendi. Bu saldırıya karşı net bir tutum sergiledik. Tüm çabamıza rağmen bir kısım materyallerimize el konuldu. Bir kısmını ise geri alabildik. Fakat alan için hazırladığımız özel sayılarımız toplatıldığı için alamadık. Arama noktalarında bulunan sendika görevlileri ise başta “ne oluyor” diye yanımıza geldiler, fakat bizleri gözaltına almaya çalıştıklarını görünce hızla oradan ayrıldılar. Mitinge gelenleri sahiplenmek adına hiçbir müdahalede bulunmadılar. Sendika görevlilerinin orada sadece prosedür gereği bulunduğu böylece bir kez daha görülmüş oldu, o kadar.

Sonuç olarak binbir zorlukla alana vardık. Alanda Genel-İş kortejinde “Herkes iş tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” pankartını açtık. Ellerimizde ise “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!”, “Direnen Filistin kazanacak!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” dövizlerini taşıdık, şiarlarını haykırdık.

Genel-İş, örgütlü olduğu müdürlüklerden neredeyse tüm çalışanları alana getirmişti. İşçilerin belli bir coşkusu vardı. Alanda davul ve zurnaları, halaylarıyla dikkat çektiler. Her sene olduğu gibi Genel-İş korteji de alana girdikten yarım saat sonra dağıldı.

Tüm dünyada ve Türkiye’de onbinler alana çıkarak küresel saldırıya karşı küresel direnişi haykırdı.

Türkiye cephesinden emperyalist savaş, işçi sınıfına yönelik saldırılar ve Ölüm Orucu Direnişi 1 Mayıs’a damgasını vurdu.

1 Mayıs, işçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadelenin ve enternasyonal dayanışma ve birliğin simgesidir. 1 Mayıs'ı bu çerçevede anlamak ve değerlendirmek gerekir. Devrimci bir 1 Mayıs için sınıf içinde daha örgütlü ve yoğun bir faaliyet sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bu seneki 1 Mayıs geçti fakat gelecek 1 Mayıslar bizleri bekliyor.

Sınıfa karşı sınıf,

Düzene karşı devrim,

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Rumeli yakasından komünistler

Trakya Üniversitesi öğrencileri...**Disiplinli bir çalışma ile
1 Mayıs'a katıldık**

Bugün paralı eğitim sorununun bizi getirdiği yer bellidir. Bunun en açık örneği yeni YÖK yasa tasarısıdır. Tüm üniversitelerde yaşanan ortak sorun paralı eğitime karşı muhalefetin esnekliğidir. Biz bu esnekliği Trakya Üniversitesi'nde birebir yaşadık. Sene başından beri bu alandaki muhalefeti ortak bir çalışmada birleştiremedik. Bu zayıflık biraz da bulunduğumuz kentin özel koşullarından kaynaklanıyor.

Geç de olsa paralı eğitime karşı muhalif öğrencilerle yapılan görüşmeler sonrası bu çalışmayı başlatmaya karar verdik. Yapılan çalışmalar, paralı eğitime karşı öğrencilerin duyarlılığını açığa çıkardı. Gördük ki disiplinli çalışma ve beraberlik bizi hep daha ileriye götürüyor.

Paralı eğitimle ilgili sorunları ortak talepler üzerinden kitlelere duyurmak bir ihtiyaç haline gelmişti. Biz paralı eğitime karşı öğrenciler olarak 1 Mayıs'ı buna son derece uygun bir olanak olarak gördük. Bu talepleri 1 Mayıs'a taşımak öğrencileri daha örgütlü hareket etme

zorunluluğuna itecekti. Nitekim de öyle oldu.

Paralı eğitimle ilgili yapılan çalışmaları 1 Mayıs'a taşımak üzere yapılan görüşmelerde “Trakya Üniversitesi Öğrencileri” pankartı arkasında yürümeye karar verdik. Yaptığımız çalışmalar sonucunda 50 kişilik bir kitleye ulaştık. Bu fikir bir takım tartışmalara da neden oldu. Bu tartışmalar sonucunda dar grupçuluk yine kendi içinde hapsoldü.

1 Mayıs sabahı İstanbul'da alandaydık. Bütün üniversiteli ve liseli öğrenci platformları ile ardarda yürüdük. Tüm platformların talepleri paralı eğitimin sorunları ile ilgiliydi. Şiarların ve sloganların neredeyse hepsinin ortak olması devrimci dayanışma açısından örnek nitelikteydi.

Bu bütünlük “Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!” sloganıyla hedefine ulaştı.

**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Yaşasın sosyalizm!**

Tarih yazılacak

*Gecelerin bağırnı yırtan sesimizle
selamlayıp Mayıs'ın ilk gününü;
kavgaya adanmış bedenlerimizle
hep üretmiş ve üretecek ellerimizle
döndük tarihin aydınlık yüzüne...*

*Baharı emzirdi analarımız,
gençlerimiz sevdalandı,
yüreğlerimiz harmanlandı
bugün kavga günü...*

*Gözlerimiz ufkun en uzak noktasında...
Hiç bitmeyecek bu sancı, bu akış.
Daha yürünerek yollar
daha sıkılarak yumruklar,
daha çiçeğe duracak bahçeler bağlar...
Sarılacak açılan yaralar daha.
Tohumlar ekildi, ekilecek
havada ekinler biçilecek,
Bugün kavga günü
gelin canlar tarih yazılacak*

Rahime Henden

1 Mayıs 2002

Ankara'da 1 Mayıs...

“Milli birlik” değil, sınıfın birlik ve dayanışma isteği öne çıktı!..

Ankara'da 1 Mayıs, Tandoğan Meydanı'nda gerçekleştirildi. Geçmiş 1 Mayıslar'dan farklı olarak bu 1 Mayıs'ta alana 3 ayrı güzergahtan yapılan yürüyüşlerle başladı. Bu durum tamamıyla kitleyi parçalamaya ve gerici etkiyi öne çıkarmaya dayalı bir hesabın ürünüydü. Özellikle gerici düzen partilerinin katılmak için sıraya girdiği, 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak için şov yaptıkları 1 Mayıs kutlamalarında bu tutum tümüyle buna hizmet etti. Bu gerici planlama ve bunu izleyen bir takım başka tutumlar, tertip komitesi ile sermaye devletinin bilinçli bir çaba içerisinde hareket ettiğini gösteriyor.

1 Mayıs kutlamaları için başvuruda bulunan tertip komitesi, kutlamalar için Kızılay'ı talep etti. KESK'e bağlı bazı sendikalar da başvurunun yapıldığı günlerde Kızılay konusunda kararlı olduklarını ifade ediyorlardı. Ancak Kızılay kararlılığı artık gelenekselleşen biçimde bir laftan öteye gitmedi. 1 Mayıs'tan birkaç gün öncesine kadar kutlamaların nerede olacağına dair tam bir kargaşa vardı. Tandoğan belli olduktan sonra kimin nereden alana gireceği yönünde başlayan kargaşa ise 1 Mayıs gününe kadar devam etti.

Ankara'da 1 Mayıs'tan önce en çok konuşulan konuların başında tescilli emek düşmanı partilerin 1 Mayıs'a katılacaklarını ilan etmiş olmalarıydı. ANAP, DSP ve MHP gibi İMF'nin basit bir oyuncuğu durumuna düşmüş işçi düşmanı hükümet partilerinin dahi 1 Mayıs'a katılabilecekleri konuşuluyordu. Bu emek düşmanı partilerin 1 Mayıs'a katılmaları baştan tasarlanmış bir orta oyunu biçiminde organize edildi. Katılmaları tertip komitesi tarafından yapılan bir çağrıyla gündeme getirildi. Sendikaların başındaki bürokrat takımı 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak, “birlik, mücadele ve dayanışma” şiarlarını düzenin selameti ve sermayenin çıkarları için bir “millî birlik ve dayanışma şölenu”ne çevirmek hedefiyle hareket ettiler. Sınıfın ileri bölüklerini ve devrimcileri etkisizleştirmek için ellerinden gelen herşeyi yaparken, bu düzen partilerinin etkin katılımı için seferber oldular. Sözkonusu emek düşmanı partilerin yaptıkları açıklamalar tümüyle bunu doğruluyor. Örneğin Saadet Partisi ve AK Parti yetkilileri 1 Mayıs'ın imajını değiştirmek gibi bir “görev”le katılmalarını gerekçelendiriyorlardı. Tüm çabalara karşın 1 Mayıs alanına çıkabilen sadece Saadet Partisi oldu. AK Parti alana temsilen gelirken, diğer partiler katılmadan uzak durdular.

Yürüyüş güzergahlarının siyasal rengi ve sınıfsal bileşimi

Üç yürüyüş güzergahındaki her bir kol siyasal renk ve sınıfsal konumuna göre diğerinden farklı bir nitelik taşıyordu.

Toros kolunda, Türk-İş pankartı en öndeydi. Peşisıra bu konfederasyona bağlı sendikalar, Saadet Partisi ve İP geliyordu. Bu kolda katılımcılar içerisinde en büyük ağırlığı tüm zayıflığına karşın Türk-İş'e üye sendika şubeleri oluşturdu. Tez Koop-İş dışta bırakılırsa, geri kalanlar, çoğunluğu işyeri temsilcilerinden oluşan sınırlı bir katılım sağlamışlardı.

Bu kola siyasal rengini veren burjuva milliyetçi İP oldu. Bu İP'in niceliğinden ya da bu koldaki sendikalar içindeki varlığından bağımsız olarak böyleydi. Türk bayrakları sadece bu kolda yoğun biçimde taşındı. Cansız, coşku düzeyi son derece

düşük bir yürüyüş koluydu bu. Katılımın en zayıf olduğu kol da yine burasıydı. Daha çok İMF karşıtı sloganlar öne çıktı.

Hipodrom güzergahında, yürüyüş kolunun başında DİSK vardı. DİSK pankartı arkasında, bu konfederasyona üye sendikalar kortejlerini oluşturmuşlardı. DİSK'in arkasında CHP ve HADEP geliyordu. DİSK kortejinin ana gövdesini Genel-İş'in Ankara şubeleri oluşturdu. İşyerlerinden başlattıkları yürüyüşlerle alana gelen Genel-İş üyeleri TİS sürecinde bulunuyor olmalarının da etkisiyle oldukça canlı bir katılım gösterdiler.

Bu güzergahta işçi katılımı diğer güzergahlara göre belirgin biçimde yüksekti. Yer yer parçalı bir görünüm arzetsede de siyasal sloganlar öne çıkıyordu. Bununla beraber sınıfın birliğini ve dayanışmasını vurgulayan sloganlara katılım da yüksekti.

Bu yürüyüş kolundaki partilerden CHP ve HADEP'in katılımı ise oldukça zayıftı. Cansız ve sönük bir katılım gösterdiler. CHP'nin DİSK içerisinde belli bir gücü olmasına karşın bunun alana yansıdığı söylenemez.

Maltepe güzergahı, diğer yürüyüş güzergahlarıyla karşılaştırıldığında, politik duruş açısından en ileri olanıydı. Bu güzergahta sendikalardan Hak-İş, Memur-Sen ve KESK'e bağlı sendikalar bulunuyordu. Hak-İş ve Memur-Sen yürüyüş güzergahının Tandoğan'a 100-150 metre öncesinden dahil oldular. Ayrıca EMEP, ÖDP, devrimci parti ve gruplar, öğrenci kortejleri, anarşistler ve çeşitli muhalif örgütlenmeler bu kolda bulunuyordu.

İşçi katılımının zayıf olduğu bu güzergahta, kamu çalışanlarının belli bir ağırlığı vardı. Kamu çalışanları kortejlerinde, Filistin sorunu ağırlık oluşturmak üzere, politik şiarlar hakimdi. Devrimci grupların kortejleri nicelik bakımından geçen yıldan çok farklı değildi. En güçlü katılan ancak 150 kadardı. Ancak bu sayılar bile, bu yapıların Ankara tablosundan öte İç Anadolu tablolarını ifade ediyordu; zira bazıları için bu alandan katılımı da kapsıyordu.

Bu güzergahtaki katılım toplam katılım içerisinde belli bir ağırlığı oluşturuyordu.

Sermaye devleti diğer güzergahların aksine bu güzergaha yığınak yapmış, arama noktalarını ise daha sıkı tutmuştu.

Tertip komitesi panorama bu yürüyüş kolu henüz alana ulaşmadan başladı. Alelacele konukların duyurusu yapıp konuşmalara geçildi. KESK korteji alana girdiğinde ise sık sık tertip komitesinin belirlediği kurallara uyulma çağrıları yapıldı.

Katılımdaki çeşitlilikle doğru orantılı olmasa da, katılım sayısı geçen yıla nazaran belli bir artışı ifade ediyordu. Toplam katılım 15-20 bin arasındaydı. Geçen yıl bu rakam 10 bin civarındaydı. Bunu coşku açısından söylemek ise mümkün değil. Alanda büyük bir dağınıklık ve durağanlık egemendi. Yürüyüş kollarında nispeten daha canlı olan kortejler alanda bu canlılıklarını yitirdiler. Bu cansızlık kürsüden yapılan konuşmalara karşı belli bir kayıtsızlıkla da birleşti. Bundan dolayı sık sık kürsüden yapılan konuşmaları dinleme yönünde duyurular yapıldı.

Katılımın sınıf bileşimi açısından bakıldığında alanda geçen yıl olduğu gibi belli bir işçi ve öğrenci ağırlığından söz edilebilir. Öğrenciler ayrıca alanın en coşkulu kitlesini oluşturuyordu. Çeşitli üniversitelerden gelen öğrenciler alanda bir araya gelerek ortak şiarlarını haykırdılar.

Alanda atılan sloganlar, ağırlıkla Filistin, İMF

programları ve paralı eğitime yönelikti. İşçi kitleleri içerisinde ise “birlik, mücadele ve dayanışma” sloganları en coşkulu atılan sloganların başındaydı.

Tandoğan'dan Sıhhiye'ye coşkulu yürüyüş

Tertip komitesi ve Emniyet'in 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak için aldıkları önlemlerden birisi de geçtiğimiz 1 Mayıslar'da bu gibi girişimleri boşa çıkartan, 1 Mayıs'a devrimci bir hava katan kutlama sonrası yapılan yürüyüşleri engelleme çabası oldu. Bunun için Tandoğan'dan Kızılay'a çıkan GMK bulvarı panzerlerle kapatılırken, miting bitiminde kürsüden GMK bulvarının kullanılmaması yönünde sık sık duyurular yapıldı. Buna rağmen amaçlarına bir ölçüde ulaşamadılar. GMK'nın kapatılmasıyla Celal Bayar Bulvarı'na yürüyen kitle Sıhhiye'ye doğru yürüyüşe geçti. Miting alanından çıkan binlerce insan devrimci şiarları haykırarak coşkulu biçimde Sıhhiye'ye kadar yürüdü. Yürüyüşte devrim ve sosyalizm şiarlarıyla birlikte hücre eksenli sloganlar öne çıktı.

Bu güzergahta araba trafiği durdurulurken, polislin ikazları boşa çıktı. Yürüyüş kendiliğinden bir tarzda başladı, önden bu güzergah belirlenmemiş olduğundan dağınık biçimde yüründü. Yapılan bu yürüyüşün Ankara'da 1 Mayıs üzerine oynanan oyunları bir ölçüde de boşa çıkardığını söyleyebiliriz.

Komünistler belli zayıflıklarla birlikte anlamlı bir katılım sağladılar

Komünistler, alan çalışmaları temelinde bir katılım biçimi ile yürüyüş güzergahlarının farklı yönlerinden 1 Mayıs alanına girdiler. ALGP Toros yönünden arama noktasına yakın pankartını açarak alana girdi. Ön hazırlık çalışmalarındaki yaygınlık ve derinlik istenilen düzeyde olmasa da 1 Mayıs alanına yansıdı.

Diğer alanlardan ise planlanan biçimde bir katılım biçimi ve konumlanma sağlandı. Farklı platformlar altında önemli sayıda bir kitle alana taşındı. Bu açıdan toplamda geçmişe nazaran belli bir ilerleme görüldü. Ama aynı şeyi organizasyon ve alan disiplini açısından söylemek mümkün değil. Birkaç farklı güzergahtan alana girilmiş olması katılımın daha güçlü olmasını engellerken, alanda belli bir dağınıklığa da yol açtı. Zaman zaman alandaki disiplin oldukça zayıfladı. Bu toplamda alandaki etkimize de yansıdı. Bunun böyle yaşanmasının nedenlerinden birisi saflarımızdaki genç güçlerin alana canlılığın nispeten zayıf olduğu Toros ve Hipodrom güzergahlarından gelmiş olmalarıydı. Öyle ki bu kollarındaki kortejlerimizin alana girdikleri sırada, alan Türk-İş, SP ve İP tarafından gerici bir atmosfer altına alınmıştı. Özellikle genç güçlerimiz alandaki atmosferi de kıramadığımızdan dolayı bu durumdan önemli ölçüde olumsuz etkilendiler. Bu yer yer dağınıklığa yol açabildi.

Komünistler herşeye rağmen alanda sınıfa karşı sınıf duruşunu, işçi ve emekçilerle birleştirme yönünde belli bir çaba içerisinde olan tek yapıydı. Katılım biçimi, yürüyüşte emekçilerle kurulan bağlar, bu açıdan gösterilen ısrar bunun kanıtıdır. 1 Mayıs bu açıdan belli olumluluklarla birlikte, bu düzeyin yükseltilmesi ve güçlendirilmesi, ayrıca çok daha etkili bir kapsam ve derinlik kazandırılması gerektiğini gösteriyor.

Ankara'dan komünistler

Ankara'da 1 Mayıs ve gençlik

Toplumun en dinamik kesimlerinden olan gençlik, her yıl olduğu gibi bu yıl da Ankara 1 Mayıs eyleminde yerini aldı. YÖK yasa tasarısı gibi ciddi bir saldırının püskürtülmesi görevini üstlenmiş olan öğrenci gençliğin katılımı buradan bakıldığında yeterli olmayabilir. Gençliği kendi sorunlarından doğru örgütleyecek ve onu sistemin karşısında alanlara taşıyabilecek öz örgütlülüklerin zayıf bırakılmasının ve dar grupçu bakış açısına sahip siyasal yapıların bu tabloda ciddi bir etkisi olmuştur. Buna rağmen Ankara'da parçalı olmakla birlikte binlerce genç kendi sorunlarıyla beraber, işçi ve emekçilerin mücadelesini sahiplenerek alandaydı. Miting alanına üç ayrı koldan girilmesi yüzünden parçalılık daha da artmış oldu. Yine de gençlik, YÖK yasa tasarısına, IMF programlarına, Filistin'deki işgale, emperyalist savaşa, ~~soyisturma~~ terörüne ve hücrelere karşı; eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebinin öne çıktığı bir ortaklaşma ortaya koydu.

DTCF: DTCF'de 1 Mayıs çalışmalarımız merkezi materyallerimizin kullanımıyla başladı. İlk önce EG ve KB afişlerimizi okula astık, bildirimlerimizi yaygınca dağıttık ve okulun her yerini pullarımızla donattık. Sonrasında okulumuzda açık çağrılı bir toplantı yaptık ve DTCF öğrencileri pankartıyla alana katılma kararı aldık. Hemen iş bölümü yapıldı. 1 Mayıs öncesinde sürekli devrimci marşların ve 1 Mayıs marşının çalındığı bir müzik yayını yaptık. Okulumuzu balonlarla süsledik ve 1 Mayıs'a çağrı yapan ortak bildirimlerimizi dağıttık.

İşçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a katılım için sabah erkenden okulda toplandık ve okuldan dövizlerimizle alan doğru yola çıktık. Alanda "Şirket değil üniversite, YÖK yasa tasarısı geri çekilsin" pankartıyla yerimizi aldık. Pankartımızın arkasında 250'ye yakın öğrenci vardı.

İşçi sınıfının kültür ve sanat bayrağı

Mamak İşçi Kültür Evi 1 Mayıs'ta alanlardaydı!

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele mevzilerinden birisi olan Mamak İşçi Kültür Evi, yedi aydır süren çalışmalarının birikimiyle 1 Mayıs alanlarına çıktı. Son bir aydır faaliyetlerinin eksenine 1 Mayıs'ı alan kültür evi, düzenin tüm saldırılarına karşı işçi sınıfının kültür-sanat bayrağını alanlarda dalgalandırdı.

Kültür evi çalışanları olarak saat 8:30 da Mamak Belediyesi'nin önünde pankartımızı açtık. Burada yaklaşık 45 dakika bekledikten sonra kortejler oluşturuldu. Belediyenin bahçesinde toplanan Tüm Bel-Sen ve Genel-İş Altındağ-Mamak sendikalarına bağlı işçiler pankartlarını açarak yürüyüşe geçtiler. Bu yürüyüş kolunda sendikalar ve Mamak İKE dışında Mamak'ta çalışma yürüten siyasi partiler de vardı. Miting alanına en uzak yürüyüş kolu buydu.

Mamak'tan Tandoğan'a kadar, "Yaşasın 1 Mayıs" şiarı altında kültür evi figürü ve Nazım Hikmet'in "Türkiye işçi sınıfına selam" şiirinin bulunduğu pankartımızla yürüdük. Kortejimizde dövizler ile üzerinde üç yumruk bulunan kızıl flamalar taşıdık.

Alana düzen partilerinin (Saadet Partisi ve İşçi Partisi)

Üniversite kortejleri içerisinde en coşkulu DTCF kortejeydi. Önemli bir nokta da Cebeci'de okuyan örgütsüz öğrencilerin pankartımız arkasında yürümesi. Bu durum Cebeci'de öğrenci örgütlenmesindeki ihtiyacı ve boşluğu da göstermiştir.

ODTÜ: ODTÜ'de uzun süredir yoğun bir çalışma örgütleyen **Paralı Eğitime Hayır Platformu** son bir aydır çalışmalarını 1 Mayıs gündeminde yoğunlaştırdı. Yurt konuşmaları ve bildirimlerle 1 Mayıs'a çağrı yapıldı ve toplantılar örgütlendi. **Ekim Gençliği** ise 1 Mayıs'tan bir hafta önce stand açarak gazete satışı ve 1 Mayıs'a çağrı bildirisinin dağıtımını yaptı. Ayrıca merkezi materyallerin kullanıldığı yaygın bir afiş ve bildiri faaliyeti örgütlendi.

1 Mayıs alanında "Emperyalist savaşa, YÖK yasa tasarısına HAYIR!" pankartıyla yerini alan ODTÜ Paralı Eğitime Hayır Platformu 50 kişilik bir katılım sağladı. Disiplini ve coşkusu dikkat çekiyordu.

ve DISK'in girdiği koldan girdik. Kürsüye yakın bir yerde konumlandık. Yürüyüş kolunda ve alanda sıkça "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın sosyalizm!", "Biji Yek Gulan!", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganlarını haykırdık. Eylem boyunca kortejimizde halaylar çekildi ve marşlar söylendi. Miting sona erdiğinde tekrar kortej oluşturarak Sıhhiye Köprüsü'ne kadar yürüdük.

2002 1 Mayıs'ı Mamak İKE'nin yer aldığı ilk 1 Mayıs oldu. 2001 Ekim ayında Ankara'ya dikilen kültür-sanat bayrağımız bu 1 Mayıs'ta alanlarda dalgalandı. Bunun verdiği ayrı bir coşku vardı. 1 Mayıs'ları 2 Mayıs'lara bağlama bilinciyle hareket edecek, sınıf kültürünü ve mücadelesini güçlendirmek için görev ve sorumluluklarımıza daha bir sıkı sarılacağız.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Hacettepe AMYO: Birkaç aydır genç komünistlerin çalışma gündemi olarak ele aldığı platformun bir takım aksaklıklar nedeniyle kurulamaması sonucu 1 Mayıs çağrısı ve katılım Hacettepe AMYO öğrencileri ismiyle örgütlendi. 3 yıldır herhangi bir açık faaliyetin yürütülemediği bu okuldaki ablukayı genç komünistler olarak yaklaşık 1 ay önce kırmış, afiş asmış ve bildiri dağıtmıştık. Bunu 1 Mayıs çalışmaları sırasında da sürdürdük. Alanda DTCF öğrencilerinin arkasında ve ODTÜ Paralı Eğitime Hayır Platformu'nun önünde yerimizi aldık. Eyleme 30 kişi katıldık. İlk bakışta az gibi görünen katılım bundan sonraki çalışmalarımızın önünün açılması açısından anlam taşıyor.

Hacettepe/Beytepe: Birkaç aydan beri çalışma yürüten YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler, defalarca önerilmesine rağmen bazı siyasetlerin çok da anlaşılabilen kaygıları ve gereksiz ertelemeleri nedeniyle alanda pankart açmadı. 30 Nisan tarihinde YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler ve Beytepe Öğrenci cephesi tarafından 1 Mayıs'a çağrı eylemini yüzü aşkın bir katılımı gerçekleştirildi. Bunun dışında

genç komünistler olarak yaygın ve düzenli olarak yapılan afişler ve dağıtılan binlerce bildiri ile 1 Mayıs'a yönelik bir çağrı örgütlendi.

Liseler: Uzun bir zamandır sürdürülen ve ciddi bir düzey yakalayan ALGP çalışması alana yeterince güçlü yansıtılmadı. Günler öncesinden ALGP'liler tarafından liselere ve dersanelere yönelik yaygın bir bildiri ve bülten dağıtımı örgütlendi. 1 Mayıs sabahı Tuzluca'yı Lisesi'ndeki Eğitim-Sen'li öğretmenlerin derse girmemesi ve ALGP'lilerin sınıfları dolaşarak 1 Mayıs çağrısı yapmalarıyla okul boşaldı. Toros Sokak'tan başlayan yürüyüş güzergahında "Paralı eğitime, hücre duvarlarına, emperyalist savaşa hayır" pankartı açıldı. Üç ayrı toplanma yeri olmasından doğan karışıklık ve yağmurun da etkisiyle alana toplu olarak ancak 20 civarında bir katılım oldu.

Ekim Gençliği/Ankara

Tüm coşkumuzla alandaydık!

"Emperyalist savaşa, siyonist işgale ve IMF programlarına hayır!" yazılı üç işçi desenli pankartımızla DISK korteji içinde alana girdik. Kortejimiz coşkusuyla sendika kortejleri içerisinde dikkat çekiyordu. Alanda kürsüye yakın bir yerde konumlanarak, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İMF tipi yaşama hayır!", "Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz!" sloganlarını gür bir biçimde haykırdık.

1 Mayıs, platform çalışanları olarak görev ve sorumluluklarımızın ne denli ağır olduğunu bir kez daha gösterdi. Sermayenin saldırılarını yoğunlaştırdığı, emperyalizmin ölüm kustuğu bu dönem, önümüzdeki eylemliliklere sınıf disipliniyle hazırlanarak, zayıflıklarımızı gidereceğiz. Alanlara işçi sınıfının damgasını vurmasının önünü açacağız.

Öncü İşçi Platformu çalışanı bir işçi

İzmir'de 1 Mayıs...**İşçi ağırlıklı 25 bin kişilik katılım**

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da toplanma yerleri farklı farklı alanlardaydı. Türk-İş Alsancak'tan, DİSK Basmane'den, KESK, DKÖ'ler ve devrimci gruplar Konak'tan hareket ettiler. Saat 12:00'de başlayan yürüyüşle Alsancak Gündoğdu Meydanı'na girdiler.

Toplam katılım içerisinde belli bir yoğunluğu işçiler oluştururken, bu katılımın en büyük kısmını DİSK kitlesi oluşturmaktaydı. Bu 1 Mayıs'ta DİSK kitleselliği ve coşkusuyla ön plana çıktı. Özellikle Genel-İş ve Birleşik Metal daha ön plandaydı. Türk-İş ise oldukça cılız bir katılım sergiledi. KESK geçmiş yıllara oranla bu yıl oldukça zayıf bir katılım sergilemesine rağmen bu kortejden ileri düzeyde sloganlar atıldı. Birleşik Metal-İş korteji de ileri sloganların atıldığı bir yürüyüş koluydu. Türk-İş'e bağlı sendikalar içinde göze çarpan TÜMTİS oldu.

Reformist sol partilerden HADEP en kitlesel korteji oluştururken, bine yakın kişiden oluşan kortejleriyle EMEP ile İP onu arkadan izlemektedir.

İstiklal Marşı'yla açılıp Onuncu Yıl Marşı'yla kapanan 1 Mayıs mitinginde ortalara doğru 1 Mayıs şehitleri için saygı duruşu yapıldı Enternasyonal okundu. Mitingte "Yaşasın 1 Mayıs!", "Filistin

halkı yalnız değildir!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "1 Mayıs Şehitleri ölümsüzdür!", "İşçi memur el ele, genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!" vb. sloganlar atıldı.

Bu 1 Mayıs'ta en göze çarpan işçi kortejlerinden biri de Birleşik Metal'in kortejiydi. Sınıf devrimcileri olarak bizler de bu kortejde yerimizi aldık. "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Emperyalist haydutluğa, kapitalist sömürüye karşı yaşasın işçilerin birliği halkları kardeşliği!" pankartları taşıdık. Ayrıca çocukların taşıdığı "Çocuklar öldürülmesin, şeker de yiyebilsinler!" pankartlarıyla üç işçi ve güc birliği figürlerinin ve çeşitli sloganların yazılı olduğu mavi önlükler, şapkalar ve dövizlerle yürüyüşteki yerimizi aldık. Görselliği ve coşkusıyla öne çıkan korteje çevreden yoğun bir ilgi gösterildi, izleyenler alkışlarla destek verdi. Atılan sloganlara şunlardı: "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçi-memur elele, genel greve!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Sınıfa karşı sınıf, Düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!". Bu sloganların bir kısmını DİSK kortejiyle birlikte attık. Yaklaşık 25 bin kişinin katıldığı bu yılki 1 Mayıs'ta gençliğin katılımı geçen yıla nazaran bu yıl oldukça düşüktü.

İzmir'den komünistler

İzmir 1 Mayıs'ından notlar...

- 25 bin kişilik bir katılımı bulan bu yılki 1 Mayıs'ta alana damgasını vuran işçi kortejleriydi. 2 saatlik iş bırakarak gelen Belediye-İş üyelerinin alandan ayrılmasıyla, alandaki işçi katılımı büyük oranda DİSK'e kaldı.

- KESK 1 Mayıs öncesi sadece salon afişleri yaptı. Alandaki varlığıyla da bu hazırlıksızlığını gösterdi. Sayısal azlığına rağmen ileri sloganlar emekçiler cephesinden daha çok kamu emekçilerinden duyuluyordu.

- DİSK alanda ve yürüyüşteki duruşuyla da geçen yıllardan daha hazırlıklı olduğunu gösteriyordu.

- Öğrenci kortejleri bu sene geçen yıla oranla daha cılızdılar. Buna rağmen 500 kişilik kortejiyle İzmir Öğrenci Koalisyonu göze çarpıyordu.

- Reformist sol partiler katılım açısından geçen yıla göre bu sene çok fazla bir farklılık göstermediler. Bazılarının geçen yıla göre bir zayıflama yaşadıkları söylenebilir. ÖDP düşük bir katılım sağlarken HADEP kitlesel olarak katılmıştı.

- Mitingte çevre illerden de katılımlar oldu.

Sivas'ta 1 Mayıs...**"Savaşa, tecrite, paralı eğitime hayır!"**

KESK'e bağlı sendikaların düzenlediği 1 Mayıs Sivas'ta kutlandı. Biz de öğrenciler olarak 1 Mayıs'ta yerimizi aldık.

KESK'e bağlı sendikalar Eğitim-Sen'in önünde buluşarak miting alanına doğru yürüyüşe geçti. Miting alanına yaklaşıldığında sloganlar eşliğinde TÖDEF, Atılım, Ekim Gençliği, Alinteri olarak, "Savaşa, tecrite, paralı eğitime hayır" ortak pankartımız açıldı. Ayrıca yürüyüşte "Yaşasın 1 Mayıs!" yazılı bayraklar; "YÖK'e hayır", "Yaşasın 1 Mayıs", "Soruşturmalar durdurulsun", "Eğitim hakkımız engellenemez", "İntifada sürüyor Filistin direniyor" vb. yazılı dövizler açıldı.

Mitingte Eğitim-Sen, SES, BTS, Enerji-Yapı Yol Sen, EMEP, ÖDP, İP, Halkevleri pankartlarıyla katıldılar. Yurtsever öğrenciler "Barış yaşamın rengidir" yazılı pankartla katıldı. Eylemde yoğun polis ablukası vardı.

Miting 1 Mayıs şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra "Devrim şehitleri

ölümsüzdür!" sloganı atıldı, "Özgür tutsak" marşı okundu.

Öğrenciler, sendika ağalarını ve ÖO'nda 90 şehide rağmen süren sessizliği protesto etmek amacıyla ağızlarına siyah bez bağlayarak 5 dakikalık bir oturma eylemi yaptılar.

Mitingte "Yaşasın devrimci 1 Mayıs!", "Paralı eğitime hayır!", "Tasarı gasptır geçit vermeyeceğiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Katil Şaron Filistin'den defol!" vb. sloganları atıldı.

Mitingte sendikacılar tarafından 1 Mayıs'ın anlam ve önemini belirten konuşma yapıldıktan sonra miting marşlar, halaylar ve zılgıtlar eşliğinde sona erdi. Eyleme yaklaşık 700 kişi katıldı.

SY Kızıl Bayrak okurları/Sivas

İzmir'de 1 Mayıs çalışması...**Etkili ve yaygın bir faaliyet yürüttük**

Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi halklara saldırıların arttığı bir döneme denk gelen bu yılki 1 Mayıs ezilenler açısından ayrı bir öneme sahipti.

İzmir cephesinde 1 Mayıs öncesi çalışmalar geçen seneyle oranla daha güçlü olsa da, toplamda ciddi bir yetersizlik taşımaktaydı. İşçi sendikaları her zamanki gibi çalışmaları son birkaç güne sığdırdılar. Bu çalışmalar afişle sınırlı kaldı. İşyerlerine, üyelerine dönük bir faaliyet örgütlenemediler. 1 Mayıs öncesi DİSK, Belediye-İş, Türk-İş yaygın bir şekilde afişleme yaptılar. Birleşik-Metal ise merkezi düzeyde iş güvencesi talebiyle yürüttüğü kampanyayı oldukça geniş bir alana taşıdı. İzmir'in her yerinde yaygın bir afişleme yaptılar. Sendikaların 1 Mayıs öncesindeki çalışmalarını alandaki kitleselliklerine de yansıdı.

Komünistler olarak bu yılki 1 Mayıs'a yoğun bir çalışma temposuyla girdik. Kapsamlı bir faaliyet örgütlemeye çalıştık. Faaliyetimizi iki yönlü örgütledik. Bir yönü kitle çalışması, diğer yönü ise pratik faaliyetleri içeriyordu. Bu çalışmalarını içiçe ve birbirini güçlendirecek bir tarzda sürdürdük. Çeşitli araç, etkinlik ve materyal kullandık.

1 Mayıs'a çağrı bildirimlerimiz binlerce emekçiye ulaştırıldı. Buca, Bornova, Menemen, Çiğli ve Karşıyaka bölgelerinde yaygın afişlemeler yapıldı. *İzmir İşçi Bülteni* yürüttüğümüz çalışmaya ayrı bir güç verdi. Bültenlerin büyük bölümü bire bir dağıtımlarla tüketildi. İşçilerle birlikte okundu, bülten üzerinden sohbetler edildi. Bülten ayrıca Menemen ve Çiğli'deki servis duraklarında ve servislerde de dağıtıldı. Bülten dağıtımında işçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık.

Bunların dışında önümüze koyduğumuz bir dizi etkinlik vardı. Ancak teknik aksaklıklardan kaynaklı istediğimiz düzeyde gerçekleştirilemedik. Bu süreçte önümüze koyduğumuz film gösterimi boşa düştü. Üç ayrı bölgede 1 Mayıs eksenli piknik gerçekleştirdik. Pikniğe katılımı belli bir düzeyi yakalamayı başardık. Piknik etkinlikleri çalışmamıza ayrı bir güç ve moral kazandırdı. Bunun sonuçları alana da yansıdı. Katılan insanlar oldukça memnun kaldıklarını belirterek, yeni pikniklerin düzenlenmesi yönünde taleplerde bulundular.

Yaygın bir şekilde afişleme yapan reformist partilerin dışında diğer devrimci güçler de geçmiş yıllara nazaran daha iyi bir pratik faaliyet yürüttüler.

İzmir'den komünistler

Bursa'da 1 Mayıs...**Mitinge 3 bin işçi ve emekçi katıldı**

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs bu yıl Bursa'da yaklaşık 3 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Zafer Parkı'nda toplanan kitle Gökdere Meydanı'na doğru sloganlar ve alkışlar eşliğinde yürüdü. Yürüyüş esnasında ve alanda sık sık "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı. Sanatçıların da katıldığı ve yaklaşık 3 saat süren eylem, halaylar ve türkülerle son buldu.

Çalıştığımız alan korteji yürüyüş esnasında düzenli ve kalabalıktı. Sloganlarımızın coşkulu bir şekilde atıldığı kortejimizde eylem alanına girildikten sonraki düzensizlik ve bizim müdahale etme eksikliğimiz nedeniyle kortej bozuldu. Bölünmelerin olması ve alanda insanların sohbete başlaması kortejimizde coşkunun azalmasına sebep oldu. Fakat alanda attığımız sloganlara diğer grupların ve sendikaların eşlik etmesi kortejimizin biraz daha toparlanmasını sağladı.

SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa

Adana'da 1 Mayıs'a 15 bin emekçi katıldı...**Son yılların en coşkulu ve kitlesele 1 Mayıs'ı...**

Adana'da yıllardır kutlanan 1 Mayıs'ların en kitlesele ve coşkulu olanıydı 2002 1 Mayıs'ı. Yaklaşık 15 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Çalışma gününe denk gelmesine rağmen katılımdaki kitlesele Adana için önemliydi. Sınıf cephesinden de katılım diğer yıllara göre daha kitleseleldi.

1 Mayıs günü Mimar Sinan'da toplanan kitle başlama saatinden önce yürüyüşe geçti. Yürüyüşün önünde Türk-İş temsilcileri vardı. Ardından ise Tek Gıda-İş Sendikası'na bağlı TEKEL işçileri kendilerini ifade eden pankartlarıyla yerlerini aldılar.

İki ayrı koldan başlayan yürüyüşün diğer kolunda DİSK'in 1 Mayıs pankartının ardından pankartlarıyla Mensa ve Bossa işçileri, arkasından da Genel-İş Konut İşçileri Şubesi ve Seyhan Belediyesi işçilerinin örgütlü olduğu 2 No'lu Şube yerlerini aldı. Genel-İş'in ardından Tüm Emekli-Sen de "Sefalet ücretine hayır!" pankartıyla mitingteki yerini aldı.

TMMOB, ÇHD gibi demokratik kitle örgütlerinin de pankart açarak katıldığı yürüyüş boyunca "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçi memur elele genel greve!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Her yer Filistin her yer direniş!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Hepimiz inadına Filistinliyiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Gençlik gelecek gelecek

sosyalizm!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zafer direne emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Mitingin belirlenen saatten önce başlamasıyla işçiler alana erken vardılar. Alana girildiğinde Enternayonal Marşı'nın çalınmasıyla 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. En son kortej 13.30 da alana geldiğinde DİSK'e bağlı işyerlerinden işçilerin neredeyse tamamı alanı terketmişti. Bundan dolayı bu işçiler ile kitlenin öteki bölümü buluşamadı. Tekel işçileri ve TÜMTİS ise kürsüye yakın yerde konumlandılar ve sonuna kadar dağılmadılar.

Tekel işçileri "Tekel halkın malıdır, kapatılmaz"ın yanısıra, İMF ve İsrail karşıtı sloganlar attılar. TÜMTİS üyeleri ise mitinge aileleri, çocukları coşkularıyla katılmışlardı.

DİSK'e bağlı Mensa işçileri her 1 Mayıs'da olduğu gibi alanda yerlerini aldılar. Katılımları bu yıl diğer yıllara oranla düşüktü, buna karşın oldukça coşkululardı. Bossa'nın katılımı geçmişe göre düşüktü.

DİSK "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı bayrakları, sloganları ve coşkulu katılımları ile dikkat çekiyordu. Bu yıl 1 Mayıs'a özel önem veren Genel-İş'e bağlı Seyhan Belediye çalışanları sınıfına yakışır bir katılım gerçekleştirdiler. Temizlik çalışanlarının çoğunluğu alandaydı. 700 kişilik bir katılımla, disiplin, sloganları sahiplenilen tutumlarıyla ve coşkularıyla, 1 Mayıs'ı anlamına uygun bir şekilde kutladılar.

Kamu emekçileri platformu pankartının arkasında kendi taleplerini haykıran kamu emekçileri arasında Eğitim-Sen ağırlıklı konumdaydı.

HADEP en kitlesele katılımı sağlayan partiydi. HADEP düzene yaklaşmasına rağmen, Kürt emekçilerinin attığı sloganlar ve duruşları, mücadele dinamiklerini halen boğulmadığını göstermekteydi. Düzen partilerinden İP ve CHP de belirli bir katılım sağlamışlardı.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri "Emperyalist savaşa, YÖK yasa tasarısına, soruşturmalara hayır!" ve "Paralı eğitime ve paranın egemenliğine hayır!" pankartları arkasında kendilerini ifade ettiler. Paralı eğitim, YÖK yasa tasarısı, emperyalist savaş, Filistin, hücrelerle ilgili sloganlar sıklıkla atıldı. Kendilerini farklı pankartlar, gruplar arkasında ifade etseler de mitinge gençliğin yoğun katılımından bahsetmek mümkün.

Komünistler ise "Emperyalist savaşa, İMF programlarına, baskı ve teröre hayır/Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi" pankartı altında eylemdeki yerlerini aldılar. Attıkları sloganlarla, duruşlarıyla, 1 Mayıs'ın anlamına ve önemine uygun tutum sergilediler. Mitingin genelindeki coşku bizim kortejimize de hakimdi. Şapkalarımız ve dövizlerimiz korteji daha da renklendiriyordu.

Mitingde ağırlıklı olarak İMF, savaş ve hükümet karşıtı sloganlar atılıyordu.

SY Kızıl Bayrak/Adana

1 Mayıs'ta işçiler ve kamu emekçileri ile konuştuk...**"Her günü 1 Mayıs yapmak için ileri!"**

- Sermaye devleti içerde işçi ve emekçilerin mücadelesine, dışarda ise emperyalizmle işbirliği içinde ve onların çıkarları doğrultusunda ezilen dünya halklarına karşı saldırgan bir tutum içinde. Bu anlamıyla, birlik, dayanışma ve mücadele günü olan bu 1 Mayıs tarihsel anlamına ve özüne yakışır bir şekilde kutlandı mı?

- Bu 1 Mayıs geçen yıllara oranla daha kitlesele ve daha coşkulu geçti. Bu da işçi ve emekçiler sorunlarına daha fazla duyarlı olduğunu gösteriyor. Bu, bundan soraki 1 Mayıs'ın özüne ve anlamına yakışır bir biçimde kutlanacağını da göstergesidir. 1 Mayıs'ın kitlesele ve coşkulu geçmesindeki diğer önemli etken ise, emperyalist savaş ve İMF yıkım programlarının kitleler üzerindeki yıkıcı etkisidir. Bu 1 Mayıs aracılığıyla işçi ve emekçilere sesleniyorum "Her günü 1 Mayıs yapmak için ileri!"

- Ben Tekel'de mevsimlik işçi olarak çalışıyorum. Sorunlarımızı dile getirmek ve kadrolu olabilmek için 1 Mayıs'ta alanlara çıktık. Eylem coşkulu geçiyor. Herkesin birbiriyle kaynaştığı güzel bir ortam oluştu. Her günümüzün böyle birlik ve dayanışma içinde olmasını istiyorum.

- Tekel'de işçi olarak çalışıyorum. Taleplerimizi 1 Mayıs'ta alanlara taşımak için geldik.

- TÜMTİS kortejinde yürüdüm. Buraya gelirken arkadaşlar herhangi bir olay çıkacak kaygısıyla çok gergindi. Ama bir şey olmadı. Herkes birbiriyle kaynaşmış ve ortak yaşadıkları sorunları dile getirmiş oldular. Bu dayanışma ruhu ve ortak hareket etmek çok güzel.

- Ben tarım işçisiyim. Katılım ve coşku çok iyi. Sorunlarımız çözülene kadar alanlarda olmalıyız. Adana gelecekte 1 Mayıs'ı daha güçlü bir şekilde kutlayarak kutlayacak. Yasaklar mücadelelerimiz sonucunda sona erecek. Bayramımız kutlu olsun.

- Ben bir kamu emekçisi olarak 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma ve mücadele gününe uygun yaşadığıma inanıyorum. Umarım bu duyarlılık ve hareketlilik yaşamın her alanına yansır. Bu anlamda sorumluluk duyan herkes aynı duyarlılıkla hareket etmelidir. Haklıyız, kazanacağız.

- Her günü 1 Mayıs ruhuyla yaşayarak alanlara emek cephesinin sorunlarını taşımalıyız. Ancak bu şekilde sorunlarımızı duyurur ve çözüm üretebiliriz.

- Ben tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Eylem genel olarak kitlesele ve coşkulu geçti. Mensa işçileri eyleme güçlü katılmışlardı. Bir de HADEP kitlesele gelmişti. Ama daha fazla işçi katılabilir.

TÜMTİS Sendikası YK üyesi Şehmuz Çelik: Miting umduğumdan iyi ve coşkulu geçiyor. TÜMTİS üyeleri olarak sorunlarımızı haykırmaya geldik. Sesimizi duyurmak için ailelerimiz ve çocuklarımızla birlikte geldik.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Yıllar sonra Antakya'da 1 Mayıs...**Üçbin kişilik coşkulu bir eylem**

Hatay Demokrasi Platformu tarafından örgütlenen 1 Mayıs mitingi yaklaşık 3 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti.

Antakya Kurtuluş Lisesi önündeki toplanan kitle kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. Sendikalar daha çok sendika isimlerinin yazılı olduğu pankartlarla alana çıktılar. Belediye-İş Sendikası "Yaşasın 1 Mayıs!" pankartı ve "Belediye işçisi köle değildir!" yazılı önlüklerle katıldı.

Alana varıldığında "demokrasi şehitleri" için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Eyleme coşku hakimdi. Emperyalist kuruluşlara, İMF güdümlü saldırılara duyulan tepki had safhadaydı. Emperyalist savaşa, Filistin'deki işgal ve katliama karşı öfke de yoğun bir biçimde dışa vuruyordu.

Bu yılki 1 Mayıs eylemine öğrencilerin katılımında da artış gözlemlendi. Öğrenciler akademik-demokratik istemlerini coşkuyla haykırdılar. YÖK yasa tasarısı karşıtı döviz ve pankartlar taşındı. Ayrıca YÖK=\$ yazılı bir tabut parçalanarak yakıldı.

Alanda Demokrasi Platformu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, emperyalist savaşa, Filistin'deki soykırıma, sosyal yıkım paketlerine, anadilde eğitime, F tipi cezaevlerine değinildi. Türk-İş adına yapılan konuşmada, İMF güdümlü sosyal yıkım paketlerinin sorumluluğu hükümete yüklenerek "hükümeti son kez uyarıyoruz" denildi. Bu konuşma işçilerden yoğun alkış aldı.

Eylemde sık sık "Kahrolsun İMF, bağımsız demokratik Türkiye!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Filistin halkı yalnız değildir!" sloganları atıldı. Devrimci kortejler tarafından atılan "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Üç kapı üç kilit açılınsın, ölümler son bulsun!" vb. sloganlar işçi-emekçi kortejleri tarafından zayıf da olsa sahiplenildi.

Biz komünistler bu yıl, "Kahrolsun siyonist barbarlık- Kahrolsun emperyalizm-Filistin halkına özgürlük!/Filistin Halkıyla Dayanışma Platformu" yazılı pankartımızın arkasında yer aldık. Ayrıca 3 işçi amblemleri, işçi sınıfının taleplerini öne çıkaran dövizler taşındı.

1 Mayıs uzun yıllardan sonra Antakya'da ilk kez kutlanıyor. Antakya'nın sosyal yapısı düşünüldüğünde katılım daha fazla olabilirdi. Ancak miting tertip komitesinin tüm çalışmalarını son 1-2 güne sıkıştırması katılımı etkiledi.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Hatice Yürekli yoldaşın anısına...

Zor dönemin bilinçli, inançlı

Herşeye rağmen iyimserliğin korunduğu bir ara dönem

Yeni döneme, '87 sonrası döneme geliyoruz. Neden '87 sonrası? Çünkü 12 Eylül döneminin ardından, işçi ve öğrenci hareketinde ilk önemli eylemli kıpırdanışların ortaya çıktığı bir tarihi işaretliyor 1987 yılı. '87 yılı aynı zamanda EKİM'in siyasal mücadele sahnesine çıktığı tarihi de işaretliyor. Bu bir rastlantı gibi görünse de, daha derinden bakıldığında, gerçekte hiç de öyle değil. Burada bir rastlantıdan çok anlamlı bir çakışma, mantıksal bir paralellik var. Yeni bir dönem başında, geçmiş dönem, yenilgi dönemi üzerinden yaşanan bir iç hesaplaşma, ayrışma ve yeniden saflaşma söz konusu burada.

Yenilgi döneminin muhasebesi, bu denli ağır ve kolay bir yenilgiye yolaçan ideolojik-politik ve örgütsel zaafın değerlendirilmesi, tam da bu yeni dönemin başında, temel önemde bir ihtiyaçtı. Buna yaklaşım ise ilkesel önemde bir ayırım noktası... Yeni bir dönem başlamaktaydı. Bu yeni döneme geçmiş dönemin sorumluluğunu taşıyanlar kaldıkları yerden mi katılacaklardı, yoksa geçmiş dönemin devrimci eleştirel bir değerlendirmesi temelinde kendilerini devrimci temeller üzerinde yenilemiş olarak mı?

Bu, dönemin iç ayrışmasını ve saflaşmasını belirleyen, oportünizm ile ciddi ve sorumlu devrimciliği ayrıştıran temel önemde bir ayırım noktasıydı. Biz bu ayrışmada ikinci tutumu temsil ediyorduk ve bunun ürünü olan bir iç mücadelenin sonunda ortaya çıktık. Dolayısıyla, bugün TKİP'de temsil edilen ve somutlanan komünist hareketin ortaya çıkışı ile kitle hareketindeki yeni bir canlanmanın üstüste düşmesi, birbirinden bağımsız bu iki gelişmenin aynı dönem içinde paralel yaşanması, bir rastlantı olmak bir yana anlamlı ve mantıksal bir örtüşmeydi.

'87 yılı, bir yenilgi sonrası dönemin başlangıcını işaretliyordu. 12 Eylül yenilgisi son derece ağır bir tahribat yaratmıştı. Örgütsel yapılar çökmüş ve hemen tümünden dağılmıştı. Fakat yenilginin asıl tahrip edici sonuçları, kendini ideolojik-politik alanda göstermekteydi. Devrimden ve örgütten kaçışın kitlesel boyutlarda yaşandığı bu ağır tasfiye süreci, asıl yıkıcı sonuçlarını ideolojik-politik düzeyde üretmişti. Ortak paydası liberalizm, devrimden ve örgütten kaçış olan güçlü bir tasfiyecilik akımı çıkarmıştı ortaya.

Tüm bunlara, yenilginin tüm bu ağır yüküne ve tahribatına rağmen, gene de '87 sonrası, hayli iyimser bir havanın egemen olduğu bir dönemin başlangıcıydı. Zira bu bir silkinme, yeniden toparlanma dönemiydi. Bu doğrultudaki çabalar doğal olarak bir umut ve iyimserlik havası oluşturuyordu. Kitle hareketi cephesindeki gelişmeler ise buna uygun bir dış atmosfer oluşturuyordu. İşçi hareketinde, öğrenci hareketinde bir ilk canlanmanın heyecan verici örnekleri, Kürdistan'da ise bir uyanış vardı, tam bu sıralar. Toparlanmayı kolaylaştıran ve hızlandıran da bir bakıma bu koşullardı. Öte yandan, yaygın biçimde 12 Mart'tan çıkışın anılarıyla bakmanın da getirdiği bir iyimserlikti bu aynı zamanda. Hareket 12 Mart'ta da ağır bir biçimde ezilmişti, fakat bu dönemden çıkışın hemen ardından, '60'lardakini de aşan yeni bir devrimci yükseliş yaşanmıştı. Bunun yeniden yaşanacağı beklentisinin güçlü olduğu, bundan da kaynaklanan bir iyimserliğin hakim olduğu bir dönemdi.

Ama bu iyimserliğin üzerine '89 çöküşünün yarattığı büyük uluslararası sarsıntısı bindi. Ekim

Devrimi'yle başlayan sürecin artık biçimsel kalıntı ve simgeler düzeyinde de terkedildiği bir gelişmeydi söz konusu olan. Bu dünya ölçüsünde büyük bir gericilik dalgasının önünü açtı. Sosyalizmin bittiği, kapitalizmin ebedi ve olanaklı tek toplumsal sistem olduğunun kanıtlandığı, dolayısıyla "tarihin sonu"nun geldiği üzerine teorilerin bir ideolojik saldırı, bir gericilik dalgası halinde ortalığı kapladığı bir dönemdi bu.

Bu gericilik dalgasının en hararetli evresinde Türkiye'nin devrimcileri yine de iyimser ruh hallerini koruyorlardı, zira kendi topraklarında farklı bir hava vardı. İşçi hareketi giderek büyüyordu, '87'deki ilk kıpırdanışlar '89'da büyük bir bahar dalgasına dönüşmüştü. Türkiye tarihinin en geniş katımlı işçi hareketleri gerçekleşiyordu. Henüz geri, barışçıl biçimler içinde de olsa, söz konusu olan güçlü bir işçi hareketi dalgasıydı. Yasakların fiilen çiğnenmesine dayanan, kendi meşruiyetini eylemliliği ile yaratan bir hareketlilikti bu. Kürdistan'da da toplumun havasını gitgide daha çok etkileyen bir mücadele vardı ve güçlü bir biçimde geliyordu. Kürt hareketi '90'ların başında Serhıldan denilen kitle eylemlerini ortaya çıkarmış, o güne kadar gerilla hareketi olarak gelişen mücadele artık politik kitle hareketiyle birleşmişti. Yine '90'ların başında Türkiye'de beklenmedik bir sosyal dinamik, kamu çalışanları hareketi gündeme girmişti, eylem ve örgütlenme alanında hızla mesafe katediyordu. Ve nihayet, '87'de başlayan işçi hareketinin doruk noktası olarak Zonguldak madenci fırtınası patlak vermişti. Haftalar boyu süren ve kenti sürekli bir eylem alanına çeviren madenci direnişi tüm Türkiye'nin ilgi odağı haline gelmişti ve sınıf hareketinin yeni düzeyine bir gösterge olarak algılanıyordu.

'87-91 başını kapsayan bu çok yönlü kitle hareketliliği, Türkiye sol hareketini dünyada yaşanan sarsıntının yıkıcı etkisinden bir süre için koruyan özel ortamı oluşturuyordu. Yine de bu dönemde dünyadaki gelişmelerden anında ve yıkıcı bir biçimde etkilenen bir kesim vardı. Bunlar solcu aydınlar ve revizyonist akıma mensup sol partilerin kadrolarıydı. Sosyal mücadeleden uzak, dünyadaki sarsıntının düşünsel ve moral etkilerine ise son derece açık bu kesimler düşünsel, moral ve siyasal iddialarını hızla bir yana bırakarak düzenle bütünleşme yolunu tuttular. Uzun onyıllar boyunca kendilerini revizyonist çizgideki yozlaşmış Sovyet sistemine endekslemiş, ideolojik ve moral gıdalarını ülke toprağından çok buradan almış bu çevrelerin gelişmeler karşısında ayakta kalması zaten beklenemezdi. Ama varlığını herşeye rağmen kendi ülkesindeki sosyal mücadeleye borçlu olan, moral gücünü de buradan alan örgüt ve çevreler, içerdeki sosyal hareketlilik sayesinde ve bu gelişme seyrini koruduğu sürece, dünyadaki sarsıntının etkilerine bir süre için dayanmayı başardılar.

'91'deki kırılma ve yeni tasfiyecilik dalgası

Ama sonuçta '91 başında bu dalga kırıldı ve yerini kitle hareketinde hızlı bir gerileme ve zayıflamaya bıraktı. '91 Körfez savaşı burada bir dönüm noktası oldu. Savaş gerekçe gösterilerek işçi hareketi dalgası kırıldı ve o güne kadarki sınıf hareketliliğinin ortaya çıkardığı öncü işçi kuşağı toplu tensikatlar yoluyla tasfiye edildi. İşçi hareketi bu saldırı karşısında geri çekildi ve benzer çıkışı o günden bugüne bir daha yaşamadı. Sınıf eylemlilikleri elbette şu veya bu

biçimde hep süregeldi; ama '87'de başlayan, '89'da Bahar eylemleri dalgasına dönüşen ve Zonguldak madenci eylemiyle doruğuna ulaşan gelişme temposu ve düzeyi o günden bugüne bir daha yakalanamadı. Öğrenci hareketi de zamanla daraldı, kısırlandı ve giderek uzun yıllar için marjinal bir görünüm kazandı. Denebilir ki bir tek kamu çalışanları hareketi herşeye rağmen şu son yıllara kadar canlılığını korumayı başardı. Fakat o da genel atmosferi köklü biçimde etkileyecek güçte değildi ve zaten zaman içerisinde o da reformist sendika bürokratları sayesinde dinamizmini kaybetti.

Esası itibarıyla hala da böyle bir dönemin içindeyiz. Arada daha çok da İstanbul'da geçici ve kısmi bir semt hareketliliği, bunun sarsıcı bir örneği olarak Gazi Direnişi ve ertesi yıl onu izleyen başarılı '96 Ölüm Orucu Direnişi var. Bu dönemde geleneksel küçük-burjuva sol grupların semtler üzerinden sınırlı bir kitle desteği kazanması ve bunun etkisiyle abartılı bir moral bulması var. Ama bu aldatici bir durumdu, böyle olduğu çok geçmeden herkes tarafından anlaşıldı. Bunu saklı tutarak, sınıf ve kitle hareketinin genel gidişi üzerinden bakarsanız, '91'deki kırılmayla birlikte harekete egemen çizgi, kendini bir türlü aşamayarak döne döne tekrarlamaktan ibaret kaldı.

Dünyadaki yenilginin etkileri, Türkiye'deki sosyal hareketliliğin zayıflamasıyla birlikte, kendini nihayet ve son derece yıkıcı bir biçimde göstermeye başladı. Zamanında "solda tasfiyeciliğin yeni dönemi" olarak tanımladığımız ikinci tasfiyecilik dalgası böylece başlanmış oldu. Umutlar yeniden ve bir kez daha yıkıcı bir biçimde kırıldı. '87 toparlanma döneminde mücadeleye katılan ve 12 Eylül öncesi dönemden kalan birçok insan hızla safları terketmeye başladı. Bu büyük bir dökülme, mücadeleden kaçış ya da daha geri, giderek düzen içi mevzilere çekilme dönemidir. Devrimci örgüt, devrimci siyasal mücadele anlayışı hızlı bir erozyona uğradı, devrimciliğin gerektirdiği fedakarlıklara katlanma ve bedelleri ödeme birçok kişi ve çevre için giderek anlamını kaybetti.

Bunu kişilerden ve çevrelerden öteye, iyi-kötü bir geçmişi olan grup ve partilerin akıbeti üzerinden örneklemek mümkün. Gelişmelerin etkisi altındaki TDKP, siyasal yaşamını devrimci bir çizgide ve bir yeraltı örgütü olarak sürdürecektir gücü bulamadı kendinde, legale çıkararak reformist bir çizgi üzerinde EMEP'leşti. Böylece barışçıl, yumuşak, korunaklı bir alana, düzenin icazet alanına geçilmiş oldu. Dev-Yol bir akım olarak zaten 12 Eylül süreci içinde, yani daha ilk yenilgi döneminde yozlaşmış ve liberalleşmişti. Onu bu yeni tasfiyecilik evresinde benzer bir çizgi üzerinde Kurtuluş, TKEP vb. akımlar izledi. '87 sonrasında bir süre için korunan devrimci söylemler bu akımlarca hızla terkedildi, devrimci örgüt ve parti fikri ve pratiği tümünden bir yana bırakıldı. Sonu ÖDP'de Dev-Yol ve TKP artıklarıyla buluşma olan bir liberal tasfiye süreci içine girildi. Bazı parti ve gruplar ise bu dönemde neredeyse tümünden tasfiye oldular. TKP-İşçinin Sesi ve TKP-B bunun örnekleri oldular. PKK'nın kendisine bugünkü akıbeti hazırlayan "siyasal çözüm" çizgisine kayması yine bu döneme rastlar ve genel çizgilerini verdiğimiz gelişmelerle sıkı sıkıya bağlantılı bir değişimdir bu. Herşeye rağmen devrimci hattını korumaya çalışan diğer bazı grupların da aynı tasfiyecilik dalgasının etkisi altında hangi savrulmaları yaşadığını da biliyoruz, bunlar zamanında basınımda irdelenip tartışıldı.

Bu denli yıkıcı bir tasfiye dönemi söz konusu olan.

ve soluklu devrimcileri.../2

H. Fırat

(14 Nisan 2002 tarihinde verilmiş bir konferansın elden geçirilmiş ve kısaltılmış kayıtlarıdır...)

Böyle üstten baktığımızda, ilk dönemin iyimser devrimciliği ile son dönemin ('91 kırılışını izleyen dönemin) tasfiyeciliğinin temelinde, ülkedeki sosyal olayların akışının olduğunu görürsünüz. 12 Eylül'deki büyük tasfiyeci yıkımın ardından '87 sonrası bir umut, bir toparlanma, bir iyimserlik dönemi. Ama bu ömürsüz olmaya mahkumdu; zira geçmişi anlamaya, onunla köklü bir hesaplaşmaya, bu temelde çok yönlü bir yenilenmeye, böylece çok geçmeden kendini gösterecek yeni güçlükleri göğüslemeye dayalı değildi. Söz konusu olan kalınan yerden eski kafayla ve eski biçimiyle devam etmeye kalkmaktı. Bunun bir yere götürmeyeceğini, ya da ancak yeni tasfiyeci bozulma ve yıkımlara götüreceğini biz daha en baştan söyledik ve çok geçmeden olaylar tarafından doğrulandık.

Zor bir dönemin devrimcileri

Ama biz, işte tam da böyle bir dönemde, tutarlı ideolojik ve örgütsel temeller üzerinde yeni bir hareketi inşa etmeyi ve onu partileşme düzeyine çıkarmayı başardık. TKİP bugün gözler önündedir ve yeni dönemde ortaya çıkıp da bunu başarabilen tek siyasal hareket olmanın onuruyla durmaktadır dost-düşmanın karşısında. TKİP'yi ortaya çıkaran dinamiklere bakıldığında, bu rastlantı olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Ama burada konumuz bu değildir. Burada konumuz, üç şehit yoldaşımızın siyasal yaşam çizgisidir. Fakat bu yaşamı partimizin gelişme çizgisinden ayırmak olanaksız olduğuna göre, onlar üzerinden elbette gerisin geri partimizin kendisidir.

Son derece dikkate değer bir olgu üzerinden sözü yoldaşlarımıza bağlayabiliriz. Tam da sınıf hareketindeki kırılmanın ve onu izleyen yeni tasfiyeciliğin yaşandığı evre, her üç yoldaşımızın da örgütlü militanlar olarak saflarımızdaki yerlerini aldıkları evredir. Habip Gül '87'den beri, yani hareketin başlangıcından itibaren saflarımızdadır. Fakat '90'ların başındaki ilk tutuklanmasına kadar, örgütün çeperinde sempatan bir fabrika işçisidir. Kendini bulması ilk zindan yaşamı ile başlamıştır ve bu da sözünü ettiğim yeni tasfiyeci dalgaya denk gelmektedir. Ümit ile Hatice yoldaşın örgütlü yaşama geçişleri de tamı tamına bu döneme denk geliyor.

Dikkate değer olgu da işte buradadır. Yeni bir tasfiyeci dalganın yaşandığı bu dönemde, sonradan örnek devrimci yaşamlarıyla tanıyacağımız genç devrimciler hareketimizin saflarında örgütlü yaşama başlıyorlar. Yani dünyada gerici rüzgarların estirildiği ve Türkiye'de sosyal mücadelenin gerilediği, bu ikisinin birleşik etkisi altında solda yeni bir tasfiyeci cereyanın yaşandığı bir evrede, devrimci mücadeleyi seçen ve bunun gerektirdiği davranış çizgisini her alanda gösteren bir devrimcilik örneğiyle karşı karşıyayız. Böyle bir dönemde devrimcilik sağlam bir bilinç, sarsılmaz bir inanç ve mücadeleye soluklu bir bakış gerektirmektedir. Bu üç yoldaşımızı kesen ortak özellikler de zaten bunlardır ve biz zor bir dönemde, yeni bir hareketi tam da bu türden devrimcilerin omuzları üzerinden, onların açık bir bilince ve sağlam bir inanca dayalı emekleri sayesinde inşa etmeyi başarabildik.

Saflarında yetiştikleri partinin bayrağına leke sürmeyen devrimciler

Biz burada, '90'ların başında, yani bir çifte yenilgi sonrası dönemde, bir yıkım ve umutsuzluk, devrimden ve örgütten kitlesel kaçış döneminde, 20 yıllık

örgütlerin tasfiye olduğu, düzene kitlesel kaçışların yaşandığı, deneyimli devrimcilerin safları terkettiği bir dönemde, gencecik insanların devrimcilik için ortaya çıkmasını, devrimci bir hareketten yana saf tutarak örgütlenmelerini ve bu zor tarihi dönemde büyük zorluklar yaşatan, dolayısıyla büyük fedakarlıklar gerektiren bir mücadelenin yükünü omuzlamalarını konuşuyoruz.

Kişisel karakterleri, bireysel zaafı ya da üstünlükleri yönünden değil temel devrimci ölçütler üzerinden baktığımızda, partili yaşam çizgileri benzer özellikler gösteriyor bu üç yoldaşın. Sosyal kökenleri, geldikleri sosyal ve kültürel ortam farklı, başlangıçtaki gelişim seyirleri farklı, ama örgütlü yaşam içinde kendilerini bulmalarıyla birlikte temel özellikleri yönünden birbirlerine benzediklerini görüyoruz.

Üçü de henüz genç yaşlarda ve zor bir dönemde saflarımıza katılıyorlar. Ortada devrimci bir yükseliş ortamının güç ve moral kaynağı olacak olanakları bir yana, az-çok politikleşme vaadeden bir kitle hareketi bile yok. Gelişmelerin seyri, örneğin '70'lerdeki gibi yakın devrim hayalleri değil, fakat mücadelenin gitgide zorlaşan koşullarını açığa çıkarıyor. Bu ortamda devrimi ve bunun gereği olarak da örgütlü devrimci yaşamı seçmek, belli ki zorlu, soluklu, uzun süreli bir mücadeleyi seçmektir. Baskı ve terörün, işkence ve toplu tutuklamaların, sokakta infaz ve kayıpların, özetle her biçimiyle kirli savaşın yoğunlaştığı o yıllarda mücadeleyi seçmek, bunun sonuçlarını da göze almak, bu doğrultuda seçim yapmaktı.

Yoldaşlarımızın toplam örgütsel yaşam çizgileri bu seçimi tümüyle bilinçli olarak yaptıklarını açıklıkla ortaya koyuyor. Düşünsel sorunlarda son derece aktif ve üretken olan bu yoldaşlar neyi seçtiklerinin tümüyle bilincindeydiler ve bilinçleri onlar için gerçek bir güç kaynağı idi. Bu son nokta özellikle önemlidir. Zira dönemin ve bir bütün olarak devrimci mücadeleyi seçmenin ne anlama geldiğinin daha derinden bilincine vardıkları ölçüde, bazı soysuz ve karaktersiz kimselerin bunu kaçışa dönüştürmelerine de tanık olduk biz bu aynı dönem içinde.

İşte şehit yoldaşlarımız böyle bir dönemin devrimcileridir. Zor dönemde devrimden ve sosyalizmden yana tercih yapmış bilinçli ve inançlı devrimcilerdir onlar. Bu bilinçle örgütlü mücadeleyi seçmişlerdir ve her üç yoldaşımızın da o andan itibaren kesintisiz olarak süren bir örgütlü yaşam çizgileri vardır.

Her üçü için de bu kelimenin tam anlamıyla bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır.

Habip hapisten kaçmış, Adana çalışmasına verilmiş, burada yeniden tutuklanmıştır. Malatya cezaevinde yatmış, çıktıktan sonra geçip İstanbul'da çalışmıştır. Tekrar tutuklanmış, direnmiş, hapis yatmış, çıkar çıkmaz bu kez geçmiş Ankara'da çalışmıştır. Burada yeniden tutuklanmış, poliste direnmiş, mahkemede siyasal savunmalar yapmış ve katledildiği Ulucanlar'da zindan direnişinin örnek temsilcisi olarak sivrilmiştir. Soluk soluğa süren kesintisiz ve örnek bir profesyonel devrimcinin örgütlü yaşamıdır bu. Bütün bu yaşamı boyunca kendini eğitmek, ideolojik ve kültürel düzeyini yükseltmek için sürekli çaba harcamış, partinin düşünce yaşamına aktif biçimde katılmış, partinin yayınlarına düzenli olarak katılarda bulunmuştur. Ve temel önemde bir nokta, dört çocuk babası bu yoldaş işçi kökenlidir, kelimenin tam anlamıyla bir proleterdir; hareketin saflarına katıldığında Nevzat Çiftçi adını taşıyan bir çelik

işçisidir. Başlangıç döneminin bu sıradan çelik işçisi, zorlu mücadelenin ateşi ve sınamaları içinde, zaman içinde dost-düşmanın tanıdığı isimle TKİP Merkez Komitesi üyesi Habip Gül olmayı başarmıştır.

Aynı çizgiyi Ümit yoldaş üzerinden görüyoruz. Daha üniversite öğrencisiyken örgütlü çalışmaya profesyonel devrimci bir bilinç ve ruhla katılmış, gençlik çalışması dışında birçok pratik görev üstlenmiştir. Ardından tümüyle profesyonel örgüt yaşamına geçmiş, legal ve illegal çalışmanın birçok alanında örgütsel görevler üstlenmiştir. Öğrencilik yıllarından başlayarak birçok kez tutuklanmış, ilk yakalanmasından itibaren poliste hep direnişçi bir çizginin temsilcisi olmuştur. Partide her düzeyde ve parti yaşamının her alanında görevler üstlenen bu yoldaş, partinin düşünce yaşamına da en etkin biçimde katılan yoldaşlardan biri olmuştur.

Hatice'nin örgütlü yaşamı da benzer çizgidedir; kesintisiz, pürüzsüz ve soluk soluğa bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır bu. Örgütlü çalışmaya profesyonel bir kadro olarak İzmir'de başlamış, ardından İstanbul'a geçmiş, '95 baharındaki bir operasyonda (aynı evden yoldaşı Habip Gül ile birlikte) yakalanmış, poliste direnmiş, hapisten çıktıktan sonra İstanbul'da gerektiğinde bizzat işçi olarak işçi çalışması yürütmüş, sonra Güney çalışmasının başına geçmiştir. Parti kongresine güneyden delege olarak katılmış ve kongre sonrasında bu kez Ankara'da çalışmaya başlamıştır. Burada yeniden tutuklanmış, yine direnmiş, yargılandığı davalarda (TKİP ve Ulucanlar katliamı davaları) yine siyasal savunmalar yapmış ve bu onurlu yaşamı Ölüm Orucu direnişçisi olarak, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutarak noktalamıştır. Habip katledilmesinden hemen önce partiye gönderdiği mektupta "Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!.." demişti. Hatice Yürekli ise ailesine yazdığı 12 Kasım '00 tarihli veda mektubunda "... siyasal kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz", diyor ve bunun, "yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak" anlamına geldiğini söylüyordu. Ne dediğinin ve ne yaptığının tümüyle bilincinde olarak o, dediğini yaptı. Kendisini ölümüne yakın ziyaret eden bir yoldaşının kolunu güçsüz eliyle sıkarak, "merak etmeyin!" demişti. Bu mesaj partiyeydi ve anlamı açıktı. Habip'in son mesajı ile aynı anlama geliyordu bu: "Ben hazırım, partimin bayrağına leke sürmeyeceğim!.."

Burada, her üç yoldaşın siyasal yaşamı üzerinden, partili kimliğin ortak paydasını oluşturan temel özellikleri görmekteyiz. Üçü de partinin ideolojik çizgisini özümsemiş, örgütlü yaşamın ve direnişçi kimliğin hakkını veren örnek profesyonel devrimcilerdir. Zaten bunun ileri ve örnek temsilcileri olmasalardı, partinin ileri düzeylerde görevler üstlenen kadroları olmayı başaramazlardı.

Burada sağlam bilince dayalı bir devrimci kimlik, buna dayalı bir siyasal ve örgütsel tutum, bunun ifadesi bir siyasal yaşam çizgisi var. Bu yoldaşların devrimci olarak yetiştikleri özel tarihi ortamı gözönünde bulunduramazsak eğer, bu kimliği ve tutumu, bunun somutlandığı siyasal yaşam çizgisini de tam olarak kavrayamaz, yerli yerine oturtamayız. Tanımlanan dönem içinde böyle devrimcilerin yetişmesi kolay değildir herhalde. Ama bu başarılmıştır, böyle bir dönemde böyle devrimciler yetişmiştir. Devrimci kadroyu partisinden ayırmak

olanaklı olamadığına göre, elbette bu başarının onuru da partimize aittir. Partimiz bu yoldaşları genç devrimciler olarak kazandı ve dönemin mücadelesi içinde teorik ve pratik açıdan eğitti, sonuçta kendilerini mücadelenin gereklerine ileri düzeyde uyarlayabilen devrimciler düzeyine çıkardı. İşte devrimci kimlik kartları ortada. Örgütlü yaşamdaki kesintisiz kimlik ortada, siyasi polisteki direnişçi kimlik ortada, zindanlarda ve düzen mahkemeleri önündeki devrimci kimlik ortada.

Bunca anlatımın ardından yanıtlarını açıkta bırakacağım birkaç sıradan soru: Bu özelliklerden birinden birini değil ama istinasız tümünü bir arada taşıyan devrimcilerin yetişmesine tanımlanan dönem ne denli elverişlidir acaba? Bu ülkede ve bu özel tarihi evrede, devrimci kimliği tanımlanan bütünsellik içinde temsil eden devrimcilerin yetişebilmesi ne kadar kolaydır acaba?

Kendini partileriyle özdeşleştirmiş devrimciler

Habip Gül ezilen sınıftan, ezilen ulustan ve ezilen mezhepten geliyor. Çok yönlü bir ezilmişlikten geliyor, ama bunu komünist sınıf bilinciyle anlamlandırıyor. Ezilmişlik onu devrimciliğe itiyor, ama o devrimciliğini bilimsel bir bilinçle tamamlıyor. İlk tutukluluğu olan Buca'dan gönderdiği ilk mektuplarında henüz yazılı Türkçe'yi kullanamayan bir insan iken, cezaevinden parti yayımlarında düzenli olarak kullanılabilen yazılar kaleme alabilen bir devrimci olarak çıkması, bilincini emekle, sistematik bir çabayla geliştirmesine bir gösterge. Başlangıçta henüz nokta ve virgül kullanmasını bile bilmeyen bir sıradan işçinin gelişme seyri içinde ulaştığı bilinç ve devrimcilik düzeyi ortada. Habip Gül'ün devrimci yaşam çizgisi ve düzeyi ortada.

Ümit yoldaş az-çok iyi halli bir küçük-burjuva yaşam içerisinde geliyor. Babası bir astsubay, yani ordunun ayrıcalıklarından yararlanabilen bir aileye mensup. Bu yaşam içinde yetişmiş bir genç insanın devrimcilik tercihi, tümüyle bir bilince dayalıdır, bunun ötesinde herhangi bir özel sosyal-kültürel neden yok. Kendi anlatımına göre küçük yaşta okumaya çok meraklı bir insan olarak, bir ansiklopediden okuduğu komünizm maddesinden etkileniyor ve bu onun devrimi ve devrimci yaşamı seçişinin başlangıç noktasını oluşturuyor. Bir ansiklopediden komünizmin eşitliğe dayalı bir toplumsal düzen ve bunu hedefleyen bir dünya görüşü olduğunu öğreniyor, bundan etkilenerek devrimciliğe yöneliyor. Ne ezilen ulusa ya da mezhebe, ne de ezilen sınıfa mensup. Bilinciyle seçmiştir devrimciliği. Ama o bilinci emekçi sınıflardan yana kullanarak devrimcileşmeye çalışmıştır. Ve siyasal yaşam karnesi ortadadır.

Hatice yoldaş daha arada bir yerde duruyor. Yoksul bir aileden geliyor. Genç yaşından itibaren çalışmak zorunda kalıyor. Partinin sınıf çalışmasının gerekleri doğrultusunda fabrika ve atölyelere girip çalışmadaki rahatlığı ve başarısı onun ezilen sınıf damarına bir gösterge. Ezilen sınıfa ve ezilen cinse mensup. Ama devrimciliği seçişinde bu ikinci ezilmişliğin özel bir rolü var mıdır, sanmıyorum. Zira biz Hatice yoldaş bildik bileli, cins ezilmişliğinden gelen herhangi bir sorununu görmedik. O ezilen cins kimliğinin hiçbir izini taşımayan, bu açıdan son derece rahat ve güçlü, komünist insan kimliği üzerinden kendini ortaya rahatça koyan bir yoldaş. Ezilen cinse mensup olmaktan gelen zayıflıkları, sınırlılıkları, dizginlemeleri aşmış, bu açıdan gerçekten örnek bir kadın komünist yoldaş. Bu da onun bir başka üstünlük alanı.

Ben, Habip ezilen sınıftan geliyor, işçi sınıfının temsilcisi; Ümit genç aydın kökenli, aydın temsilci derken, Hatice yoldaş da ezilen kadının temsilci diyemiyorum. Çünkü gerçekten öne çıkan özelliği bu değil. Yani ezilen cins olma çemberini kırarak, o alanda mücadele ederek gelen bir yoldaş değil. O kendini devrimci olarak gören, bu çerçevede cinsiyetinin farkında bile olmayan bir insan. Bundan da hareketle, onu partimizin ezilen cinsten çıkardığı örnek bir devrimci olarak göstermek yerine,

profesyonel devrimciliğin bir örnek temsilcisi olarak, direnişçi komünist kadronun bir temsilcisi olarak görmek ve göstermek gerekir. O işçi sınıfıyla, işçi sınıfının sosyal yaşamıyla içiçe bir yoldaş oldu ve ona illa bir köken aranacaksa bu onun ezilen sınıfa mensupluğu olmalıdır. Bu yoldaş siyasi çalışmanın ihtiyaçları çerçevesinde sık sık fabrika ve atölyelere girerek fiilen işçilik yapan, üretici çalışmayı ve ücretli emek sömürsünü yaşayan bir yoldaş.

Hiçbir şey onun örgütüyle ve sonrasında partisiyle ilişkilerini zedeleyemezdi. Zaman zaman partiden şu veya bu nedenle sert eleştiriler de aldığı olmuştur. Ama bu tür eleştiriler onun partiyle ilişkilerini zerre kadar etkilememiştir. Bu özellik, Habip Gül şahsında belki de en iyi temsilcisini gördüğümüz, kendini partiyle özdeşleştirme tutumunun bir örneği ve yansımasıdır. Partimizin yüz akı olan Habip Gül yoldaş, sanılabileceğinin tersine, zaman zaman partinin sert eleştirileriyle yüzyüze kalabilmiştir. Ama bu onun partisiyle ilişkilerini zedelemek bir yana, bu tür sorunların ardından partiyle daha ileri düzeyde bütünleşmesine vesile olmuştur.

Hatice Yürekli şahsında da kendini partisiyle özdeşleştirmiş bir devrimciyle yüzyüzeyiz. O, şu veya bu yoldaş üzerinden partiye bakan, ilişkisini buna göre güçlendiren ya da zayıflatan biri değildi. O kendini bu partinin asli temsilcilerinden, deyim uygunsu, partinin organik dokusundan biri olarak gören bir yoldaştı. Kendisine yöneltilmiş bir eleştiriyi, kendisine parti tarafından gösterilen bir tepkiyi hiçbir biçimde sorun etmeyen, bunu partiyle olan genel ilişkileriyle hiçbir biçimde karıştırmayan bir yoldaştı. Bu açıdan belki birçok eleştiriyi hakeden de bir yoldaştı. Ama bunlar onun için partisiyle ilişkileri açısından hiçbir zaman bir sorun nedeni ya da alanı olmadı.

Tarihi ortam ve devrimci kimlik

Ortada tutarlı ve bütünsel bir direnişçi kimlik var ve siz bunu tarihsel ortamından soyutlayarak değerlendiremezsiniz. '60'lardaki ve '70'lerdeki görkemli devrimci yükselişleri bu nedenle örneklemiştir ve şimdi de gerisin geri oraya bağlamak istiyorum. Siz direnişçi kimliği ortamından soyutladığımızda; İbrahim Kaypakayalar'ın, Deniz Gezmişler'in, Mehmet Fatih Öktülmüşler'in çıktığı bir ülkede Habip Gül, Ümit Altıntaş ve Hatice Yürekli türünden direnişçi devrimcilerin çıkmasını olağan karşılayabilirsiniz. Ama bu pek kolay ve yüzeysel bir değerlendirme olur. Ekim Devrimi'nin etkisini sürdürdüğü bir dönemde devrimcilik yapmak, kendini feda etmek başkadır; Ekim Devrimi'nin kazanımlarının yok edildiği, yeryüzünden silindiği bir dönemde devrimcilik yapmak başkadır. Ülkede sosyal uyanışın, kitle hareketinin adım adım gelişip güçlendiği bir dönemde devrim için hayatını ortaya koymak başkadır; bunun kırıldığı, "tarihin sonu"nun ilan edildiği, işçi hareketinin kısırlaşmış kendini tekrarladığı, şovenizmin toplumu zehirlediği bir tarihsel-toplumsal ortamda başkadır. Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli gibi yeni dönem devrimcilerini, onların bütünsel direnişçi kimliğini değerlendirirken, bunu önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Ve bu yoldaşlar tümüyle, yeni temeller üzerinde ortaya çıkan, yeni bir geleneğin ve kültürün temsilcisi olmak iddiası taşıyan bir partinin saflarından yetişmiş devrimcilerdir. Bu ülkede '90'lı yıllarda, olumsuz koşullarıyla, dezavantajlarıyla tanımladığım dönemde ortaya çıkmış örnek profesyonel devrimci kimliğin temsilcisi devrimcilerdir onlar. Bu anlamıyla örnek devrimcilerdir. Bu gözle bakmak, değerlendirmek, anlamak ve anlamlandırmak gerekir onları. Buradan bakılıp bu çerçevede kavranmadığı zaman, bu tarihi dönemde gösterilmiş örnek devrimciliğin değeri de tam olarak anlaşılır.

Ölüm Orucu direnişi süresince 90 devrimci kaybedildi, hepsinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Ama bu bizim nesnel ve bilimsel bir değerlendirme yapmamıza yine de engel değil. Hatice Yürekli'yi Ölüm Orucu direnişçisi olarak anlatmayacağım, bu onun devrimci yaşam çizgisini daraltmak olur derken,

bu ayrıma dikkat çekmeye çalıştım. Bu ülkede zindanlarda gerçekten kitlesel hale gelmiş bir direniş geleneği var. Devrimciler iyi-kötü kendilerini orada ortaya koyuyorlar. Bu nedenle ben, Ölüm Orucu direnişinin sınırları içerisinde bir Hatice Yürekli'yi anlatmak yerine, '90'lı yılların başından itibaren bir profesyonel devrimci olarak örnek bir devrimci ve direnişçi kimlik ortaya koymuş bir devrimciyi anlatmaya çalıştım.

Kişisel insani karakterleri ya da özellikleri vb. üzerinden değil de, partinin ortaya koyduğu ölçüler üzerinden, yani ideolojik kimlik, örgütlü kimlik, direnişçi kimlik üzerinden baktığımızda, Hatice yoldaşın yeri tamı tamına öteki iki yoldaşın yanındır. Ben saflarımızdaki her kadro bu konumdadır demiyorum, hayır bunu iddia etmek mümkün değildir. Ben diyorum ki, siyasal mücadelenin akışı içerisinde ve tümüyle bizim irademiz dışında kaybettiğimiz bu üç yoldaşımıza baktığımızda, dikkate değer bir biçimde, temel devrimci özellikleri ve siyasal yaşam çizgileri bakımından aynı yere konulabildiklerini görüyoruz.

Devrimci partinin sınıf ve emekçilerle devrimci bütünleşmesi

Dönem devrimci direnişçi kimlik ve değerlerin geniş çaplı erozyonu dönemi olduğu için, ben daha çok yoldaşlarımızın bu yönüyle örnek kişilikleri üzerinde durdum. Ve temel önemde bir nokta olarak, bunu partimizin yarattığı ve pekiştirmeye çalıştığı genel devrimci bilince ve kimliğe bağladım. Sağlam bir devrimci bilinç ve inanç, buna dayalı bir devrimci örgüt kimliği, devrimci bir partinin olmazsa olmaz temel özelliği olmak durumundadır. Zira bunlarsız devrim, devrimci iktidar mücadelesi asla düşünülemeyeceği gibi, bu nitelikten yoksun olanların devrim ve sosyalizm iddiaları kaba ve bayağı bir yalan ve aldatmacadan ibaret kalır. Bugünün Türkiye'sinde bunun örneği durumundaki sözde devrim ve sosyalizm savunucusu, gerçekte ise liberal ve omurgasız sol partilerden geçilmediği için, bu nokta özellikle önemlidir. Bunsuz düzenin kılına dokunabilmek bir yana, onun ciddi bir karşı saldırısı karşısında siyasal ve manevi açıdan yok olur gidirsiniz.

Bu temel önemde noktayı gözönünde bulundurmak kaydıyla, sağlam bir devrimci kimliğin de kendi başına yeterli olmadığını bilmek durumundayız. Bunun sınıf ve emekçi kitlelerle devrimci temeller üzerinde bütünleşme ve onların mücadelesine devrimci bir çizgide yön verebilme yeteneği ile de birleşebilmesi lazım. Devrimci kimliği ve geleneği yaratmış ve bunca birikimin ardından güvenceye almış durumdaki partimiz için artık önemli olan bunu başarabilmektir. Bu açıdan da şehit yoldaşlarımızdan, özellikle de Habip Gül'den öğreneceklerimiz var. Habip Gül her hapisten çıkışının ardından, sırasıyla üç önemli kentte, önce Adana'da, sonra İstanbul'da ve son olarak da Ankara'da çalıştı. Dışarıda geçen bu çalışmaların her biri altı ayı geçmediği halde, bu kısa süre içerisinde sözkonusu kentlerdeki sınıf çalışmamıza gerçek bir soluk kazandırdı. Fabrika ilişkileri hızla yaygınlaştı ve çalışmanın örgütsel düzeyi aynı hızla yükseldi. Ümit okuduğu üniversitede gerçek bir öğrenci lideriydi ve Hatice Yürekli yoldaş, bir ara gerçekten önemli bir güç kazanan İstanbul'daki tekstil çalışmasının asli unsuru durumundaydı. Demek istiyorum ki, Habip sınıf eksenli kitle çalışmasının saflarımızdaki en iyi temsilcilerinden biri olsa bile, bu konuda öteki iki yoldaş da benzer başarıların temsilcisidirler.

Partimiz için bugünün temel ihtiyacı da budur; doğru ve etkin bir çalışma tarzıyla sınıf ve kitle çalışmasında hızla ilerlemektir. Yoldaşlarımızdan bu açıdan da öğrenebileceklerimiz var. Devrimci kimliğin sınıf ve emekçilerle devrimci temeller üzerinde sağlam ve etkin bir bütünleşmeyle tamamlandığı bir yerde partimiz yıkılmaz olacak ve programının gösterdiği yolda geleceği başarıyla kucaklayabilecektir.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Nisan 2002 tarihli 228. sayısından alınmıştır...)

Kayseri'de 1 Mayıs...**“Emperyalist savaşa hayır!”**

Kayseri'de 1 Mayıs kutlamaları için Genel-İş, Harb-İş ve KESK'in oluşturduğu tertip komitesi baş vurmuş, Veterinerlik Fakültesi önünden Fuar Meydanı'na yürüyüş için izin verilmişti. Polis, Veterinerlik Fakültesi önünde toplanmaya başlayan kitlenin döviz ve pankart sopalara el koydu. Hatta bazı şiarların listede yazılı olmadığı gerçeğiyle kimi döviz ve pankartların alana sokulmasına izin vermedi. Kayseri polisinin izinli olan birçok şeye yasak getirmesi KESK ve Genel-İş tarafından tepkiyle karşılandı. Döviz ve pankartlar geri verilene kadar yürüyüşe başlanmayacağı bildirildi. Ardından bir kısım döviz ve pankart geri alındı ve kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi.

Gericilerin düzenlediği birçok eylemde her türlü rahatlığı ve güvenliği sağlayan polisin 1 Mayıs'a karşı saldırgan tutumu yürüyüş esnasında da devam etti.

Alana giren herkes didik didik arandı. “Emperyalist savaşa hayır!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara sigorta!”, “Zamlara hayır!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Üç kapı üç kilit açılın!”, kartondan yapılan anahtarlarla birlikte bizim taşıdığımız “Yaşasın 1 Mayıs” yazılı pankart ve birçok dövizle el konuldu.

En önde “Yaşasın 1 Mayıs! Birlik, mücadele, dayanışma günü!” tertip komitesi imzalı bir pankart açıldı. Harb-İş eyleme iş çıkışı sonrası yaklaşık 70 kişi ile katıldı. Eyleme Genel-İş Kemerhisar Niğde Şubesi (60 kişi), Genel-İş Nevşehir Hacıbektaş Şubesi (60 kişi), Kayseri Eğitim-Sen (90 kişi), BES (10 kişi), SES (20 kişi), Tür Köy-Sen Yozgat Boğazlıyan Şubesi (25 kişi), Yunus Emre Derneği (40 kişi), İP (50 kişi), EMEP (75 kişi), ÖDP (30 kişi), HADEP (50 kişi) katıldılar. Toplam olarak 1 Mayıs mitingine 1000 kişi

katıldı.

150 kişilik İHD kortejinde ise devrimci çevrelerin yanı sıra gençlik kitlesi yürüdü. Eylemde en canlı kortejler İHD ve HADEP kortejiydi. “Yaşasın ÖO Direnişi!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Katil Şaron Filistin'den defol!” vb. sloganlar atıldı. Miting boyunca işçi ve kamu emekçileri sendikaları oldukça cansızdı.

Fuar alanına gelindiğinde tekrar bir arama yapıldı. Listede olmasına rağmen kalan dövizlere de burada el konuldu. Tertip komitesi adına konuşma yapan KESK Şube Başkanı Halil Ünal “Dövizlerimize ve attığımız sloganlara keyfi bir şekilde karşı çıkanların kimler olduğu, (polisi kastederek) emperyalist savaşa hayır dövizimizden bile kimlerin gocunduğu ortada. Emekçilerin sloganlarını silenler tarih önünde hesap verecek” şeklinde konuştu.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Öteki kentlerde 1 Mayıs...

* Samsun'da gerçekleşen 1 Mayıs mitingine 3000 kişi katıldı ve Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü. Samsun'da ilk kez Türk-İş, KESK ve DİSK'in oluşturduğu tertip komitesinin düzenlediği mitinge Tes-İş ve Petrol-İş'in yoğun katılımı oldu. İşçilerin kitlesel katıldığı mitingde siyasi partiler ve kitle örgütleri de yer aldı.

* Lüleburgaz'da gerçekleşen 1 Mayıs kutlamalarına 3000 işçi ve emekçi katıldı. Eyleme Petrol-İş, Genel-İş, Eğitim-Sen, KESK, Tür Köy-Sen ile EMEP, ÖDP ve CHP'nin aralarında bulunduğu sendika, siyasi parti ve kitle örgütleri katıldı.

* Trabzon'da 1 Mayıs kutlamalarına 1000 kişi katıldı.

* Sivas/Divriği Pazar Meydanı'nda düzenlenen eyleme Genel-İş, BTS, Tüm Bel-Sen'in yanısıra yasal sol partiler katıldı. Eyleme 500 kişi katıldı.

* Hopa'da 1000 kişi Pazar Meydanı'nda miting düzenledi. Mitinge çay ve fındık üreticilerinin kitlesel katılımı dikkat çekerken, liseli öğrenciler de AOBP ve paralı eğitimi protesto ettiler.

* Bolu Belediye Meydanı'nda Emek Platformu'nun düzenlediği basın açıklamasına 200'ü aşkın kişi katıldı. Basın açıklamasına, Türk-İş ve KESK'e bağlı sendika üyeleri katıldı.

* Urfa'da Emek Platformu tarafından organize edilen 1 Mayıs kutlamalarına yaklaşık 2500 kişi katıldı.

* Batman'da Petrol-İş Sendikası üyesi 2 bin kişi iş yeri girişinde 1 Mayıs'ı davul zurna eşliğinde halaylar çekerek kutladı. Yoğun güvenlik önlemleri altında yapılan kutlamaların ikincisi ise Tek Gıda-İş Sendikası tarafından Tekel Tütün İşletmesi'nde yapıldı. SSK Batman Hastanesi'nde yapılan kutlamaya da yoğun bir katılım yaşandı. Hastanede yatan hasta ve okuldan çıkan öğrencilerin de katıldığı kutlamada hastane binasına “Bijî Yek Gulan” pankartı asıldı. Dördüncü kutlama ise DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası tarafından Makine İkmal Müdürlüğü bahçesinde çok sayıda belediye işçisinin katılımıyla gerçekleşti.

* Mardin'de Valilik tarafından yasaklanan kutlamalar, polisin engeline rağmen fiili olarak kutlandı. Kitleye müdahale eden polis bir HADEP yöneticisini gözaltına aldı.

* Van'da da HADEP İl Başkanı Mehmet Tekin, 1 Mayıs günü il binasının toplantı salonunda bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına 150 kişi katıldı.

* 1 Mayıs kutlamaları için izin verilmeyen Ağrı'da kamu emekçileri ve işçiler bir basın açıklaması yaptı. Eğitim-Sen binası önünde toplanan 300 kişi Saat Kulesi'ne kadar yürüdü.

* İzin verilmeyen Hakkari'de de Emek Platformu basın toplantısı yaptı.

* HADEP Bingöl İl Örgütü, 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanılmasına izin verilmemesi üzerine il binasında bir seminer düzenledi. Seminere 100'den fazla kişi katıldı.

* Siirt'te ise 1 Mayıs kutlamalarının yapılması için KESK'in yaptığı başvurunun kabul edilmemesi, Türk-İş Siirt Şubesi önünde yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. Basın açıklamasına yaklaşık 500 kişi katıldı.

(Günlük basından derlenmiştir....)

1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerle konuştuk...**“Keşke tüm fabrikayı buraya yığabilseydik...”**

- Kamu emekçileri bedeller ödeyerek bugünlere geldiler. Birçok kitlesel eylem gerçekleştirdiler. Sınıfın birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a neden daha iyi bir katılım örgütleyemediniz?

Eğitim emekçisi: Bizler biraz hakkımızı alınca galiba eski günleri unuttuk. Sendikamızı kurduk ve yetki istiyoruz. Bize yapılan haksızlıkları, istediğimizde çok iyi eylemlere dönüştürebiliyoruz. Devlet tarafından karşımıza alternatif olarak çıkarılan Kamu-Sen'i geçmeliyiz dedik. Ama bu geçiş sayısal rakamdan ibaret. Kararlı-militan duruşa sahip olan kamu emekçileri yerini sayı çoğunluğuna bıraktı. Bizler sınıf sendikacılığı bilinciyle 1 Mayıslar'a ses vermeliyiz.

- Daha önce 1 Mayıs'a katıldınız mı?

Tür Köy-Sen'den çiftçi: Daha önce de 1 Mayıs'a katıldım. Yalnız '80 öncesi ve sonrası diye ikiye ayırıyorum 1 Mayıslar'ı.

Daha önceden kimin neden ve nasıl eylem yaptığı anlaşılırdı. Eylemler daha açık, canlı, kararlı geçerdi. Şimdi ise formalite olarak kutlanan 1 Mayıs olarak yansıyor.

- 1 Mayıs sizce nasıl olmalı, dünya genelinde gelişen saldırılara (İMF'nin dayatmaları, Filistin katliamı vb.) nasıl cevap verilmeli?

Tür Köy-Sen'den çiftçi: Geçmişte insanlar sendikali olalım diye çok çalıştı, bunun için tutuklandı, işten atıldı, birçok arkadaşımız öldü. Şimdilerde ise birçok insan sendikali olmak

istemiyor. Çünkü sendikaların bizden yana olmadığını biliyor. Bu sendikalara çöreklenen yılanları alaşağı etmezsek, zaten kötü olan durumumuz daha kötü olacak.

Herkes kendi emeğine saygı duymalı ve yüreklennmeli. Bizim yürekli oluşumuz ne kadar çok güce dönüşürse, Filistin de başka yerler de soluk alır. Arjantin'de insanlar ayağa kalktı, Türkiye tedirgin oldu.

- 1 Mayıs size ne ifade ediyor?

Harb-İş üyesi 1. işçi: Şu an görüyor ve atılan sloganları dinliyorum. “İşçiler birleşin, iktidara yerleşin!” diyoruz. Biz işçiler olarak burada çok azız. Çoğunluğu genç ve memur, onlar da bizim hakkımızı savunuyor ve bizden daha çok savunuyorlar. Yarın benim için daha farklı bir gün olacağı benziyor.

Harb-İş üyesi 2. işçi: Keşke tüm fabrikayı buraya yığabilseydik, keşke çocuklarımızı ve eşlerimizi de getirseydik. 700 bin nüfusu olan Kayseri'nin 10 bin kişisini getirseydik, durum daha farklı olurdu.

Harb-İş üyesi 3. işçi: Biz anatomir ve hava ikmal işçileriyiz. Ürettiğimiz ise silah. Bu silahları kime karşı niçin üretiyoruz, hiç sormuyoruz. Filistin'de iki yaşındaki çocuklar belki de bizim yaptığımız silahlarla öldürülüyorlar. Biz çocuklarımız ölsün diye mi silah yapıyoruz? Buna dur demeliyiz. Bu gücü yakalamalıyız.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Kamu emekçileri ve üniversite öğrencileri**eylemde buluştular:****“Faşizme karşı omuz omuza!”**

27 Nisan günü kamu emekçileri sürgünlere karşı bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemin yapıldığı saatlerde, “YÖK tasarısı geri çekilsin, soruşturma terörü durdurulsun! Herkes için eşit, parasız, ana dilde eğitim istiyoruz!” pankartı ve sloganlarla, Konak Sümerbank önüne yürüyen öğrencilerin önü 150 metre kala polis tarafından kesildi.

Bu esnada eylemlerini tamamlayan kamu emekçileri, dağılmak yerine polis çemberini geçerek öğrencilerle buluştular. Bu konudaki kötü örnekler gözönüne alındığında, bu dayanışma oldukça anlamlıydı. “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganının coşkuyla ve gur bir şekilde haykırılması kitleyi daha bir canlandırdı.

Kamu emekçilerinin öğrencilerle birleşmesiyle sayı 500'e yaklaştı. “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kapılar açılın ölümler durdurulsun!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!” vb. sloganlar atıldı. Öğrenciler eylemlerinde cezaevlerindeki tecrite ve Ölüm Oruçları'na da değindiler. YÖK'e ve yeni yasa tasarısına karşı öğrenci koalisyonunun hazırladığı basın metninin okunmasının ardından eylem sloganlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Türk-İş Başkanlar Kurulu eylem takvimi açıkladı...**Genel grevden sermayeden çok sendika ağaları korkuyor!**

Kamuda tasfiye saldırısında ilk somut adımların Mayıs ayı sonlarında atılması bekleniyor. Kamu kurumlarına bağlı bölge müdürlüklerinin bir kısmı bu tarihte kapatılacak. Buna karşı tepkinin yer yer alanlara taşması ve tabandaki güçlü eylem beklentisi, kamuda örgütlü bulunan Türk-İş'i de harekete geçmeye zorluyor.

Geçen yıl Kasım-Aralık döneminde bazı eylemler yapan ve hükümete "eğer bizi dinlemezseniz genel grev yaparız" diye diklenen Emek Platformu ve sendika konfederasyonları, o günden bu yana yaşanan gelişmeleri uzaktan seyretmekle yetiniyorlardı.

Örneğin Türk-İş, Kasım-Aralık eylemlerinden bu yana sadece bir dizi kapalı salon toplantısı örgütlemiş, tabandaki tepkinin yoğun olduğunu görünce son toplantıyı yapmaktan da vazgeçmişti. Onun dışında Türk-İş yöneticilerinin adı ancak hükümet üyeleriyle yaptıkları toplantılar, görüşmeler nedeniyle basına yansıyor.

Türk-İş Başkanlar Kurulu nihayet 25 Nisan'da toplanarak bir dizi talep belirledi ve bir eylem takvimi açıkladı. Başkanlar Kurulu'nun toplantıdan sonra yayınladığı bildiriye şu talepler yer alıyor.

İş güvencesi yasası çıkarılsın, işsizliğin önlenmesi için somut adımlar atılsın, özelleştirmeler ve istek-dışı emeklilik durdurulsun, geçici işçiler kadroya geçirilsin, kamu kurumlarının kapatılmasından vazgeçilsin, 3 Aralık genelgesi geri çekilsin ve emeklilikte kademeli geçişte Türk-İş'in talepleri kabul edilsin.

Sermayenin saldırılarının kapsamı düşünüldüğünde, elbette ki bu talepler bir hayli yetersiz kalıyor. Örneğin iş güvencesi yasasının çıkarılması talebinin işçilere gerçek bir iş güvencesi sağlaması mümkün değil. Bu yasa daha çok

göstermelik bir işgüvencesi karşılığında kıdem ve ihbar tazminatı haklarının budanması gibi bir amaç taşıyor. Fakat bu haliyle bile talepler listesi milyonlarca işçi ve emekçinin çıkarlarını ve özelemlerini ifade ediyor.

Önemli olan Türk-İş'in ortaya koyduğu bu talepler için ne yapacağı. Başkanlar Kurulu'nun bildirisine göre, eğer hükümet Türk-İş'in bu uyarısını dikkate almazsa 15 Mayıs'ta Ankara'da profesyonel sendikacıların katılacağı bazı eylemler yapılacak. Hükümet gene yola gelmezse, bu kez Türk-İş Ankara'da tüm üyelerinin katılacağı bir miting yapacak. Aynı zamanda tüm illerde de miting ve gösteriler yapılacak. Bildirgeden anlaşıldığı kadarıyla, eylem takviminin en ileri, en kitlesel ve etkili eylemi olarak tarihi henüz belli olmayan bir Ankara mitingi gösteriliyor. Başka bir şey yok. Türk-İş yönetiminin samimiyetsizliği de burada ortaya çıkıyor zaten.

Daha bundan 5-6 ay önce Emek Platformu'nu oluşturan konfederasyonlar ve en başta da Türk-İş hükümeti sayısız kez uyardılar ve "hükümet bizi

dinlemezse genel greve gideceğiz" diye açıkladılar. Gerçekten de saldırıların püskürtülmesinin yolu süresiz genel grev-genel direnişin örgütlenmesinden geçiyordu. Fakat hem Emek Platformu hem de Türk-İş bu genel grev sözünü unutmuş görünüyorlar. Başkanlar Kurulu bildirgesinde genel grevin adı bile geçmiyor.

Bu da gösteriyor ki Türk-İş'in niyeti sermayenin saldırılarını püskürtmek, sömürü ve işsizliği sınırlamak, hakların budanmasını engellemek değildir. Eğer sıraladıkları taleplerin elde edilmesi noktasında samimi olsalardı, ortaya sonuç alıcı bir eylem takvimi koyarlardı. Bunun en açık göstergesi de bir genel grevi örgütleme işine girişmeleri olurdu. Ayrıca, sermayenin saldırılarının sadece Türk-İş'in yapacağı

eylemlerle püskürtülemeyeceği açık. Tüm işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin sermayeye karşı birleşik mücadelesinin örülmesi gerekiyor. Nitekim bu bürokratların kendileri bile Emek Platformu'nun oluşturulmasını zamanında bununla gerekçelendirmişledi. Fakat şimdi Türk-İş ortak mücadeleden, birleşik eylemden kaçınmakta, kendi başına eylem takvimleri ilan etmektedir.

Türk-İş bürokratlarının niyeti açıktır. Onlar bu takvimi sermayenin saldırılarını püskürtmek için değil, tabanın inisiyatifleriyle gelişecek eylemler tepkilerinin önünü kesmek için ortaya atıyorlar. Bir kez daha sınıf hareketinin gelişme olanaklarını içerden tahrip etmeye, boşa düşürmeye soyunuyorlar.

Öncü işçiler, bürokratların bu oyununu tersine çevirmek için buldukları alanlarda harekete geçmelidirler. Planlanan eylemlerin inisiyatifi önden bir hazırlıkla öncü, devrimci işçiler tarafından ele geçirilmeli, bu sermaye uşaklarının bir kez daha hava boşaltma gösterileri düzenlemelerine fırsat verilmemelidir.

SASA işçileri "esnek çalışma" dayatmasını grev kararıyla yanıtladılar

SASA'da 1 Ocak 2002 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinin tıkanmasının ardından arabulucu ile yapılan görüşmelerden de bir sonuç çıkmadı. 30 Nisan'da sürenin dolmasıyla grev kararı alındı ve işyerine asıldı.

TİS görüşmelerinin tıkanmasının nedeni, işverenin esnek çalışmayı dayatması ve bu konuda geri adım atmaması oldu. Esnek çalışma, ihbar tazminatlarının yasal düzenlemelere göre ayarlanması, işçiye ödenen pazar payı hakkının kaldırılması ve pazar çalışmasının normal mesai gibi sayılması dayatmaları üzerine grev kararı alındı.

Basın açıklamasıyla grev kararını ilan

eden Petrol-İş Şube Başkanı Ahmet Kabaca şunları söyledi: "Kriz nedeniyle SASA işçisi bir ay ücretsiz izine çıkarıldı. SASA işçisi olarak biz yeterli fedakarlığı yaptık. Patron bize zarar ettiklerini, pazarda rekabet etme şanslarının kalmadığını söylüyor. Zararın sorumlusu biz değiliz" dedi. Şube başkanının konuşması boyunca işçiler "Esnek çalışma istemiyoruz!" sloganını attılar.

Uzun zamandır işverenler esnek çalışmayı dayatıyorlardı. Esnek çalışmaya karşı grev kararı alınması olumlu ve örnek bir tutum. SASA işçisinin grev kararının desteklenmesi ve dayanışmanın yükseltilmesi büyük bir önem taşıyor. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Eğitim-Sen'den baskılara karşı açıklama

27 Nisan günü Kadıköy İskele Meydanı'nda Eğitim-Sen'e yönelik baskıları protesto etmek için basın açıklaması yapıldı. Eyleme yaklaşık 200 emekçi katıldı. Sayıları az olsa da oldukça coşkuluydular. Sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Ahmet başkan yalnız değildir!" sloganları atıldı. Basın metninin okunmasının ardından davul zurna eşliğinde halay çekmek isteyen emekçilere polis izin vermeyerek dağıttı. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Sivas'ta eylem...**Bölge müdürlükleri kapatılamaz!**

Sivas'taki bölge müdürlüklerinin kapatılmasına karşı 27 Nisan Cumartesi günü bir miting düzenlendi. Eyleme Sivas'taki KESK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikalar, ÖDP, EMER, İP, CHP, DYP, BBP, AKP partileri ve bazı federasyonlar katıldı.

Mitinge farklı katılım sağlayan tek kurum KESK oldu. KESK'e bağlı sendikalar Eğitim-Sen'de buluştuktan sonra trafiği keserek miting alanına girdiler. Yaklaşık 3500 kişinin bulunduğu eylemde KESK'e bağlı sendikalar ve sendikalarla birlikte yürüyen öğrenciler tarafından "Direne direne kazanacağız!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Bölgeler kapatılamaz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "1 Mayıs'ta alanlara!", "Katil Şaron Filistin'den defol!" vb. sloganlar atıldı. Türk-İş'e bağlı sendikalardeki işçiler ise farklı olarak "İşçiler burada Bayram nerede!" sloganı attılar.

Düzenin gerici partileri ise "Sivas'a kalkan eller kırılсын!", "Sivas köy olmasın!", "Sivaslıyız haklıyız kazanacağız!", "Bölge müdürlükleri kapatılamaz!" sloganları attılar. Yapılan konuşmalardan sonra miting sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Sivas

Dünyada 1 Mayıs...**Milyonlarca işçi ve emekçi alanlara çıktı!**

2002 1 Mayıs'ı, emperyalist savaş ve saldırganlığın boyutlandığı, işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik-sosyal kazanımlarına, demokratik hak ve özgürlüklerine yönelik saldırıların yoğunlaştığı koşullarda kutlandı. Tüm dünyanın işçi ve emekçileri, "İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü" 1 Mayıs'ta alanlara aktılar, sermayeye karşı mücadele şiarlarını yükselttiler. ABD emperyalizmi, yıkım savaşları ve siyonist İsrail devletinin Filistin halkına karşı sürdürdüğü saldırılar ve ırkçılık protesto edildi.

Rusya'da 1 Mayıs gösterilerine yüzbinlerce işçi ve emekçi katıldı.

Moskova'daki gösterilerde 250 bin kişi alanları doldurdu. Orak-çekiçli bayraklar, Marks, Engels, Lenin portreleri taşındı. KP'nin çağrısıyla gerçekleşen gösteride ücretlerin ve emekli maaşlarının artırılması talebi yükseltildi, hükümet istifaya çağrıldı.

Küba'nın başkenti Havana'da 1 Mayıs her yıl olduğu gibi görkemli bir kitlesel gösteriyle kutlandı. Fidel Kastro başkentteki Devrim Meydanı'nda konuşma yaptı. Bir milyonu aşkın katılımı Küba tarihinin en kitlesel gösterisi gerçekleşti.

İtalya'da geçtiğimiz haftalarda faşist Berlusconi hükümetine karşı milyonlarca kişinin katıldığı eylemler ve genel grevin ardından bu kez 1 Mayıs'ta alanlar işçi ve emekçilerle kucaklaştı. 1 Mayıs kutlamalarına faşist hükümetin çalışma yasasında yapmayı planladığı değişikliğe karşı protestolar rengini verdi. Ülke genelinde 2 milyon işçi ve emekçinin katıldığı büyük kitle gösterileri düzenlendi. Roma'da 600 bin kişilik büyük bir gösteri gerçekleşirken, Bologna, Torino, Milano ve Napoli vb. onbinlerce kişilik gösterilere sahne oldu.

Güney Kore'de de onbinlerce işçi ve emekçi 1 Mayıs'ta alanlardaydı. G.Kore'nin mücadelecisi geleneğe sahip proletaryası bu 1 Mayıs'ta da özelleştirmelerin derhal durdurulması, ücretlerde kesinti yapılmadan haftalık çalışma süresinin 5 güne düşürülmesi, ücret artışı ve sendikacılara karşı sürdürülen devlet terörüne son verilmesi taleplerini yükseltti. G. Kore'nin 9 kentinde yapılan yürüyüşlere 100 binin üzerinde işçi katıldı. Yürüyüşlere çağrısı Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu yaptı. Sendika konfederasyonu Mayıs ayı içinde ücret artışı talebiyle greve gideceklerini açıkladı.

Endonezya'da onbinlerce kişi 1 Mayıs'ta sokaklara çıkarak, 1 Mayıs'ın resmi tatil olmasını, ücretlerin artırılmasını, çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ettiler. Başkent Cakarta'da 5 bin kişi yürüdü.

Japonya'da başkent Tokyo'da işten atılmalar protesto edildi. Ayrıca Japonya'nın onlarca kentinde yüzbinlerce işçi alanları doldurdu.

Avustralya'da 1 Mayıs onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerle kutlandı. Başkent Sydney'de uzun süredir dünya gündemine giren sığınmacılara karşı sürdürülen insanlık dışı uygulamaları protesto eden

göstericiler polisle çatıştı.

Yunanistan'da başta başkent Atina olmak üzere diğer kentlerde onbinlerce işçi, emekçi ve genç sokaklara çıktı. Gösterilerin en büyüğü Atina'da gerçekleşti. GSEE İşçi Federasyonu ve sol partilerin çağrısıyla gerçekleşen gösteriler anti-emperyalist eylemlere dönüştü. Gösterilerde ABD emperyalizmi ve İsrail protesto edildi. Bush ve Şaron'un maketleri yakıldı.

Bangladeş'de onlarca kentte 1 Mayıs kutlandı. Başkent Dakka'daki 1 Mayıs gösterisine kadın işçiler yoğun bir katılım gerçekleştirdiler. Bangladeş'te özellikle 11 Eylül sonrasında, Amerikan emperyalizmine ucuz mal üreten tekstil işletmeleri kapanmış, yüzbinlerce kadın işçi işten atılmıştı.

Filipinler'de de bu yılki 1 Mayıs işbirlikçi başbakan ve Amerikan emperyalizmine karşı protestoların yükseltildiği gösteriler olarak kutlandı. 15 bin kişi Manila'daki Başkanlık Sarayı önünde hükümeti ve ABD'nin askeri varlığını protesto etti. "Terörle mücadele" adı altında Amerikan ordusu ve gizli servis uzmanları güneydeki islamcı gruplara karşı savaşta Filipin ordusunu eğitmek üzere Filipinler'de bulunuyor.

Bulgaristan'daki 1 Mayıs gösterilerinde NATO ve IMF protesto edildi. Sofya'daki eyleme 10 bin kişi katıldı.

Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da sendikaların düzenlediği yürüyüşe 2 bin kişi katıldı.

Hırvatistan'da başkent Zagreb'te sendikaların

çağrısını yaptığı 1 Mayıs gösterisine 10 bin kişi katıldı. İşçiler, hükümetin işçi haklarını kısıtlama yönünde iş yasasında yapmayı planladığı değişiklikleri protesto ettiler.

Ukrayna'da hükümet 1 Mayıs'ta sol grupların çağrısını yaptığı gösterilerde protesto edildi. Kiev'de iki bin kişilik bir gösteri yapıldı.

Filistin'de İsrail işgali ve saldırılarına rağmen, geleneksel olarak her yıl kutlanan 1 Mayıs bu yıl da kutlandı.

K. Kore'de 1 Mayıs onbinlerce işçi ve gencin katıldığı resmi bir tören ile kutlandı.

Malezya: Başkent Kuala Lumpur'da bin civarında tarım işçisi, ücretlerinin artırılması talebiyle gösteri yaptı. Polis göstericilere saldırdı.

Kamboçya'da bin işçi, başkent Phnom Penh'de, çalışma saatlerinin azaltılması, ücretlerinin artırılması ve çalışma mahkemesi kurulması istemiyle gösteri yaptı.

İspanya'daki gösterilerde işçiler, işsizlik ödeneği ilgili yapılmak istenen değişiklikleri protesto ettiler. Madrid'deki gösteriye 60 bin kişi katıldı.

İngiltere'de emperyalist savaş ve özelleştirmeler 1 Mayıs'ta öne çıkarılan şiarlardı. Londra'da sendikaların ve sol grupların çağrısıyla iki ayrı gösteri düzenlendi. Sendikaların eylemine onbinin üzerinde işçi katıldı. 7 bin civarında göstericinin "Direniş küreselleştir!" şiarıyla gerçekleştirdiği eylemde faşist tırmanış da protesto edildi.

Fransa: Fransa'daki 1 Mayıs kutlamaları büyük anti-faşist kitle gösterilerine dönüştü. Ülke genelinde 2 milyon işçi ve emekçi alanlara aktı. Gençlik de gösterilere yoğun bir katılım gösterdi. Paris'teki dev gösterinin yanısıra Marsilya, Strasbourg, Lille, Lyon, Bordeaux ve diğer kentlerde gösterilere bir milyona yakın gösterici katıldı. "İrkçılık ve faşizme karşı hep birlikte!" ve "Non Pasaran!" gösterilerin ortak sloganı olurken, sömürüye ve savaşa karşı şiarlar haykırıldı.

Almanya'da 1 Mayıs 500 kent ve kasabada kutlandı. 1 Mayıs kutlamalarına ülke genelinde 500 bin kişi katıldı.

Almanya'da bu yılki gösterilerin yönünü, yoğun katılım ve şiarlarıyla metal işçileri çizdi. Metal sektöründe süren toplu işgörüşmelerinin tıkanması sonucu Metal Sendikası 3 bölgede grev oylamasına gitmiş ve sandıktan %90'lara varan "greve evet" oyu çıkmıştı. Önümüzdeki günlerde greve gidecek olan metal işçileri 1 Mayıs'ta kararlılıklarını sergilediler.

Metal sektörünün ağırlıklı olduğu kent ve eyaletlerde, bu yılki 1 Mayıs'a katılım son derece yoğun oldu. Örneğin MAN, BMW, Siemens gibi fabrikaların bulunduğu Bavyera eyaletinde yapılan 180 gösteriye 100 binin üzerinde işçi katıldı. Metal işçilerinin taleplerinin yanında emperyalist savaş, işsizlik, temel hak ve özgürlüklere karşı girişilen hak gaspları da protesto edildi.

Bu yıl ırkçı faşistlerin 1 Mayıs'ta birçok kentte özellikle provokasyon amacıyla düzenlediği ve ancak polis koruması altında bir araya gelebildikleri gösteriler, bu kentlerde faşizme karşı binlerce anti-faşistin direnişiyi karşıladı. Faşist gösteriler bazı kentlerde militan protestolarla engellenirken, bazı kentlerde polis anti-faşistlere saldırarak yüzlerce kişiyi gözaltına aldı.

Berlin'de 1 Mayıs değişik gösteri ve etkinliklerle kutlandı...**15 bin işçi sermayenin saldırılarına karşı yürüdü**

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs Berlin'de onbinlerce insanın katıldığı gösterilerle kutlandı.

Almanya'da bu yıl yapılan 1 Mayıs gösterilerine damgasını vuran, metal ve elektrik endüstrisi sektöründe IG Metal Sendikası'nın sürdürmekte olduğu uyarı grevleri oldu. Sendikaların % 6.5 zam istemine yanaşmayan sermaye cephesi 6 Mayıs'tan itibaren sendikaların almış olduğu grev kararına karşı lokavt saldırısını gündeme getirmiş durumda.

Öte yandan, bir süreden beri Almanya'nın birçok kentinde ve bu arada Berlin'de, sosyal hakların gaspına karşı toplumun değişik kesimleri tarafından protesto eylemleri gerçekleştirilmekte. Önümüzdeki günlerde ise inşaat sektöründe yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamamasından dolayı uyarı grevleri başlayacak.

Almanya'da işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a işte bu atmosfer içerisinde girdiler.

Sendikalar daha önceki yıllarda değişik kollardan başlattıkları 1 Mayıs yürüyüşlerini, bu yılın elverişli ortamını da değerlendirerek tek bir alandan başlattılar. Düzenlenen gösteriye yaklaşık 15 binin üzerinde işçi ve emekçi katıldı. Mitingte 6 Mayıs'tan itibaren yapılacak grevlere ilişkin konuşmaların yanı sıra,

Naziler'in düzenledikleri eylemler de sert şekilde eleştirildi. Almanya ve Avrupa'da faşizme geçit verilmeyeceği, Fransa'da Le Pen'ci faşist harekete karşı sokaklara dökülen Fransalı sınıf kardeşleriyle dayanışma içinde olduğu vurgulandı.

Berlin'de sendikaların düzenlediği yürüyüşün yanı sıra birçok başka etkinlik de gerçekleşti. Otonom grupların ve anti-faşist çevrelerin 15 yıldan beri geleneksel hale getirdikleri "Devrimci, kızıl 1 Mayıs" gösterilerine de binlerce insan katıldı. Bu çevreler bu yıl düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşünde siyonist İsrail devletinin Filistin halkına karşı giriştiği hunharca saldırı karşısında fikir ayrılığına düştüler. İçlerinden bazı grupların İsrail devletini desteklememesinden dolayı herbiri ayrı yürüyüşler düzenlediler.

Geleneksel olarak 15 yıldan bu yana yapılan bu gösterilerde çatışmalar yaşanır, birçok insan yaralanır ve birçok insan da gözaltına alınır. Bu yıl da aynı olaylar yaşandı. Polis bu gösterilerin provokasyona müsait oluşunu iyi değerlendirerek, ortamını bizzat yaratarak saldırır ve ardından da bu durumu demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasının bir aracına dönüştürür. Ayrıca bu çevreleri kamuoyuna devrimci ve hatta "komünist" olarak göstererek yaygın

bir karalama kampanyası başlatır. Tablo bu yıl da aşağı yukarı aynı çerçevede seyretti.

Sıraladığımız etkinliklerin yanı sıra PDS'in (Demokratik Sosyalizm Partisi) düzenlediği şenliğe de değişik uluslardan binlerce insan katıldı.

BİR-KAR olarak 1 Mayıs faaliyetimiz, bir süreden beri yürütmekte olduğumuz savaş karşıtı kampanyamızla üst üste geldi. Bu, bizim için ayrıca ek bir yoğunlaşmayı gerektiriyordu. Bu bilinçle hareket ederek 1 Mayıs öncesinde emperyalist savaşa karşı materyallerimizi ve hem de 1 Mayıs'a materyallerimizi yaygınca kullandık.

DETUDAK bileşenleriyle devrimci tutsaklarla dayanışma standları açtık. Sendikaların düzenlediği yürüyüşe katıldıktan sonra PDS'nin düzenlediği şenliğe de katılarak enformasyon standı açtık. Standımız ilgiyle karşılandı. Burada yaygın bildiri dağıtımının yanı sıra gazete satışı gerçekleştirdik. Bu tür etkinliklerde yeterli materyallerin olması durumunda standların son derece işlevli olduğunu özellikle belirtmek istiyoruz. Yürüyüşte ayrıca diğer devrimci yapılarla birlikte devrimci tutsaklarla dayanışma pankartı açtık.

BİR-KAR/Berlin

Frankfurt'ta 1 Mayıs...**Binlerce kişi faşizme ve sermayenin saldırılarına karşı yürüdü**

Bu yıl bölgemizdeki 1 Mayıs kutlamasına gergin bir havada girildi. Günler öncesinden Alman faşistlerinin 1 Mayıs günü Frankfurt'ta yürüyüş izni için başvurdukları basın üzerinden kamuoyuna yansıtıldı. Ancak polisin izin verip vermeyeceği kesin değildi. 1 Mayıs'a iki gün kala faşistlerin yürüyüşüne izin verildiği yine basın tarafından duyuruldu. Alman polisi hem ortamı gerginleştirmek-provoke etmek, hem de katılımı bölmek için böyle bir oyuna başvurdu.

Ve 1 Mayıs kutlamaları planlandığı gibi de oldu. Alman anti-faşistleri ve devrimci çevreler, faşistleri yürütmek için bir gün öncesinden yürüyüş güzergahında nöbet tutmaya başladılar. Sabahın erken saatlerinde ise bin kişilik kitle, nöbet tutan beşyüze yakın kitle ile buluşmadan polis barikatıyla karşılaştı. Alman faşistleri yürümeyi göze alamayarak dağıldılar. Ancak, gerginlik ve güçlerin bölünmesi kaçınılmaz oldu.

Alman işçi sendikaları ve yerli-yabancı sol parti ve örgütlerin katıldığı 1 Mayıs yürüyüşü geçen yıl başlanılan yerden başlayarak kentin en merkezi meydanlarından biri olan Römerplatz'a kadar sürdü. Yürüyüşe 5 bini aşkın bir kitle katıldı. Gerek yürüyüş güzergahında gerekse miting alanında, Alman faşistlerinin yürüyüşünü protesto eden ve ırkçılığa karşı atılan sloganlar ağırlıktaydı. Ayrıca, metal sektöründe yaşanan toplu sözleşmelerin tıkanmasından dolayı genel greve gidilmesi 1 Mayıs mitingine katılımı artırmıştı. 10 binin üzerinde işçi ve emekçi mitinge katıldı. Miting geç saatlere kadar sürdü.

Biz Frankfurt BİR-KAR olarak 1 Mayıs'a günler öncesinden hazırlandık. Öncelikle bölgedeki güçlerimizle toplantı yaptık. Bildiri, pul ve afiş çalışmasına günler öncesinden başladık. Yaygın pul ve afişleme yaptık. Ev ziyaretlerine yöneldik. Çevre ilişkilerimizi ve dostlarımızı 1 Mayıs'a katmak için hepsini ziyaret ettik. Pankartlarımız ve şiarlarımızla 1 Mayıs yürüyüş ve mitinginde yerimizi aldık. Buradan da 1 Mayıs ve Filistin'e ilişkin iki ayrı bildirimizi yaygın olarak dağıttık.

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın sosyalizm!

BİR-KAR/Frankfurt

Bielefeld'de 1 Mayıs...

Bielefeld'deki yürüyüş ve mitinge yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Mitingte demokratik ve sosyal haklara dönük saldırıların ve savaşın teşhir edildiği konuşmalar yapıldı.

Dünyanın gözleri önünde Filistin halkını katleden siyonist İsrail devleti ile dayanışma içinde olduğunu arsızca haykıran 15 kişilik bir grubun yürüyüşü provoke etme çabalarını boşa çıkardık, miting alanına sokmadık.

Yürüyüşe BİR-KAR imzalı "Filistin halkı kazanacak!" ve "Emperyalist saldırganlığa karşı dayanışmayal!" pankartlarıyla katıldık. Alanda 1 Mayıs ve Filistin'in dayanışma bildirilerimizi dağıttık ve devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı bağış topladık.

BİR-KAR/Bielefeld

Köln'de 1 Mayıs

Dünya ölçüsünde azgınlaşan emperyalist saldırganlık ve savaş, ekonomik, sosyal ve demokratik haklara yönelik ağır saldırılar bu 1 Mayıs'ı daha bir önemli kılıyordu.

Köln BİR-KAR olarak 1 Mayıs'a bu bilinçle hazırlandık. Önceki yıllara nazaran daha yoğun bir politik-pratik faaliyet yürüttük. Varolan savaş karşıtı kampanyamızı Nisan ortalarından itibaren 1 Mayıs hazırlık çalışmaları ile birleştirdik.

Öncelikle Köln'ün belli başlı bölgelerini BİR-KAR imzalı 1 Mayıs afişlerimiz ile donattık. Elimizdeki bir miktar afiş 1 Mayıs'a bir gün kala yürüyüş güzergahına yaptık. Yine bu süreç boyunca savaş karşıtı ve Filistin sorunu ile ilgili bildirimlerimizle birlikte 1 Mayıs'a ilişkin binlerce bildiri dağıttık. 1 Mayıs'a iki gün kala Köln/BİR-KAR imzalı 1 Mayıs çağrılarını dağıttık. Her zaman olduğu gibi, halk pazarlarında, meydanlarda, posta kutularına, savaş karşıtı gösteriler-toplantılarda, binlerce işçinin çalıştığı Ford fabrikasının önünde, savaşı ve siyonist barbarlığı teşhir amaçlı bildirimlerimizi dağıttık. Yanısıra savaş karşıtı pullar ile 1 Mayıs pullarını kullandık.

Hazırlıklarımızı materyallerin yaygın kullanımı ile sınırlamadık. 1 Mayıs'a anlamlı bir katılım sağlamak için ilişkilerimizi bire bir 1 Mayıs'a yönelttik, bu yönlü çaba sarfettik.

1 Mayıs günü pankartlarımız, dövizlerimiz, bayraklarımız ve materyallerimizle alanda yerimizi aldık.

Bu 1 Mayıs'a geçen yıla göre katılım daha fazla oldu. Türkiyeliler neredeyse Almanlar'dan daha fazla bir katılım sağladılar.

Kortejimizde yaklaşık 70 kişi yürüdü. Çeşitli fabrikalarda çalışan taraftarlarımız da sendika kortejlerinde yürüyüşe katıldılar.

Yürüyüşte 1 Mayıs'la ilgili sloganların yanı sıra en çok savaş karşıtı ve Filistin'le dayanışmayı ifade eden sloganlar ve Ölüm Orucu'na ilişkin sloganlar atıldı.

Alana girerken attığımız "Marx, Engels, Lenin, Yaşasın Marksizm-Leninizm!" ve "Yaşasın TKİP!" sloganları kitledeki coşkuyu arttırdı.

Toplam 3 bin civarı bir kitlenin katıldığı miting konuşmalar ve müzikle sona erdi.

BİR-KAR/Köln

Stuttgart'ta 1 Mayıs

İşçi sınıfı, emekçiler ve dünyanın ezilen halkları bu yılki 1 Mayıs'ta emperyalist barbarlık ve savaşa, sosyal hakların gaspına ve kısıtlamalara karşı alanlarda taleplerini dile getirip, öfkelerini haykırdılar. Burjuvazi, emperyalist savaş ve krizleri bahane ederek, işçi ve emekçilerin sosyal haklarını bir bir gasp ediyor. Binlerce işçi kapı dışarı ediliyor. İrkçılık hortlatılıyor.

Bu yılki 1 Mayıs tüm dünyada olduğu gibi Almanya'da da işçi ve emekçilerin gündemindeydi. Son yılların en kalabalık ve kitlesel 1 Mayıs yürüyüş ve mitinglerine sahne oldu. Stuttgart'ta DGB'nin düzenlediği yürüyüşte coşku fazlaydı. Değişik uluslardan binlerce işçi ve emekçi yürüdü.

Bu yılki 1 Mayıs faaliyetimizi savaşa karşı yürüttüğümüz kampanyanın gündemiyle birleştirdik. Savaş karşıtı kampanyamızın önden sürüyor olması 1 Mayıs çalışmamız için önemli bir imkan oldu. Kampanya süresi boyunca çeşitli materyaller kullandık. 1 Mayıs'a 10 gün kala çalışmamızı daha da yoğunlaştırdık. Çeşitli pratik faaliyetlerin yanı sıra gruplar halinde ev ziyaretleri yaparak, 1 Mayıs'a katılmaları için çağrıda bulunduk.

BİR-KAR/Stuttgart

İsviçre/Basel'de 1 Mayıs...

“Emperyalizm baskı, sömürü ve savaş demektir!”

Basel'de bu yıl 1 Mayıs her yıl olduğu gibi Messe (Fuar) Meydanı'nda başladı. 1 Mayıs öncesi BİR-KAR, Revolutionäre Aufbau, TKİP ve bazı başka İsviçreli gruplarla bir araya gelerek, 1 Mayıs'ta ortak hareket etme kararı aldık. Kortejin en önünde taşımak üzere, Almanca, “Emperyalist savaşın barışına hayır! Baskısız, sömürsüz, sınıfsız bir dünya için!” sloganının yazılı olduğu oldukça büyük bir pankart hazırladık.

Kortejimizde ortak pankartların yanı sıra Almanca “Bütün ülkelerin işçileri birleşin!-TKİP” pankartı, emperyalist savaşı lanetleyen Almanca BİR-KAR pankartı ve “Emperyalizm baskı, sömürü ve savaş demektir- TKİP” imzalı pankart ve dövizler taşındı.

Yürüyüş öncesinde ortak el ilanlarının yaygın dağıtımını yaptık. BİR-KAR'ın 1 Mayıs ve siyonist İsrail'in Filistin işgalini protesto eden Almanca ve Türkçe bildirimlerini yaygın bir biçimde dağıttık. Yine aynı içerikli pulları yaygın bir biçimde yaptık. Yürüyüş öncesinde hem BİR-KAR ve hem de BİR-KAR'ın içinde yer aldığı güç birliği olarak etkin bir çalışma yürütüldü.

Bu çabanın sonuçları kendisini alanda ortaya koydu. Kortejimimize katılım geçen yıllara oranla oldukça kalabalıktı. Örneğin geçen sene güç birliği kortejinde ancak yüzyüze aşkın bir katılım yeralırken, bu yıl bu sayı üçyüzün üzerindeydi. Bir minibüsün üzerine yerleştirilen ses cihazlarımızla yürüyüş boyunca hem yürüyüş kortejine ve hem de seyreden kitleye sesimizi daha rahat duyurabildik. Yürüyüş boyunca Almanca konuşmalar yapıldı ve bildirilerden pasajlar okundu. Alana Almanca Enternasyonal Marşı'nı ses cihazlarıyla gür bir biçimde seslendirerek, sloganlar eşliğinde girdik.

Miting alanında daha önceden hazırladığımız Bush maketi protestolar eşliğinde yakıldı. Havanın yağmurlu olmasına rağmen, yürüyüşe katılım geçen yıllara oranla daha fazlaydı. Üç bini aşkın katılımcının olduğu yürüyüş oldukça coşkulu oldu.

BİR-KAR/Basel

Cenevre'de 1 Mayıs...

Savaş karşıtlığının öne çıktığı gösteriye 5 bin kişi katıldı

1 Mayıs'a önden ciddi bir hazırlıkla başladık. 1 Mayıs afişlerimizi şehrin önemli yerlerine, yürüyüş güzergahına ve yürüyüş bitişi noktasına yapıştırdık. Fransızca 1 Mayıs bildirimimizin zamanında elimize ulaşması sonucu yaygın bir dağıtım gerçekleştirdik. 3 bin adet 1 Mayıs bildirisi, 1500 adet savaş karşıtı bildirimini hepsini tükettik. Yaygın bir materyal kullanımı ve etkili propaganda olanağını yarattık böylece. 1 Mayıs gününe tüm hazırlıklarımızı tamamlamış olarak girdik.

İsviçre tarihinde de kanlı bir 1 Mayıs günü var. 1932 yılında Cenevre'deki 1 Mayıs kutlamaları kanlı bir kitlesel katliama sahne olmuştu. Pılan Pale Meydanı'nda askerlerin ve polislerin kitle üzerine ateş açması sonucu 13 işçi yaşamını yitirmiş, 65 işçi de yaralanmıştı.

Her yıl bu katliamı protesto etmek için bu amaçla bu alanda bir anma yapıyor.

1 Mayıs kutlamaları buradan başlıyor. Bu yılki anmaya biz de katıldık. Bu eylemden sonra BİR-KAR, ADH ve Halkevi olarak Cenevre Garı'nda bir saate aşkın süren bir gösteri gerçekleştirdik. Gösterinin amacı Türkiye cezaevlerinde 1,5 yıldır süren Ölüm Orucu'nda şehit düşen 90 devrimciyi anmak ve olayı duyurmaktır. 90 devrimcinin resimlerini büyük bir pankarta bastık ve altına da “Devrim, sosyalizm ve insanlık uğurunda 90 siyasi tutuklu yaşamını yitirdi!” ile “Emperyalizme ve siyonizme karşı hepimiz Filistinli olacağız!” yazılı iki pankart açtık. Eylem esnasında sözlü propaganda yaptık ve yaygın bildiri dağıttık.

Daha sonra yürüyüş saat 14:30'da başladı. Biz de pankartlarımızla, kızıl bayraklarımızla ve savaş karşıtı afişlerlerimizi kullanarak hazırladığımız dövizlerle birlikte, Cenevre için hayli anlamlı olan 30 kişilik bir kitleyle alanda yerimizi aldık.

“Yaşasın 1 Mayıs!”, “Kapitalizm savaş demektir!”, “Kahrolsun emperyalist savaşlar, yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!” vb. sloganlarımızı gür ve coşkulu bir şekilde haykırдық. Bu yıl daha çok savaş karşıtı, sosyal haklar ve işsizlik sigortasındaki kısıtlamalar, iş yerlerinin kapatılması ve özelleştirmeler ile ırkçılığı teşhir eden pankartlar ağırlıktaydı. Mitinge 5 bine yakın bir katılım vardı. Havanın oldukça kötü ve yağışlı olması katılımı olumsuz yönde ekledi. Sonuç olarak bu yıl bizim için, gerek 1 Mayıs ön hazırlık çalışmalarımız bakımından, gerekse de 1 Mayıs günü gösterdiğimiz çaba bakımından anlamlı ve dikkate değerdi.

**Yaşasın enternasyonal dayanışma!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!**

BİR-KAR/Cenevre

Paris'te faşizme karşı görkemli 1 Mayıs

Mayıs'da Fransa tarihinde az rastlanır bir katılıma tanık oldu. Bunun nedeni kuşkusuz 21 Nisan seçimlerinin sonuçlarıydı. Faşist lider Le Pen'in seçimlerde ikinci tura kalması Fransız halkı tarafından on gündür kitlesel gösterilerle protesto ediliyor. Faşizme karşı yükselen bu tepki 1 Mayıs'ta doruğa ulaştı, 1 Mayıs oldukça kitlesel bir katılımı kutlandı. Sloganlar, pankartlar, dövizler özellikle faşizmi ve temsilcisi Le Pen'i hedef alıyordu.

Paris'te sendikaların ve sol partilerin çağrısıyla gerçekleşen 1 Mayıs'a yüzbinlerce kişi katıldı. Sendikalar katılımın 900 bin-1 milyon civarında olduğunu iddia ediyorlar. Burjuva basın da bu rakamın gerçeği yansıttığını kabul etmek zorunda kalıyor.

Yürüyüş Cumhuriyet Meydanı ile Ulusal Meydan arasında gerçekleşti. Fakat beklenmedik bir katılım sözkonusu olduğu için, kitle birçok kola bölünmek zorunda kaldı. Yürüyüş saat 13.00'de başladı. En son kortejler ancak saat 21.00'e doğru Ulusal Meydan'a gelebildiler.

Paris'in dışında yaklaşık 400 kentte yapılan gösterilere de bir milyona yakın insan katıldı. Bazı kentlerde oldukça yüksek katılımlar gerçekleşti. Grenoble'da ve Lyon'da 50 bin, Toulouse'da 45 bin, Marsilya'da 40 bin, Bordeaux'da 38 bin, Rennes'de ve Nantes'da 35 bin, Strasbourg'da 15 bin kişilik kitle gösterileriyle faşizmi lanetledi.

BİR-KAR/Paris

Filistin'de son gelişmeler

İsrail'in Cenin katliamını gizleme çabaları

Cenin Mülteci Kampı'nda Filistin halkının direnişini kırabilmek için vahşi bir katliam gerçekleştiren siyonist İsrail şimdi yaptıklarını gizleme çabasında. Bu konuda elinden gelen herşeyi yapıyor. Elbette bu konuda da ona en büyük desteği emperyalist ABD veriyor.

Cenin Mülteci Kampı'nda gerçekten de yakın tarihin en büyük katliamlarından biri yaşandı. Kamptaki Filistin direnişini ne pahasına olursa olsun kırmak isteyen İsrail ordusu, Filistin kaynaklarının rakamlarına göre yaklaşık bin kişiyi katletti. Binlerce kişiyi de tutuklayarak toplama kamplarına götürdü. Fakat bilanço bununla sınırlı değil. BM Filistin Mültecileri Yardım Komisyonu Başkanı Peter Hansen, Cenin kampında 800'den fazla evin roketler ve İsrail tankları tarafından yerle bir edildiğini, binlerce kişinin kamptan sürüldüğünü söylüyor. Hansen, kamptan sürülen mültecilerin nereye gittikleri konusunda ellerinde hiçbir bilgi bulunmadığını, bunlardan pek çoğunun cesedinin hala kaldırılmayan enkazların altında olabileceğini belirtiyor.

İsrail hükümeti suçluların telaşı içinde

Cenin'deki katliamı dünyadan gizlemek için İsrail hükümeti her yola başvuruyor. İşgal sırasında bölgenin kapalı askeri bölge ilan edilerek hiçbir gazetecinin bölgeye alınmaması, ölenlerden birçoğunun cesetlerinin ailelerine teslim edilmeden İsrail askerleri tarafından aceleyle toplu mezarlara gömülmesi, bu gizleme çabasının bir parçasıydı. Son günlerde İsrail ordusunun Birleşmiş Milletler heyetinin gelmesi ihtimalini gözeterek daha önce aceleyle gömdükleri birçok cesedi gece gizlice çıkarıp Cenin dışındaki bölgelere naklettikleri söyleniyor.

Fakat bütün bu çabalara rağmen yaşananların sonsuza kadar gizli kalması mümkün değildi. Cenin'de olup bitenler de yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Katliam sırasında kampta olan Filistinlilerin anlattıkları tüm dünyanın yaşanan vahşeti birçok ayrıntısıyla birlikte öğrenmesini sağladı. Fakat İsrail yönetimini asıl telaşlandıran Filistinlilerin anlattıkları değil. İsrail'de yayınlanan Yediot Ahronot gazetesi, İsrail yönetimi engellemezse, Cenin katliamına tanıklık eden onlarca İsrail askerinin itirafta bulunmaya hazır olduğunu belirtti. Böyle bir durumun ortaya çıkması İsrail hükümetini fazlasıyla endişelendiriyor.

İsrail Birleşmiş Milletler heyetini Cenin'e sokmadı

İsrail'in katliam politikası karşısında hiçbir şey yapmadığı için suçlanan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, oluşan tepkiyi dizginlemek için Cenin'e bir heyet gönderme kararı aldı. Fakat bu gözlemci heyetin Cenin'e gitmesi İsrail hükümeti tarafından bilinçli bir tutumla engellendi. Bir yandan heyetin Cenin'de incelemeler yapmasını baskılar nedeniyle kabul etmiş görünen Şaron hükümeti, diğer yandan da çeşitli bahaneler ortaya atarak heyetin bölgeye gelişini sürekli engelledi. Son olarak da "şu anda heyetin bölgeye gelmesinin hiçbir faydası yok"

açıklaması yaparak, Birleşmiş Milletler'in isteğini açıkça geri çevirdi.

ABD ve İsrail'in görüntüyü kurtarma manevrası

İsrail'in Cenin'e gidecek Birleşmiş Milletler heyetini engellemesi onu dünya kamuoyu gözünde zor bir duruma soktu. Sadece İsrail'i değil Amerika'yı da. Çünkü ABD yönetiminin Irak'a dönük saldırganlığının gerisinde tam da Saddam'ın Birleşmiş Milletler kararlarına uymaması, silah denetçilerinin Irak'a girmesine izin vermemesi bahanesi var. ABD Başkanı Bush, Irak'a dönük emperyalist saldırganlığı bu ülkenin BM kararlarına uymamasıyla gerekçelendiriyor. Fakat hiçbir zaman Birleşmiş

ABD yardımını reddettiler...

Cenin halkının onurlu davranışı

İsrail işgali nedeniyle Filistin kentleri bugün birer harabeye dönmüş durumda. Filistin halkı tam bir sefalet ve yıkım yaşıyor. Bir an önce Filistin kentlerinin yeniden yaşanabilir duruma getirilmesi, halkın başta gıda olmak üzere temel ihtiyaçlarının karşılanması gerekiyor. Dünyanın pek çok yerinde Filistin halkına yardım için kampanyalar düzenleniyor. Bu yardımlara fazlasıyla ihtiyacı olan Filistin halkı gene de onurundan taviz vermiyor. Bunun son örneği Cenin kampına ABD tarafından gönderilen yardım kamyonları ulaştığında yaşandı.

Evlerinin İsrail'in kullandığı ABD yapımı silahlarla yıkıldığını söyleyen Ceninliler, ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı'nın (USAID) gönderdiği çadır, gıda ve çocuk oyuncağından oluşan yardımı almayı reddettiler. Filistin yardım komitesinden İbrahim Hüseyin, "Katillerimizin elinden besleneceğimize aılıktan ölürüz daha iyi" dedi.

Cenin halkının bu tutumu sadece katliama karşı duyulan tepkinin bir ürünü değil. Filistin halkı ABD emperyalizmini oldukça iyi tanıyor. Haftalık *Leman* dergisini ziyaret eden Filistin'in Ankara Büyükelçisi Fouad Yassen'in kendisine kola içip içmeyeceğini soran dergi çalışanlarına; "Kola bizim düşmanımız, biz kolaya karşıyız. Doğduğumuz günden beri içmeyiz. Kolaya ödediğimiz paralar, sonra gelip Filistin'de evlerimizi yıkıyor, çocuklarımızı öldürüyor" şeklinde yanıt vermesi, Cenin halkının davranışının köklü bir bilince dayandığını gösteriyor. Filistin halkı işgale karşı mücadelenin emperyalizme karşı mücadele olduğunun bilincinde.

Milletler kararlarını uygulamayan, dahası ciddiye bile almayan İsrail'e karşı bu konuda en ufak bir telkinde dahi bulunmaktan kaçınıyor, tersine her konuda olduğu gibi ona tam destek veriyor.

Bu tabloyu gizlemek için tam da İsrail'in BM heyetini açıkça reddettiği gün ABD başkanı Bush'tan yeni bir öneri geldi. ABD Başkanı, BM heyetinin İsrail tarafından engellenmesi konusu üzerinde yoğunlaşan dikkatleri başka bir eksene çekmek için şu öneriyi ortaya attı. İsrail Arafat'ın karargahı çevresindeki kuşatmayı kaldırmalı ve Arafat'ın Filistin toprakları içinde ve dışında seyahat özgürlüğünü sağlamalı. Buna karşılık Filistin tarafı da Arafat'ın karargahında bulunan ve İsrail tarafından istenen 6 Filistinli'nin Amerikan ve İngiliz gardiyanların gözetiminde tutulmak üzere bir Filistin hapishanesine gönderilmesini kabul etmeli.

Amaç aynı zamanda ABD'nin durumunu güçlendirmek

Amerika'nın önerisi önce İsrail hükümeti tarafından, daha sonra da Filistin yönetimi tarafından kabul edildi. Burjuva medya Filistin sorununda nihayet Amerika'nın ağırlığını koymaya başladığını ve İsrail'e baskı uygulayarak Arafat üzerindeki ablukayı kaldırdığını yazdı. Zaten önerinin temel amaçlarından biri de böyle bir izlenim yaratmaktı. Amerikan emperyalizmi şu son süreçte İsrail'i kayıtsız şartsız desteklediği için bu sorunda açıkça taraf haline gelmişti. Fakat Ortadoğu'daki çıkarları için daha tarafsız görünmesi, sorun çözücü "büyük kardeş" konumunda kalması gerekiyordu. Bu önerinin her iki tarafça, fakat özellikle de Filistin yönetimince kabul edilmesi ABD emperyalizminin yerle bir olan itibarını bir parça düzeltti.

Bu da gösteriyor ki, Arafat yönetiminin emperyalizmin medet uman, ondan çözüm bekleyen politik tutumunda esasa ilişkin bir değişiklik sözkonusu değildir. Ve halen Filistin halkının özgürlük mücadelesinin gelişmesinin önündeki en temel mesele devrimci önderlik sorununun çözülmemesidir.

Arafat'a verilen özgürlük Cenin'i unutturmak için

Arafat bir aydır kuşatma altında olan karargahından dışarı çıkmış bulunuyor. Fakat bu özgürlüğün Cenin'deki siyonist katliamı unutturmak için ABD ve İsrail'in bir manevrası olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Dolayısıyla her an yeniden gaspedilebilecek bir özgürlüktür Arafat'ın şu an elde ettiği. Bir bakıma Cenin'de dökülen kana karşılık verilmiş bir sus payıdır. Filistin halkı için kalıcı özgürlük, bu türden sus payları, kırıntı tavizler karşılığında siyonizmle anlaşma yolları aramaktan değil, Cenin'deki direniş ruhuna sahip çıkmaktan geçmektedir. Arafat yönetimi eğer Filistin halkının meşru temsilcisi olarak kalmak istiyorsa, emperyalizmin "barış" dayatmalarına her defasında İntifada'yla yanıt veren Filistin halkından öğrenmeyi bilmek durumundadır. Bunun gereğini yerine getiremeyenler Filistin halkının direniş geleneği tarafından aşılıp, yerini devrimci bir siyasal önderliğe terketmeye mahkumdur.

Filistin halkı direnmeye devam ediyor

Filistin kentlerine dönük siyonist işgal ve gerçekleştirilen katliamlar, ama özellikle de Cenin Mülteci Kampı'nda yaşananlar İsrail'in ve arkasındaki emperyalist destekçilerin kanlı yüzünü bir kez daha bütün çıplaklığıyla göstermiş ve tüm dünyadan tepkiler yükselmişti.

Bunun üzerine ABD yönetimi "İsrail'in işgal ettiği yerlerden çekilmesinin zamanı gelmiştir" türünden açıklamalar yapmaya başladı. İsrail hükümeti de planlarının birinci aşamasını tamamladıklarını, bu nedenle de işgal edilen kentlerden çekilmeye başladıklarını duyurdu. Hemen ardından İsrail işgal güçleri arkalarında yanıp yıkılmış kentler ve binlerce ölü bırakarak bazı Filistin kentlerinden çekildiler.

Fakat bunun tümüyle dünya kamuoyunu yanıltmak, yoğunlaşan tepkiyi yumuşatmak amaçlı bir taktik olduğu en başından belliydi. İşgallerin sona erdiği söylenmesine rağmen Arafat'ın karargahı ve Filistinlilerin sığındığı Nativitas Kilisesi hala kuşatma altında tutuluyordu. Filistin şehirlerine giriş çıkışlar İsrail askerlerinin denetimindeydi ve en önemlisi İsrail ordu birlikleri en ufak bahaneyle Filistin kentlerine ya da köylerine günü birlik operasyonlar düzenleyip katliamlar

yapmaya devam ediyorlardı. Fakat son hafta yaşanan işgaller, İsrail'in katliam politikasını daha bir açıklıkla gösterdi.

Yeni işgal ve katliamlar

İsrail ordusu 9 Nisan'da çekildiği Kalkilya'yı ve civarındaki üç köyü 27 Nisan'da yeniden işgal etti. İsrail ordusu Kalkilya'da sokağa çıkma yasağı ilan ettikten sonra bütün evleri teker teker aramaya başladı. Hamas'ın iki yerel liderinin de aralarında bulunduğu 20 kişi tutuklandı.

İsrail ordusunun bu hafta işgal ettiği ikinci kent Batı Şeria'daki El Halil oldu. Filistinli militanların 26 Nisan'da El Halil yakınlarındaki Adora Yahudi yerleşim birimini hedef alan saldırısında 4 İsrail'li ölmüştü. Bu saldırıyı gerçekleştirenlerin El Halil'de saklandıklarını ve Yahudilere dönük yeni saldırılar olabileceğini öne süren İsrail ordusu 28 Nisan'da kenti işgal etmeye başladı.

İsrail askerleri El Halil'de Filistin halkının direnişiyle karşılaştı ve yer yer şiddetli çatışmalar yaşandı. İsrail askerleri direnişe geçenlerin üzerine ağır makineli tüfeklerle ateş açtılar ve biri El Aksa Şehitleri Tugayı üyesi, üçü güvenlik görevlisi olmak üzere en az 9 Filistinli'yi öldürdüler. 20 Filistinli çatışmalarda yaralanırken 17 kişi de İsrail askerleri tarafından tutuklandı.

İsrail'in katliamları Gazze'de de devam ediyor. Son olarak Gazze şeridinin Mısır sınırına yakın bölgesinde bir Filistinli kadın İsrail askerlerinin açtığı ateş sonucu vurularak öldü.

Direniş kararlılığı sürüyor

İsrail'in işgal ve katliam politikasını yeni biçimler altında sürdürmek istemesine Filistin halkının yanıtı gene direniş oldu. El Halil ve Kalkilya'da olsun, işgal edilen Filistin köylerinde olsun İsrail askerleri karşılarında boyun eğen, teslim olan insanlar bulamadılar. Her yerde şu veya bu ölçüde direniş gösterildi, çatışmalar yaşandı. Onlarca Filistinli bu çatışmalarda öldü.

Filistin halkı özgürlüğü için direnmeye devam ediyor.

Gazze Şaron'u bekliyor

İsrail'in, Batı Şeria'daki operasyonları hızını yitirse de hala sürerken Gazze Şeridi'nde halk da İsrail ordusunu bekliyor.

İngiliz Independent gazetesine göre Başbakan Ariel Şaron'un Filistinlilere yönelik savaşın ikinci aşaması olarak tanklarını Gazze Şeridi'ne göndereceğinden emin olan halk, güçlü İsrail ordusuna karşı "kum torbalarıyla" siperler hazırlıyor.

Filistin güvenlik güçleri, Erez geçiş noktasına kum ve toprak dolu torbalarla 5 metre yüksekliğinde siperler yaptı. Tenekeden barakalarındaki kalaşnikoflu güvenlik güçleri Şaron'un savaşının ikinci bölümüne hazır bekliyor. Filistinlilere göre, Şaron gerçekten de "terör ağını" çökertmek istiyorsa, İsrail ordusunun henüz işgal etmeye cesaret edemediği Gazze Şeridi'nin ilk hedef olması gerekirdi. Gazze Şeridi'nde İsrail'in zırhlı Merkava-3 tanklarının nasıl tahrip edileceğini bilen, kısa menzilli füzeler ve havan topları üretebilen ve bubi tuzakları kurmayı çok iyi bilen çok sayıda militan var. Gazze halkı, başlarına gelebilecek en kötü şeylere karşı hazırlık yapıyor. Bankalardan büyük miktarlarda para çekiliyor. İnsan hakları örgütleri, Batı Şeria'da olduğu gibi, dosyalarının İsrail askerleri tarafından çalınmasına karşı bilgisayarlarındaki arşiv dosyalarını kopyalıyor.

İnsan hakları avukatı Raca Sourani, gelecek günlerde olacaklara ilişkin beklentilerini şöyle anlatıyor: "Kötü, kapkara ve kanlı günler olacak. Hem Filistin hem İsrail kanı dökülecek. Filistinliler artık iyi kurbanlar olmamaya kararlı. Kaybedecek bir şeyleri kalmadı. İsrail Pandora'nın Kutusu'nu açtı. Moralimiz hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve hiç bu kadar kararlı olmamıştık." (...)

Cumhuriyet/28 Nisan 01

Cenevre'de Filistin halkıyla dayanışma eylemi

BİR-KAR olarak bir ayı aşkın bir süredir, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı, direnen Filistin ve diğer ezilen halklarla dayanışma amacıyla kampanya yürütüyoruz. Bu çerçevede çıkardığımız afiş ve pullarımızı şehrin merkezi yerlerine yaygınca yaptık. Savaş karşıtı bildirimizi dağıttık.

ABD destekli siyonist İsrail savaş makinasının Filistin halkına karşı uyguladığı vahşet ve katliamı protesto etmek amacıyla, bölgemizde her Cuma günü, birçok kurum ve Filistinlilerin içinde yer aldığı savaş karşıtı protestolar ve mitingler yapılıyor.

Biz de bu faaliyetlere gücümüz oranında katıldık. Yaygın bildiri dağıtımını yaptık. BİR-KAR olarak çıkardığımız afişlerimizi döviz biçiminde düzenleyerek taşıdık. Yürüyüşte İsrail ve ABD karşıtı sloganlar oldukça sık sık ve coşkulu bir şekilde atıldı.

27 Nisan Cumartesi günü, anti-faşist güçlerin organizasyonu ile bir yürüyüş gerçekleştirildi. Bu yürüyüşte ve ayrıca Fransa'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci tura geçen faşist Le Pen'e karşı yapılan yürüyüşte katıldık. Savaş karşıtı ve 1 Mayıs'la ilgili materyallerimizi dağıttık. Anti-faşist kitle ırkçı-faşist harekete karşı oldukça öfkeli ve tepkiliydi.

Filistinlilerle dayanışma yürüyüşüne yaklaşık 800, Le Pen karşıtı yürüyüşte ise yaklaşık 1000 kişi katıldı.

**Kahr olsun siyonizm, emperyalizm ve ırkçılık!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

BİR-KAR/Cenevre

Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi üzerine düşünceler...

Serhat Ararat

Giriş

Reformist, teslimiyetçi ve tasfiyeci çevre ve kişilere bakılırsa, devrimler dönemi çoktandır kapanmıştır. Artık temel ulusal ve toplumsal sorunların çözümü, düzen içi arayışlar ve reformlardan, akılcı diyaloglardan, toplumsal uzlaşma ve barıştan, "barışçıl demokratik yöntemlerden" geçmektedir! Dolayısıyla devrimden, devrimci iktidar hedefinden söz etmek çağın gerisinde kalmak, "dinazorlaşmak" ve dogmatik kalmak demektir!

Aslında bu iddiaların ve yaklaşımların hiçbir yeniliği, orijinalliği yok. 19. yüzyılın sonlarından bu yana sistematik bir biçimde dile getirilen ve teorileştirilen, her dönemde yeniden cilalanarak piyasaya sürülen iddia ve yaklaşımlardır bunlar. Ancak baştan sona bir devrimler ve karşı-devrimler yüzyılı olan 20. yüzyıl tarihi, son üç yıllık dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan tarihi reformist, teslimiyetçi ve tasfiyeci yaklaşımları, teorileri ve politikaları sayısız kez yerle bir etti. Eğer bugün bu anlayışların belli bir güç ve etkinlikleri varsa, bu, düzenin ideolojik kuşatması ve genel gücü ile devrimci emekçi, sosyalist güçlerin bugüne kadar kendilerini yeterince etkili bir politik seçenek haline getirememiş olmalarından kaynaklanıyor. Bu noktada kuşkusuz, devrimci sosyalist güçlerin kendilerini etkin bir devrimci seçenek haline getirmeleri, bunun gerektirdiği ideolojik, politik yenilenmeyi gerçekleştirmeleri ve örgütsel açıdan derlenip toparlanmaları kaçınılmaz olmaktadır.

Bu, yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu yakıcı ihtiyaç Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve Türkiye devrimci hareketi açısından ertelenmez, kaçınılmaz bir ihtiyaçtır.

Geçmeden küçük bir parantez açmakta yarar var. Evet, var olan durumun eleştirisi gereklidir. Bu, önemli ölçüde yapılmıştır. Ancak devrimci eleştirinin devrimci bir seçeneğin üretimi bağlamında bir anlamı vardır, yoksa bir tekrara yol açacağı kesindir. Dolayısıyla tasfiyeci çizginin eleştirisini devrimci bir programın geliştirilmesi çalışmalarıyla birlikte ele almakta, çalışmaları bu bütünlük içinde götürmekte kaçınılmaz bir zorunluluk vardır. Özellikle bu, bizim için çok daha yakıcıdır.

Teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı alınan tutum, aynı zamanda alternatif bir çizgi geliştirme amacını da taşıyordu. Bu, bir tartışma platformu olarak "Teslimiyet ve Tasfiyeciliğe Karşı Devrimci Çizgide İsrar Bildirgesi"nde ortaya konulmuştur. Ancak bu belgede konulan düşüncelerin geliştirilmesi, olgunlaştırılması kaçınılmazdır. Kuşkusuz sorun, salt program ve strateji sorunlarında düğümlenmiyor, aynı zamanda nasıl bir siyaset, nasıl bir örgüt, nasıl bir öncülük, özgürlük ve otorite, örgüt ve birey, demokrasi ve merkezileşme, örgüt içi yaşam ve bütün bu konularda "iç tarihimizin" sorgulanması ve yeniden yazılması, derslerinin bilince çıkarılması gibi çok temel tartışma ve kendini üretme konularını içeriyordu. Bütün bu temel konularda geçmişin doğrularını içeren ve olumsuzluklarını da aşan bir yaklaşım, ancak doğru bir ideolojik ve programatik anlayış ve duruştan geçer. Omurgasını yitirmiş, iskeleti dağılmış bir bakış açısı ve duruşun bu temel görevleri başarması mümkün değildir, olamaz!

Bu sözlerimizle sağlam ve tanımlanmış bir ideolojik kimlikten ve çizgiden söz ediyoruz. Bu yaşamsal önemde, ancak yaşamsal önemde olan diğer bir noktada da şu: Bu kimlik ve çizginin içeriğinin yaşanan deneyimler ışığında ve geçmişimizin bütün değerlerini de içerecek şekilde doldurulmasıdır. Günlük yaşamdan ve mücadeleden kopmadan temel ve mutlaka başarmamız gereken görevimiz budur!

Devam ediyoruz. Sağa savrulmanın, liberalizme yatışın, düzen içi "çözümlere" övgünün revaçta olduğu bu son üç yılın gelişmeleri bir kez daha kanıtladı ki, dünyamızın temel sorunları ancak devrimle, dünya devrimi ile çözülebilir!

Aynı şekilde Kürdistan ulusal sorununun, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin temel toplumsal ve

ekonomik sorunlarının çözümü devrimden, devrimci iktidar seçeneğinden geçer.

Devrimi ve devrimci iktidar seçeneğini hedeflemeyen hiçbir ulusal ve toplumsal projenin başarı şansı yoktur.

Kürdistan özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi sorunu bir devrim sorunudur.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sosyalizm sorunu, bir devrim ve iktidar sorunudur.

Devrimin başarısı, devrimci iktidar mücadelesinin zaferi, doğru devrimci bir ideolojik çizgiden, iktidarı hedefleyen devrimci bir programdan, ideolojik-politik çizginin belirlediği, devrimin hedeflerini ve yönünü, dayandığı temel güçleri ve ittifaklarını, temel mücadele araçlarını çizen devrimci stratejiden geçer.

Kürdistan devrimi, özellikle ideolojik, programatik ve stratejik çizgiden sapışla, bu temel noktalarda başkalaşımın birlikte yenilgi sürecine girdi. Bu, aynı zamanda devrimci emekçi çizginin örgütsüzleştirilmesi, güçsüzleştirilmesi ve iktidarsızlaştırılması sürecidir de. Sonuç biliniyor: Utanç verici bir teslimiyet, ihanet ve eşi az bulunur bir tasfiye süreci!..

Yenilgi, öncelikle ideolojik kimlik ve çizgide, programda başladı, bu, stratejiyi kapsayacak genişliğe ulaştı. Dolayısıyla kaybedilen noktaların bütün boyutlarını açığa çıkarmak, bu konularda günün temel gerçeklerini de gözetken bir yenilenme çalışması içinde olmak kaçınılmaz olmaktadır. Bu, aynı zamanda yenilgiye uğratılan ve güçsüzleştirilen devrimci emekçi çizgimizin hak ettiği bir güce ve etkinliğe ulaşmasını da koşullayacaktır.

Devrimimizin stratejik sorunlarından biri olan ittifaklar sorunu ve bu bağlamda Türkiye devrimi ile ilişkiler sorunu üzerinde durmak, bu çerçevede son otuz yıllık mücadele tarihimizi incelemek ve doğru sonuçlara ulaşmak gerekiyor. Bu yazımızda bu konunun ana çizgilerini tartışmaya çalışacağız. Bu çalışma üzerinde yapılacak yapıcı ve verimli tartışmalarla ortaya konulan görüşlerin daha da geliştirileceği ve olgunlaştırılacağı açıktır.

I.

Devrimimizin ittifaklar sorununda, Türkiye devrimiyle ilişkiler sorunu, çok önemli, stratejik önemde bir yer tutar. Bu konudaki doğru veya yanlış bir yaklaşım devrimimizin kaderini doğrudan etkiler. Devrim tarihimiz bunun somut kanıtlarını sunmaktadır. Türkiye devrimi ile ilişkiler konusunda zengin bir teorik, politik birikim ve pratik deneyim vardır. Daha da önemlisi, izlenen göçertme politikalarının bir sonucu olarak yoğun ve yaygın bir nüfus hareketi yaşanmıştır ve bu, bugün de devam etmektedir. Kuşkusuz bu yakıcı gerçekliğin toplumsal ve politik sonuçları vardır. Bunları değerlendirme konusu yapmamak, devrimlerimiz arasındaki ilişkileri yeniden biçimlendirirken bu gerçekliği hesaba katmamak, hayaller dünyasında kalmaktan başka bir sonuç doğurmaz. Devrimlerimizin kaderini büyük ölçüde belirleyen bu temel konuyu soğukkanlı bir biçimde tartışmak, yaşanan pratiklerin derslerini özümsemek ve günün gerçeklerini kavrayan bir düşünsel ve politik üretim içinde olmak, önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Konu önemli ve bu nedenle dünden bu yana yaşanan süreci kısaca özetlemekte ve derslerinin altını çizmekte yarar var. Bu bölümde bunu yapmaya çalışacağız.

Gelinen aşamada iki ülkenin devrimleri arasındaki ilişkiyi salt ve herhangi bir ittifak ilişkisi olarak ele almak yanlış ve eksik olur. Aynı şekilde iki ülke devrimlerinin kendine özgü niteliklerini görmemek de büyük bir yanlıgı olur. Gelinen aşamada Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki ilişkiyi, tarihsel aşamaları, nitelikleri, hedefleri ve çözecekleri görevler bakımından farklı devrimler olan, ama aynı zamanda daha çok iç içe geçen, birlik noktaları çoğalan Birleşik Devrimler anlayışı içinde değerlendirilmesi gereken özgün bir ilişki olarak değerlendirmek gerekir.

Bu temel görüşümüzü yaşanan deneyimler ışığında tartışmaya çalışacağız.

1970'li yılların ortalarında ulusal sorun, Kürt ve Kürdistan sorunu üzerinde yapılan teorik-ideolojik tartışmaları hatırlıyoruz. O dönemde Türkiye sol hareketi Kürdistan sorununu kavramaktan hayli uzaktı. Kuşkusuz bunun sayısız nedeni vardı, ama burada bunu tartışmak konumuz değil. Biz sadece o dönemin genel bir tablosunu saptamaya çalışıyoruz. Ulusal sorun kavrayışları yanlıgılı olduğu gibi, Kürdistan ülke gerçekliğini özümseme noktasından da çok uzakta bir yerde duruyorlardı. Öncelikle somut tarihsel gerçekliklerin çözümlemesinden teorik, politik, örgütsel sonuçlar çıkarmak yerine, onlar, teoriyi kafalarındaki şemalara uyarlamaya çalışıyorlardı. Kürt sorunu, "ortak örgütlenme" noktasında kilitleniyor ve darlaştırılıyordu. Örgütlenme biçimi, sorunun sadece bir boyutuydu, ondan önce açığa çıkarılması ve saptanması gereken temel noktalar vardı. Başka bir ifadeyle Kürdistan ulusal sorununu "ortak örgütlenme" veya "ayrı örgütlenme" ikileminden başlatmak ve sorunu bu ikileme sıkıştırmak aslında sorunu çözümsüzlüğe mahkum etmekten başka bir şey değildi. Bugün de sorunu böyle koymak, sorunu temelleriyle kavramak yerine, dallarıyla oyalanmak anlamına gelir.

Sorun, inkar edilen, her türlü varlığı imha sürecine alınan, ülkesi parçalanmış, paylaşılan devletlerarası sömürge bir ülkenin ulusal özgürlük, bağımsızlık ve kurtuluş sorunu idi. Sömürgecilik ve ulusal imha, her şeyden önce üzerinde uygulandığı toplumu her açıdan örgütsüzleştirme, kurumsuzlaştırma ve iktidarsızlaştırma, tarihlerini kendi çıkarları doğrultusunda belirleme sistemidir.

Dolayısıyla, Kürt halkının kendi ulusal kurtuluş talepleri ve özlemleri doğrultusunda örgütlenmesi kadar meşru ve haklı bir şey olamaz. Bu haklı ve meşru hakkın, uluslaşmanın, özgürleşmenin ve kendi kaderine hükmetmenin önkoşulu olan örgütlenmenin tartışma konusu yapılması bile çok yanlıgı ve yaşamın katı gerçekleri tarafından yerle bir edildi. Kısacası yaşam ve pratik gelişmeler, "ortak örgütlenme" tezi altında Kürtlere dayatılan örgütsüzlük ve örgütsüz bırakma anlayışını yalanladı ve bu tartışma mücadele pratiği tarafından aşıldı. O dönemde devrimci emekçi çizgi öncülüğünde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini örgütlenme ve Türkiye emekçileriyle ortak mücadele anlayışı doğru olan ve doğrulanan anlayıştı. Devrimci sınıf bakış açısı da bunu gerektiriyordu.

Özetle; "1970'lerin başında Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkinin iki ülke devriminin sıkı bir ittifak sorunu olarak konulması doğru ve o gün geçerli olan anlayıştı. Aynı örgütlenme, birbirini doğrudan etkileyen, ama ayrı iki ülke devrimi, ortak mücadele anlayışı doğrudur. Bu yaklaşımımız pratikte de doğrulanmıştır." (Yolumuza Devam Ediyoruz'dan...)

Kürt halkının ulusal kurtuluşu doğrultusunda örgütlenmesiyle, Türkiye halkıyla ve emekçileriyle her düzeyde aynı hedeflere yönelik birlikte mücadelesi birbirleriyle çelişmez, tersine birbirini bütünler. Genellikle bu diyalektik, doğru ve yeterli düzeyde kavranmadı. Ulusal kurtuluşçu örgütlenme anlayışı ve çabaları "milliyetçilik" olarak damgalandı. Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun özünde Kürdistan emekçilerinin sorunu olduğu görülmedi, görülmemek istenmedi. Bu da Türkiye'de devrimci enternasyonalist anlayış yerine şoven milliyetçi ve sosyal-şoven anlayışların güçlenmesine katkı sundu. Doğru devrimci yaklaşım, Kürt halkının devrimci ulusal kurtuluş mücadelesi doğrultusundaki çabalarını desteklemek, bunu özünde kendisinin mücadelesi olarak algılamak ve ortak mücadelenin ideolojik, politik, örgütsel ve psikolojik zeminini yaratmak ve güçlendirmektir...

Bir sonraki bölümde PKK'de devrimci emekçi çizgiden yaşanan sapmaları değerlendirmeye çalışacağız...

Deniz, Yusuf, Hüseyin yaşıyor... Direniş geleneği sürüyor...**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!**

Bundan tam 30 yıl önce... Günlerden 6 Mayıs, mevsim ilkbahar... Doğanın uyanışı tamamlanmış, ağaçlar meyveye durmuştu. Ancak Merkez Kapalı Cezaevi'nde kurulan darağacı temsil ettiği sistem gibi kurumuştur. Hiçbir dalı yoktu ki çiçek açsın, doğanın bu canlanışına katılsın, meyveye dursun, geleceği kucaklasın... Geleceği olmayanların, kökleri çürümüş olanların azametiyle salınıyordu Merkez Kapalı Cezaevi'nde. Bu azamet korku olup uçmalıydı dışarı...

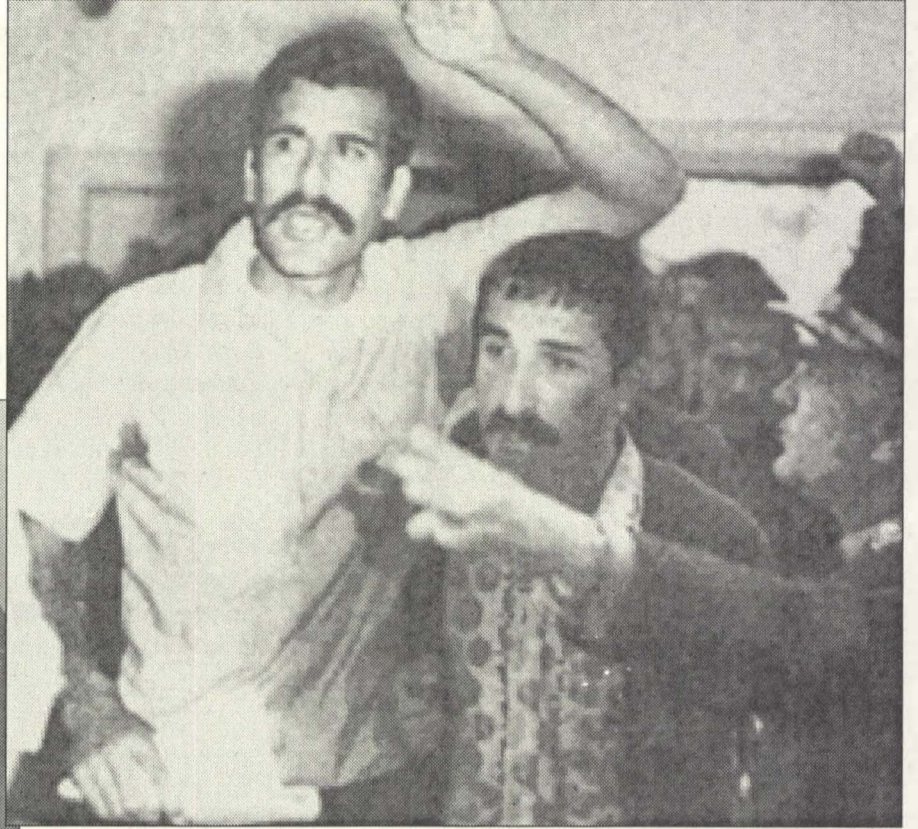
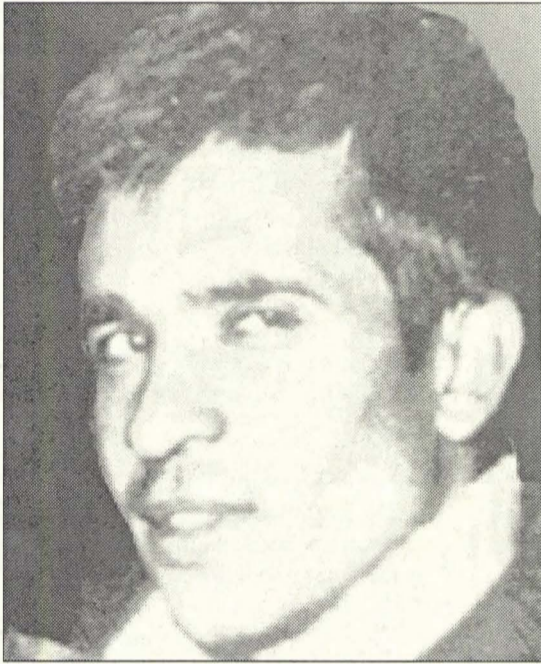
Deniz, Hüseyin, Yusuf sloganlarıyla inletiler darağacını. İdam sehpasında haykırdıkları sloganlar düşmana inat umut olup uçtu dışarı. Öylesine derin kökleri vardı üçünün de. Ezenler ve ezilenler dünyasının ezilenler tarafında olmanın onuruydu taşıdıkları... Bu onuru son nefeslerine kadar yere düşürmediler. Onların sloganları 30 yıldır yankılanıyor Ulucanlar zindanının semalarında. '99'da 10 yiğit devrimciyi katleden çürümüş düzenin bekçileri, Deniz, Hüseyin ve Yusuf'u bir kez daha öldürmeyi denediler.

Ancak yine çaresiz kaldılar devrimci irade karşısında. Şimdi 570'li günleri aşan Ölüm Orucu Direnişi karşısında olduğu gibi...

Deniz, Hüseyin, Yusuf bu 6 Mayıs'ta Ulucanlar'da ve diğer F tipi zindanların hücrelerinde yine haykırıyor faşizme karşı öfkeyi, gelecek uğruna ölümün ölüm olmadığını...

Deniz, "İnsanlar doğar, büyür, ölür! Ben biraz erken gidiyorum" diyor, son mektubunda. Evet, çok erken gittiler. Ama kısacık yaşamlarına sığdırdıkları devrimci, direnişçi kimlik bugün hala bize örnek oluyor, yol gösteriyor. Temsil ettikleri ve yarattıkları direniş geleneği, fedakarlık ruhu yaşıyor.

"Onlar yaşasaydı" diye başlayan bugünün reformistlerine, bu yiğit devrimciler ortaya çıktıkları dönemde gerekli yanıtları vermişlerdi. O dönemde reformizme karşı militan çıkışları, düzenin icazet

alanından kopuşlarıyla bugün ellerimizde bayraklaştılar. Evet reformist icazetçiler için "onlar yaşasaydı"!.. Ama bizim için onlar yaşıyor. Düzenin çürümüşlüğüne karşı atılan kavga şiarları, yüzlerce tutsağın ölümüne direniş andı oluyor bugün. Onlar hala yaşıyor ve hiçbir güç onları öldüremiyor. Çünkü teslimiyete karşı direnişin simgesi onlar.

Deniz, Hüseyin, Yusuf bizimle, kavgamızda yaşıyor.

Yüzlerce Denizimiz, Hüseyinimiz, Yusufumuz var şimdi.

Biz büyüdükçe, geleceği ellerimize daha sıkı aldıkça, onlar daha da çoğalacaklar.

F. Yılmaz

Faşist katiller için af yasası!

Susurluk kazası sonrasında sermaye devletinin pek çok kirli işi ortaya saçılmış, çete devleti gözler önüne serilmişti. Çeteci devlet bazı çete mensuplarını tutuklamak ve göstermelik de olsa yargılamak zorunda kaldı. Ancak bu onları gözden çıkardığı anlamına gelmiyordu. İşte af bu ihtiyaç üzerinden ortaya çıktı.

Yasanın 19 Aralık saldırısından hemen sonra çıkarılması bir rastlantıydı belki. Ama bu rastlantı sermaye devletinin çeteci yüzünü apaçık ortaya serdi. 19 Aralık'ta devrimci tutsaklar katledilip, sağ kalanlar F tipi hücrelere atılırken, af yasasıyla birlikte pek çok çete üyesi ya serbest bırakıldı ya da bir tatil niteliğinde cezası kaldı. Ne var ki Haluk Kırcı ve Mehmet Ali Ağca başta olmak üzere, çete devletinin bazı tetikçileri bu yasadın yararlanamıyordu.

Ağca, İpekçi cinayetinden, Kırcı da 7 TİP'li öğrenciyi vahşice katletme suçlarından hüküm giymişlerdi. Onları dolaysız biçimde serbest bırakmak, sermaye hükümetini, kamuoyu tepkisi açısından zora sokardı. Bu işi Anayasa Mahkemesi üstlendi, "cezanın kendisinden değil, infazından 10 yıl indirilmesi" gerekçesiyle yasa meclise geri gönderdi. Artık sermaye hükümeti, iki faşist katil başta olmak üzere, yasanın ilk halinden yararlanamayan çete üyelerini serbest bırakma imkanına kavuşmuştu.

Sermaye hükümetinin adalet bakanı bu imkanı sonuna dek kullandı. Anayasa Mahkemesi'nin verdiği sürenin son günlerinde, Kırcı ve Ağca'yı serbest bırakacak biçimde düzenlemeler yapılan yasa, meclisten çıkarılarak Cumhurbaşkanı'na gönderildi. Sezer, yeni haliyle gönderilen yasa veto etti. Veto etme gerekçesi, çıkarılan yasanın özel nitelikte bir af yasası olduğu, meclisin 3/5 çoğunluğuyla çıkarılması gerektiği biçiminde, yani tümüyle hukuksal. Eğer yasa 3/5 çoğunlukla gelseydi, imzalayacaktı. Bununla birlikte yasa aynı biçimde kendisine gönderildiğinde imzalamak zorunda.

Faşist katiller için af yasası yeniden düzenlenirken, zindanlarda hücreleri yıkmak için verilen Ölüm Orucu Direnişi büyük bir kararlılıkla sürüyor. Bu durum, sermayenin devrimcilere düşman, çeteci karakterini hiçbir açıklamaya gerek bırakmayacak biçimde gözler önüne seriyor.

Komünist ve devrimci tutsakların af gibi bir beklentileri yoktur. Onlar işçi sınıfı ve emekçi yığınların haklı davası için, devrim ve sosyalizm için mücadele veriyorlar. Bunun içindir ki, af talep etmek bir yana, hücreleri yıkmak için ölümüne bir direniş sürdürüyorlar.

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Kamu emekçileri ve üniversite öğrencileri eylemde buluştular:**"Faşizme karşı omuz omuza!"**

27 Nisan günü kamu emekçileri sürgünlere karşı bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemin yapıldığı saatlerde, "YÖK tasarısı geri çekilsin soruşturma terörü durdurulsun! Herkes için eşit, parasız, ana dilde eğitim istiyoruz!" pankartı ve sloganlarla, Konak Sümerbank önüne yürüyen öğrencilerin önü 150 metre kala polis tarafından kesildi.

Bu esnada eylemlerini tamamlayan kamu emekçileri, dağılmak yerine polis çemberini geçerek öğrencilerle buluştular. Bu konudaki kötü örnekler gözönüne alındığında, bu dayanışma oldukça anlamlıydı. "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganının coşkuyla ve gur bir şekilde haykırılması kitleyi daha bir canlandırdı.

Kamu emekçilerinin öğrencilerle birleşmesiyle sayı 500'e yaklaştı. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kapılar açılınsın ölümler durdurulsun!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" vb. sloganlar atıldı. Öğrenciler eylemlerinde cezaevlerindeki tecrite ve Ölüm Oruçları'na da değindiler. YÖK'e ve yeni yasa tasarısına karşı öğrenci koalisyonunun hazırladığı basın metninin okunmasının ardından eylem sloganlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak İzmir

TKİP kurucu üyesi ve Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli yoldaşa...

Yaşayacaksan onun gibi yaşa, öleceksen onun gibi öl!..

Merhaba Hatice yoldaş,
Seni ölümsüzlüğe uğurlayışımızın üzerinden tam bir yıl geçti. Bu bir yıl içinde neler yaşandı, sınıf devrimcileri olarak bizler "parti ve devrim davasında" ne kadar mesafe katettik, sana bunları anlatmalıyım.

Bir türlü bitmeyecekmiş gibi görünen kara kışın ardından 8 Mart'la başlayan devrimci bahara adım attık. Newroz ateşleriyle daha da harlandı bahar. Şimdi de işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın öngünlerindeyiz.

Sınıf cephesinden havaların ısınmaya başlamasını sağlayan en önemli etken, sermaye düzenine karşı öfkenin her zamankinden çok birikmesidir. Bir de İsrail siyonizminin ABD emperyalizmiyle işbirliği halinde, tüm dünyanın gözleri önünde, Filistin halkını vahşetle soykırımdan geçiriyor olmasının yarattığı tepki var. Bu tepki dünyanın pek çok yerine yayıldı, işçileri, emekçileri ve ezilen halkları eylemli

dayanışmaya sevketti. Yaygınlaşan bu eylemlerde belirleyici etkenin Filistin halkının 7'den 70'e büyük bir kararlılıkla sergilediği direniş olduğunu söylememe gerek yok.

Bize gelince, bu süreç içinde parti çalışması, değişik araç ve biçimlerle yeni bir boyut kazandı. Sınıf içindeki parti çalışması kesintisiz olarak devam ediyor. Genel anlamda bir güçlenme süreci yaşıyoruz. Çalışmanın geniş kitlelere uzanabilmesi için temel bölgelerde öncü işçi-emekçi platformları oluşturuldu. Bunu kültür-sanat cephesinden tamamlayan kurumları izledi. Çalışmamızı güçlendiren, yeni soluklar katan bu girişimler, aynı zamanda kitle çalışmasında politika üretmede, çalışmayı en geniş işçi ve emekçi kitlelere yaymada önemli araçlar olma işlevini yerine getiriyor. Çalışma kendi güçlerini de üretiyor ve geliştiriyor. Bu tür araçlar, çalışma genişledikçe, yeni yeni güçler ve imkanlar sağlıyor. Değişik bölgelerde temel sektörler

üzerinden çalışmanın yolu gitgide daha çok açılıyor.

Ve önümüz 1 Mayıs... Tüm yoldaşlarda ayrı bir heyecan var. Bazı nedenlerle kaç zamandır bildiri dağıtamama, afiş asamama, yani pratik çalışmaya katılmamanın eksikliğini hissediyordum. Bu akşam kısmen de olsa bu ihtiyacı giderdim sayılır. Bir haftadır bugünü bekliyor, iple çekiyordum. Yoldaş, bu akşam afiş asarken caddelere, fabrika güzergahlarına, yanımızdaydın sen de. Birlikte soluduk o havayı, o heyecanı. Seni tüm yüreğimizle kucaklıyoruz.

Hatice yoldaş, kır çiçekleri her ne olursa olsun açacak; seninle yüreklerde bir kır çiçeği açtığı gibi...

Yarın ölecekmişiz ne gam

Bin ömür yaşadık biz

Ve üstelik omuzlarında yoldaşların

Bayrağımızla gömüleceğiz

Bir yoldaşın

Hatice Yürekli: Devrimci inanç ve iradenin simgesi

Dünyanın en uzun ve en görkemli büyük zindan direnişinde Hatice Yürekli yoldaşı güneşe uğurlamamızın 1. yıldönümündeyiz. Bir yıl önce devrim ve sosyalizm uğruna can veren neferler arasına bir komünist sınıf savaşçısı daha katıldı. Bugün kızıl bayrağımızı daha da yükselterek O'nu anmanın coşkusunu ve onurunu yaşıyoruz.

Hatice yoldaş, kızıl bir ok gibi fırlayıp hedefine saplandı. Faşist sermaye iktidarının hücre duvarlarını, teslimiyeti, yılgınlığı, inançsızlığı param parça etti.

Emperyalizmin işbirlikçileri ölümü yenen Hatice yoldaşımız karşısında aciz ve çaresizdi. Sermayenin eli kanlı uşakları korku ve şaşkınlık içindeydiler.

Bizler için, "Örgüt baskısıyla ölüm orucuna gidiyorlar" dediler. "Hücrelere konulduğunda sudan çıkmış balığa döner; direnişleri de, devrimcilikleri de biter" dediler.

Bu yalan ve demagojileri birer birer çöktü.

Hiçbir katliam, baskı ve terör, zorla müdahale işkencesi, sansür bizlere baş eğdiremedi. Çünkü işçi sınıfı ve ezilen halklarımıza zafer sözümüz vardı.

Biz biliyoruz ki, hücre saldırısı ile asıl amaç işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen Kürt halkının kurtuluş mücadelesini teslim almaktır. Burjuvazi, devrimci tutsakları teslim alarak bu topraklarda devrim ateşini söndürmeyi hayal ediyor.

Ama boş bir hayaldir bu.

Zindan direnişimiz, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

Zindan direnişimiz, faşizme karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

Zindan direnişimiz, işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşam ve çalışma koşulları mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

Zindan direnişimiz, Kürt halkının sömürgecilğe ve teslimiyete karşı özgürlük mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

Zindan direnişimiz,

gündüzlerinde

sömürülmeyen,

gecelelerinde aç

yatılmayan ekmek,

gül ve özgürlük günleri için,

kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

Hatice yoldaş işte bu bilinçle bedenini ölüme yatırdı...

O, gücünü nereden alıyordu?

Gücünü, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının devrimci kurtuluş mücadelesinden alıyordu.

Gücünü, bu mücadelenin önderi işçi sınıfının marksist-leninist ideolojisinden, onun doğrularından ve sağlamlığından alıyordu.

Gücünü, bu topraklarda bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğinin ifadesi ve güvencesi olan Partisi'nden, O'nun program ve mücadelesinden alıyordu.

Gücünü, ülkemizde ve tüm dünyada sosyalizmin işçi sınıfının devrimci iktidarıyla gelecek olan zaferine sarsılmaz inancından alıyordu.

O, devrimci inanç ve iradenin simgesi olarak işçi sınıfı ve emekçilerin bilincine kazandı.

O, faşizmin karanlığını yaran ışık oldu. O ışık, sadece karanlık zindanları değil, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini de aydınlatacak, ona yol gösterecektir.

Hatice yoldaş, bize bıraktığın kızıl bayrağı yere düşürmeyecek, O'na asla leke sürmeyeceğiz. Kızıl bayrağımızı sermaye iktidarının burçlarına dikeceğiz!

Hatice yoldaş, seni devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşatacak ve hesabını sermaye iktidarından mutlaka soracağız!

Hatice Yürekli yoldaşa...

Mücadelemizde yaşatacağız!

"Bir kez daha, devrim hedefi, sınıfı kazanma, örgütlenme ve harekete geçirme hedefiyle sonuçlanabilmelidir. Cüret etmek, bizim mayamızda ve geleneğimizde vardır. Bir kez daha cüret ediyoruz ve sonuçta kazanan biz olacağız!"

Güneşe gömülenlerin öyküsüdür bu. Bir buçuk yılı aşan bir süredir yanan ve her geçen gün kararlılığın gücüyle harlanan ateşi büyütenlerden biri de O'ydu. O, uğruna tereddütsüz ölünecek davayla bütünleşen yaşamıyla, direnişçi kimliğiyle mücadelemizde yaşıyor, yaşatacağız.

Ulucanlar'ın sınıf ve devrim davasındaki üç savaşçısına:

"Acı içinde değil

gururla

kıskanarak

anımsayacağız yüzlerini

Ve seslerimize katıp gözlerini

aydınlık şarkılar söyleyeceğiz

yıldızlara bakarak"

A. S. Yürek

Atlen Yıldırım

22 Nisan '02

1 Mayıs'ta alanlarda olamamanın hüznü!

1 Mayıs, kavga bayrağının doruklara çekildiği, kavganın diriliğini iliklerimize kadar hissettiğimiz ve hissettirdiğimiz bir gün. Bugün, işçi ve emekçilerin "Sınıfa karşı sınıflı" şiarıyla mücadelenin kızıl bayrağını alanlarda dalgalandırdıkları mücadele, birlik ve dayanışma günü.

Böyle bir günde işe gitmek zorunda kalmak, hüznün yaratsa da, fabrikada işçilerle sıcak kucaklaşmanın ardından yapılan sohbet, yerini coşkuya bıraktı. Genç bir işçinin bugünü "bahar bayramı", "işçi bayramı" olarak tanımlaması, bazı kişilerin olaylar yarattığını ifade etmesi, devletin başarılı propagandasının yansımalarıydı.

"Bugün, bahar bayramı ya da işçi bayramı değil. Bugün işçi ve emekçilerin mücadele, birlik ve dayanışma günü. Nasıl ki, Amerikalı dokuma işçilerinin kanlarıyla tarihe kazıdıkları Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü devlet kadınlar günü olarak ilan ediyorsa, bugünü de bahar bayramı vb. özünden uzak tanımlayarak emek ile sermaye arasındaki çatışmayı silikleştirmek istiyor. Pembe görmemizi istiyor herşeyi. Oysa bize dayatılan açlık ve sefalet. Sevgisiz ve savaşlarla dolu kapkara bir dünya."

Fabrikada gittikçe artan baskı ve hak gasplarıyla, birebir yaşadığımız sorunlarla bütünleşen konuşmam bu genç işçiyi etkilemişti. Artık, olayları yaratan bazı kişiler (devrimciler) değil, egemen sınıfın koruyuculuğunu yapan devlet gerçeği vardı karşısında. O çok güvenilen, düşman sınıfın devleti...

Eski bir Sümerbank işçisi, '70'lerde kucagında bebeğiyle, bütün işçilerle birlikte alanları nasıl inlettiklerini anlatıyordu gözleri ışıltılı. Ve benim coşkumun onları heyecanlandırdığını... Bir başka işçi (alanlara çıkamamanın hüznü onun da gözlerinden okunuyordu), "bu sene çıkamadık, ama seneye mutlaka, hem de buradan birçok işçiyle birlikte" diyordu.

Evet, kavgamızın kızıl bayrağı altında seneye 1 Mayıs'ta biz de alanlardayız!..

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Yaşasın 1 Mayıs!**

Iren Deniz/İstanbul

F tiplerinde bir ölüm daha

15 gün önce tüberküloz teşhisiyle Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Ankara Senatoryum Hastanesi'ne kaldırılan TKP(ML) davasından 12.5 yıla hükümlü Hıdır Demir dün sabah yaşamını yitirdi.

Hıdır Demir 1979 yılında Dersim Hozat ilçesi Gülsuyu Köyü'nde doğdu. 1995 yılında Dersim'de gözaltına alındı. Ve kısa süre içerisinde, "TKP(ML)'ye üye olduğu" iddiasıyla Malatya DGM tarafından "cezalandırıldı." Hıdır Demir'in ablası, TKP(ML) TIKKO gerillası Elmas Demir, '96 Ölüm Orucu'na destek olmak amacıyla yapılan bir saldırı eyleminde yaşamını yitirmişti. Hıdır Demir de, 2001 yılında başlayan Ölüm Orucu direnişinde üzerine düşen yükümlülükleri yerine getirme çabası içerisindeyken, yaşamını yitirdi.

19 Aralık katliam saldırısında Malatya F Tipi Hapishanesi'nden Sincan F Tipi

Hapishanesi'ne getirildiğinde gardiyan kılıklı A takımı adı verilen seçmeli faşist idarenin hiçbir yaptırımına boyun eğmedi. Bundan dolayı, işkenceye uğradı ve başından ağır bir darbe aldı. Tahliye olmasına sadece 6 ay vardı. Ama Hıdır Demir, durumu ağır olduğu biliniyorken, Sincan F Tipi Hapishanesi idaresi tarafından tedavisi engellenerek katledildi.

Yarın saat 13:00'de Ankara Adli Tıp Kurumu'ndan alınacak olan Hıdır Demir'in naaşı, Dersim'de, kendi köyünde toprağa verilecek. Hıdır Demir'in yaşamını kaybetmesinden Sincan F Tipi Hapishanesi idaresi ve Adelet Bakanı bire bir sorumludur.

**Hıdır Demir Ölümsüzdür!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!**

Devrimci Demokrasi Gazetesi
28 Nisan 2002

Parasız sağlık ve eğitim istiyorum

Eğitim ve sağlık hizmetleri paralı hale getirildi ve her geçen gün daha da pahalılaşıyor. Ortaöğretimde katkı payı yasalaştırıldı. Bir işçi ve emekçi çocuğunu nasıl okutsun, nasıl doktora götürsün? Tüm bunların olması için yapmamız gereken örgütlenmek ve alanlarda sesimizi yükseltmektir. 1 Mayıs'ı geriler hep bahar bayramı diye söylüyorlar. Nasıl ki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü "Dünya Kadınlar Günü" olarak sunuyorsa 1 Mayıs'ı da geçmişte olduğu gibi "bahar bayramı"na çevirmek istiyorlar.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Adana'dan genç bir işçi

Armutlu'dan Gazze'ye...

*Ey! Narin çiçeklerin tohum çatlamasına
kucak açan
Mayıs sabahı
Büyüme çiçek diyenlere mi aldandın?
Ey! Sağır uykulara yaltaklanan gece
şafağa vuracak gücün var mı senin?
Sarsıntuların ortasında caddenin sol
yanında*

*taş kesilmiş yüreklerin puslu
hıçkırığında
duyulmaz mı sandın?
SEVCAN'ın Armutlu'dan yükselen çığlığı
kaybolur mu sandın?
Üç kurusluk hengamenin içinde
iki kesik çığlık ve panzer uğultusu...*

*...
Ey! Kara bulutların kör doğuşüne sahne
olan gökyüzü*

*Görülmez mi sandın?
Filistinli ananın yüzündeki çizgileri
çizgilerden süzülen öfkeyi...
Ki sormuşlardı o anaya
ölü çocuk mu doğurdun diye
Hayır demişti
ölüme meydan okuyan çocuklar
doğurdum...*

*...
Ey! Armutlu'dan çığlıkları toplayıp
Gazze Şeridi'nde isyan türküsüne*

*çeviren rüzgar
Sen söyle
FARIS'in yüreği hangi tank paletine
vuruldu?
Ya taş toplayan elleri nerde?
Kör uykunun sabahsızlığında
taranmamış saçları nerde?*

*...
Ey! Nisan günü sığınak arayan güneş
Kana susamış elleri görmemek adına
Biz biliyoruz zalimin zulmü
seni karartmaya yetmeyecek
Çünkü her çocuk resim yaparken sana
sevdalı ışık demeti
Sende çocukça yüreklere
Ve direnişe
Rüzgar eken fırtına biçmeye mahkum...*

Dersimli Yiğit/Tekstil işçisi

*Sevcan: 7 yaşında bir kız çocuğu.
Küçükarmutlu'da panzer tarafından
ezilerek katledildi.*

*Faris: 1.5 yıl önce tanka karşı taş
fırlatırken görüntülenene ve Filistin
direnişinin simgesi olacağı üzerine haberi
yazılan bir çocuk. 15 gün içerisinde (bu
görüntüden sonra) İsrail askerleri
tarafından katledildi...*

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

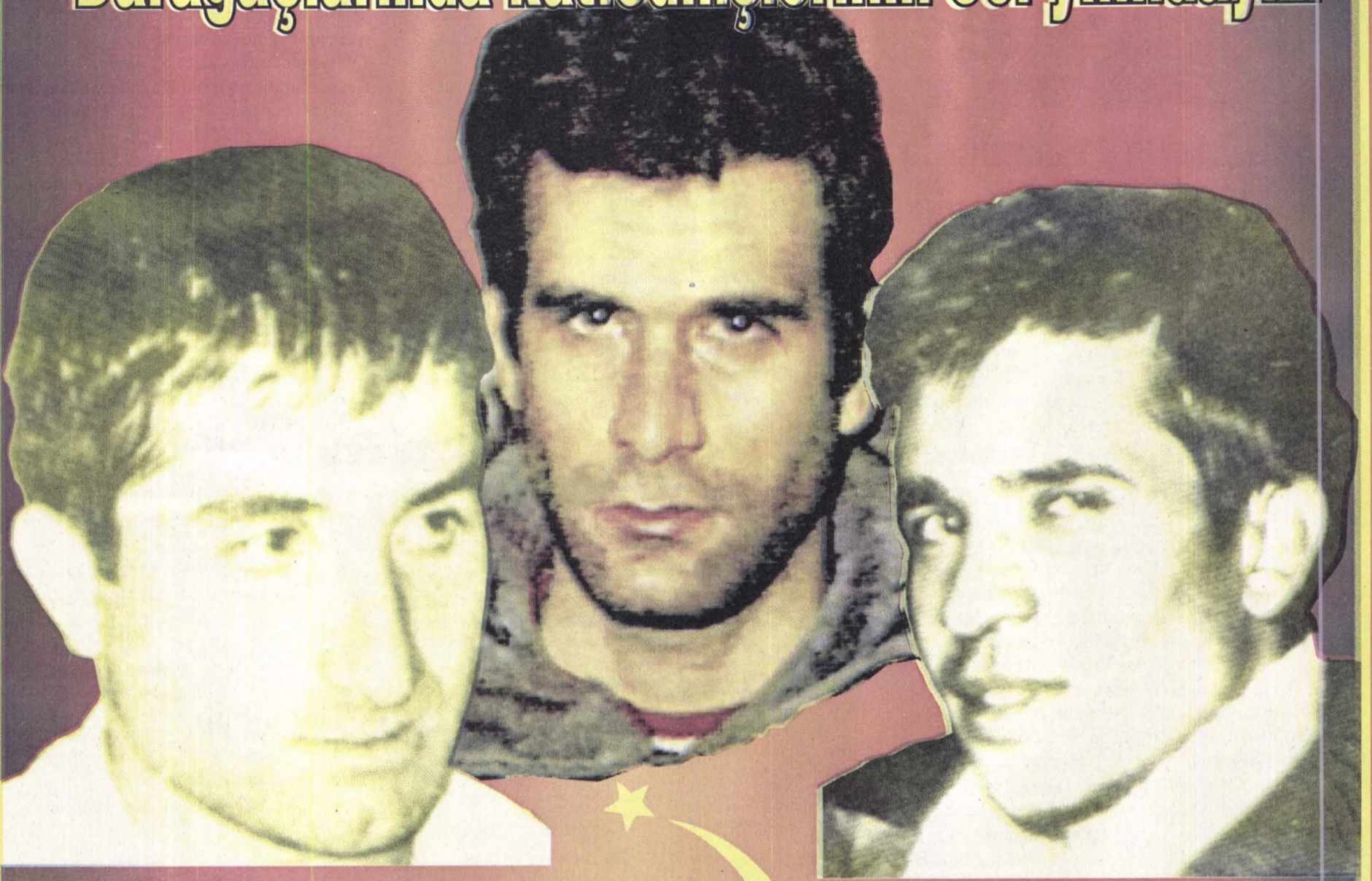
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Darağaçlarında katledilişlerinin 30. yılındayız!

Devrimci direniş geleneği sürüyor!

Devrimciler ölmez,

devrim davası yenilmez!